СПОМЕНИ с Учителя

по БЕЙНСА ДУНО
ПЕТЪР ДЪНОВ
/УЧИТЕЛЯ/

СПОМЕНИ
С
УЧИТЕЛЯ

1 част

Хелиопол

Настоящата книга **"Спомени с Учителя"** ще излезе в три части. **Първата част** съдържа спомени на Мара Белчева, Паша Тодорова, Милка Переклиева и документални материали, събрани от Боян Боев, както и едно много показателно интервю между министър-председателя Александър Стамболийски и Учителя. **Втората част** ще съдържа спомени на п-к Тодор Божков и Петър Камбуров. **Третата част** ще съдържа спомените на Боян Боев, по-пълно съчинение от вече издадените "Разговори с Учителя", от издателство "Хелиопол".

По Бейнса Дуно
СПОМЕНИ С УЧИТЕЛЯ
1 част
Първо издание

© "Културна асоциация – Бейнса Дуно"
© Хелиопол

ISBN 954-578-091-6

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор – Откъс от планова работа "Към философските възгледи на Петър Дънов" 5

Интервю между Петър Дънов – Учителя и министър-председателя Александър Стамболийски 11

Първа част: *Спомени на Мара Белчева*

Учителя и неговото Учение 15

Втора част: *Спомени на Паша Тодорова*

Няколко спомени от живота ми около Учителя 25

Трета част: *Спомени на Милка Переклиева*

Разговори с Учителя 97

Четвърта част: *Документален материал събран от Боян Боев*

Един разговор с Петър Дънов – Учителя . 161

Актуални цитати от Учителя 177

Най-близо е до Мене онзи, който чете Словото, което съм ви дал, защото тогава, той се свързва с Божественния Дух, Който е говорил чрез мене. Четенето на беседите и лекциите значи е най-доброто средство за сближаване с мен."

Петър Дънов (Учителя)

ПРЕДГОВОР

Откъс от планова работа "Към философските възгледи на Петър Дънов"

Помпозната елегантност на един израз, демонстрирането на категориални структури, сложна системност и извеждане на понятията, цялата авторитетна сложност на университетското философстване, е неприложима към творчеството на Петър Дънов, за което никой не би отрекъл, че то е философия, и то **философия с огромно влияние в мащабите на Европа и не само на нея.** Живото приложение на една философия показва нейната научна стойност. Крушението на могъщи философски концепции, дори и тази на Хегел, е просто доказателство за тази истина.

Плод на разговори с неговите последователи, резултат на моментни реакции и импровизирани духовни прозрения, мислите на Петър Дънов, погледнати в дълбочина, отвеждат неминуемо към най-съществените и вечни проблеми на човешкото съществуване. С това може да се обясни **присъствието на неговото Учение в историята на съвременната цивилизация, приемането на това Учение от хора, които са далеч по дух от философския живот в България и колизиите на неговите застъпници, далеч от духовните ценности на балканските държави – синоним на непреодолим традиционализъм.** В този смисъл, след богомилите, философско теософските виждания на Петър Дънов стават **един реален път за опознаването и приемането**

на българската философска култура в европейски и извъневропейски план. Те са едно от малкото неща, които България е дала на света и всеки българин знае, че това е истина. В крайно скромната история на българската философска проблематика, която има едно локално значение, Учението изнесено от Петър Дънов, заема своето място.

Има един стар въпрос – дали "дъновизмът"* е духовната платформа на една секта или е нова религия. Това виждане, което за съжаление доминира в представите на много хора, носи повърхностен и неаргументиран смисъл. Едни разбират идеите на Петър Дънов като разновидност на евангелизма в България, други ги отнасят към мистиката и обожествяването на слънцето. В действителност, ако се вникне в глъбините на това самобитно българско явление, ако не се потърси нишката на Ариадна, ние ще се изгубим в лабиринт от размисли и наставления, от примери и препоръки за природосъобразен живот, от съвети за здраве и постигане на духовно равновесие, наред с така важните въпроси за битието и същината на живота, за съдбата на човека и неговото морално усъвършенствуване, за еволюцията и световния ред, за вечността и Бога. Това е една **практическа философия**, която тръгва от убеждението, че Учението на Христос, в неговата първична истинност и простота, неразрушено от богословите и църковните разногласия, трябва да стане основа за идването на един нов човек, който ще живее според повелята на Божия закон. Паралелно с това, Петър Дънов навлиза и в окултната докт-

---

* Всъщност понятието "дъновизъм" е изкуствено създадено понятие от времето на комунистическия режим, както и от догматичния начин на мислене на някои застъпници на това Учение.

рина, и в източната философия, но това е открит въпрос.

Практическата философия на Петър Дънов, макар и пронизана от духа на ранното християнство, не е учение на църквата. Във всеки ред от словата на Дънов, ще открием онова, което за никого не е тайна, че свещенослужителите са се отдалечили от светлината на Евангелието, за да живеят в тъмнината на церемониалното възприемане на Христовите истини. Характеристиката на идеите на Петър Дънов, е просто изложена в протокола за разпита му в София от 21 юли 1925 година.

"Именувам се Петър К. Дънов от Варна, 60 годишен, българин, неженен, неосъждан, учител.

Моето* Учение е основано на три главни принципа: Божествената любов, Божествената мъдрост и Божествената истина.

От тия принципи произтича, че е необходим пълен мир и взаимно разбирателство между хората, братство и взаимопомощ за общо благо. Учението ми изключва всяко насилие и изисква пълна чистота в мислите, чувствата и действията.

Едно от най-съществените условия за всички последователи на това Учение, е съвършена

---

* В действителност Петър Дънов не е искал да се свързва името му пряко с това Учение. В случая под израза "моето учение", се разбира Учението на Всемирното Бяло Братство, което очевидно той представлява, доказвайки това с действията си.

нравственост. Ученикът на Божествената школа, за да възприема и приложи великите истини на Христовото учение, трябва да бъде чист физически, морално и духовно. Всяко нарушение на това условие е една значителна спънка за развитието му. Той трябва да бъде изправен във всяко отношение, както към себе си, така и към другите, към обществото и държавата.

Аз препоръчвам зачитането на установените закони и наредби на властта. Всеки недостатък и несъвършенство в обществения и държавен строй, могат да се изправят чрез самоусъвършенствуване, защото е казано: "Бъдете съвършени, както Отец ваш на Небето е съвършен."

Църквата трябва винаги да върви в пълно съгласие с Божествената Любов, Мъдрост и Истина. С политика не се занимавам,защото тя не съставлява за нас никаква цел. С политика се занимават хората, които тепърва изучават живота. Аз само поучавам какво е разумното, доброто. За да се схване Божествената мъдрост и да се разберат Божествените истини, изискват се знания за живота. Тези знания се преподават на ония, които желаят доброволно да се учат и да напредват. Ако те са здрави умствено и морално, лесно схващат преподаваните им уроци, а в противен случай могат сами да се откажат от една работа, която не е била по силите им.

Аз нито викам някого, нито принуждавам, нито задържам. В моето Учение се прилага закона на разумната свобода. Който дойде няма да бъде изпъден, но и който желае да си отиде, няма да бъде задържан. Никому нищо не се налага, а на всички помагам по желанието им и със съвети, упътвания и рационални лечебни средства, съобразно законите на живата разумна природа. И всичко върша абсолютно безкористно. Бог, комуто служа, промисля за моята прехрана и издръжка.

Предвид на горното заявявам, че всички тъжби, оплаквания, показания и критики против мене, от когото и да било, са лишени от всякаква истинност и основание. Моето Учение, изложено в повече от шест тома и моят живот, който е открит за всички и може всяка минута да се провери, нямат нужда от защита.

Това Учение осигурява физическо здраве, морална чистота и духовен напредък на всички, които го следват, а животът им е общопризнат образец на подражание. Нищожният брой изключение на хора със застой в развитието си, т.е. ако измежду множеството мои слушатели има един-два случая на душевно разколебание и морална поквара, това се дължи на самите тях или иде от родителите на тези хора. Но това не са мои ученици, макар да са се явявали понякога при мене. Друго нямам какво да кажа."

/п/ П.К. Дънов

В квинтенсенцията на своята доктрина, Петър Дънов очертава три основни теми, три философски кръга на философско виждане, независимо от словесния изказ, а именно: Природата, Животът, Знанието. А над тях поставя въпросът - присъствието на Бога във всичко, което съществува от материален или духовен ред. Нюансите на тези въпроси докосват също една допълнителна широка гама от философски, психологически, естетически, етически, медицински и природонаучни размишления, подчинени на главната идея – пътят на човека посредством Закона на Карма, посредством еволюцията, който го води напред, който го променя, който ще го отведе при Бога. Така окултното разбиране се преплита с Евангелския идеал и се достига до заключението, че Христос, като един от великите Учители на човечеството, има мисията на посветен, за да присъедини това човечество към истината. А тази истина се открива чрез природата, чрез необхватността и тайните на Космоса, чрез проявлението на Бога във всяка частица на вселената, във всяко трептение на човешката душа, във всяко движение на живота, във всяко проявление на Доброто. Природата е доказателство за това, че Бог съществува, но природата в концепцията на Петър Дънов не е само огледало на Божието битие, тя е абсолютна форма на съществуването на единния живот.

Българската философска култура, която има вековно съществуване, приема една по-ярка оцветеност за европейската цивилизация, издига се до нивото на универсалните ценности, приемайки в своето лоно и Учението на Петър Дънов. Негативните критики принадлежат на миналото. Реалността поднася нови измерения. Бъдещето изисква само една методика, един начин на разглеждане - Истината.

к.ф.н. Йордан Ватев

ИНТЕРВЮ

между Петър Дънов – Учителя* и министър-председателя Ал. Стамболийски

Днес на 26.VII.1922 г. вторник, в Чам-Кория към 17 часа г-н Дънов и неговия последовател Петко Епитропов, придружен с г-н подпоручик Бакърджиев, възседнали на хубави коне, потеглиха от Соколец. Там министър-председателят Стамболийски прие много любезно своите гости в двора, заобиколен с величествени борове и около една четвъртита маса насядаха, тъй, че образуваха един хубав правилен триъгълник. Учителя седеше на север и гледаше към юг, министър-председателят седеше на запад и гледаше към изток, а ученикът седеше на изток и гледаше на запад.

Стамболийски: Исках да се видя с Вас, да се запозная с Вас, понеже по Ваш адрес и по Вашето Учение** се вдигна доста голям шум в печата и в

---

* В началото се обръщали към Петър Дънов с г-н Дънов, някои го наричали "дядо Дънов", а по-късно една сестра по вдъхновение се обърнала към него с "Учителю", но Петър Дънов е казал да го назоват, кой както го чувствува и разбира.

** Учението, което Петър Дънов изнася, всъщност е Учението на Всемирното Бяло Братство. (Виж цитата от П. Дънов – Учителя в края на книгата.)

Синода на православната църква. Искам да зная какво е Вашето учение, какви са принципите му, на които Вие служите. Религиозна секта ли представлявате или някакво общество? Вярвате ли в Христа? Вярвате ли в православната църква? В иконите, в обредите? Вашето общество и Вашето учение извършва ли някои обреди? Обществото от колко члена се състои?

Учителя: Ние поддържаме учението на Любовта, учението на Христа, което е Любов, Мъдрост и Истина. Ние поддържаме истина на душата, светлина на ума и чистота на сърцето. Ние се стремим не само да вярваме в тези принципи, но и да ги преживеем и проявим между обществото и се приготовляваме по този начин да бъдем полезни на цялото човечество. Ние нямаме нищо против православната църква, но нейните служители са се отклонили от призванието и служат на тъмната ложа, която ги управлява и заблуждават целия български народ, като служенето са го обърнали на търговия.

Стамболийски: Тъй е, няма свещеници, които по призвание да са се посветили на длъжността си, а просто по кариера – да осигурят положението си. И сега те искат и Вас и нас да отклонят от църквата. Но аз го зная, когато в една страна се явят много грешни хора, те хвърлят греховете си на чистите хора.

Учителя: Нашето общество в началото започна да работи с църквата, за да повдигне духа на църквата. Обаче духовенството започна да ни преследва и ние бяхме заставени да се отклоним от нея, като

видяхме че те не се съгласиха с нас да служат и възприемат Великите Божии принципи, проповядвани от Спасителя Христа и Неговите ученици. По въпроса за иконите и обредите: те са взети от гръцката църква, която е възприела само външния блясък на християнството, а вътре е голяма тъмнина и дисхармония, която и православната църква е възприела и го прилага, а то е отживяло века си. Защото младите не могат да се задоволят със старите традиции и искат нещо по съвременно, което може да даде светлина и простор на разбиранията им.

Стамболийски: То е вярно. Нашата младеж не може да се задоволи от това, което им поднасят поповете и техните мръсни дела постоянно отклоняват младежта да не посещава църквата.

Учителя: Църквата има нужда от реформа, а реформата се състои в обновата на служителите. Служителите на църквата трябва да служат в чистота и святост, по Дух и Истина. И на съвременното младо поколение трябва да се даде храна, каквато неговата еволюция изисква.

Стамболийски: Защо не обявите война на църквата?

Учителя: Ние не сме за войната.

Стамболийски: Обвиняват Ви, че излизате да посрещате изгрева на слънцето и че се кланяте на него.

Учителя: Психическо влияние оказва слънцето при изгрева си. И нашето общество излиза вън половин-един час преди да изгрее слънцето, съсредоточава се всеки в себе си и така възстановява мира

и хармонията в себе си и използва лъчите при пукването на зората, които действуват животворно, ободрително и освежително. При изгрева на слънцето има една мека светлина, която разширява ума и сърцето. Тази светлина е много полезна и ние искаме да се ползваме от нея.

МАРА БЕЛЧЕВА

УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ И НЕГОВОТО УЧЕНИЕ

На пръв поглед Учителя Дънов е стар. Дълги посивели коси се сливат с пълната му снежна брада. Благи кафяви очи, които издават богат вътрешен живот светят изпод буйни пъстри вежди. Чело открито, ясно. Тънък правилен нос. Би казал някой, че по тоя одухотворен образ някога е бил излян онзи бронзов Омир, скътан там във Флорентинския музей, между най-отбраните шедьоври. Когато говори той – старецът изчезва – и ти забравяш скръб, неволи, страдания, смърт. Едва няколко минути откак е заговорил и вече се носиш – отвъд пространство и време, в най-светлите сфери на душата си. И ето млъква. От катедрата слиза човек, среден ръст с хармонични движения. Току до тебе простичко застава. Застава в тъмносиньо, сиво или бяло облекло. И ти се питаш: Това ли е Учителя, това ли е той?

Няколко ученици вече го придружават до скромното му жилище с приказливата градинка, на чиято гръд аленеят рози и кошери пчели. Жени, мъже, млади и стари, бедни, богати, здрави, болни – ученици от всички слоеве на обществото, влизат и излизат от дома му през всяко време на деня. Едни само на прага стигат и мълком получили своя отговор, връщат се доволни. Други с търпение дочакват своя ред и веднъж при него, забравят защо са дошли, оставили зад себе си дребнавите въпроси и грижи, заслушани тук в един друг мир. Често ще

видите през вратата му някогашни щастливци, за които – горди и самонадеяни, някога всичко е било за подбив, но сега, сломени от житейската неволя, чули за него, идват да подирят последна утеха. И когато излязат, лицата им сияят, а очите гледат с друг поглед. Безкрайният оптимизъм, в чиято градина расте мъдростта на Учителя, е влял ново съдържание в техния суетен живот.

Учителя лекува тялото чрез духа. Той препоръчва най-много, утринните лъчи и вегетарианската храна. Такава храна поднасят и на скромната му трапеза, на която винаги има гости, дошли от близо и далеч. Той беседва с тях или ги поучава, ако бъде запитван. Думите му се къпят в остроумие и духовитост.

Близо до София, Братството има свое място – "Изгрев". Наоколо са накацали малки тухлени или дървени къщици, където учениците му прекарват лятото, а мнозина и зимата. На най-високо място е построен широк светъл салон, до салона – горницата на Учителя. Тук сутрин пред изгрев слънце, преди да се залови всеки със своите ежедневни работи, учениците се събират на широка поляна, с чудна гледка срещу Витоша, Рила, Люлин, за обща молитва. Правят гимнастически упражнения, с хармонични движения, пеят песни – думите и мелодиите на повечето от тях са на Учителя, а други композирани от музиканти по дадени от него образци. В салона всяка неделя от 10 до 12 часа Учителя държи публични беседи, достъпни за всички, а по веднъж в седмицата има общ окултен курс и друг специален – само за младежи*, най вече студенти, студентки и други младежи.

---

* За несемейни – неомъжени и неженени; всъщност младежкият окултен клас, като физическа възраст "младежки", е бил "специален" клас.

Учителя обича планините. По всяко време на годината, той е с учениците си на излет на Витоша. А всяко лято – на Мусала. През последните години, те остават да летуват при Седемте Рилски езера, където са прокарали пътеки, мостчета и две чешми от мраморни камъни струят обилна вода. До второто езеро е самият лагер. Учителя Дънов излиза от същите предпоставки за мирозданието, както и всички окултни писатели, както и будизмът, но никога той не говори специално върху това, защото ученикът трябва **всичко сам да провери** – неговата вяра трябва да бъде знание, а не суеверие. Това негово гледище за мирозданието не е хипотеза или теория, а една опитна реалност. Той гради върху тази висша реалност Учението си за живота, оттам думите му звучат като откровение. Природата е жива и разумна. Нищо не е случайно. Всичко се движи по един определен план. Животът е една непреривност. Смърт, както хората подразбират, не съществува. Раждането и смъртта са вътрешни процеси – ние умираме и се раждаме ежедневно. Умираш за един живот, за да се родиш за друг. Раят и адът къде са те? Има ли ги? – Ние всеки ден влизаме и излизаме и в ада и в рая. Ако излезеш от Бога – ти си в ада. Животът е в Бога. Вън от Него е смъртта. А това, което хората наричат смърт, не може да пречи на непреривното движение и развитие на живота – това е само една външна промяна, както ледът се топи и става вода. Обикновено Учението на Учителя Петър Дънов се счита за секта. Всъщност, ако вземем определението на Толстой, всяка религия е секта, защото счита себе си за носителка на благодат Божия, счита своите догми за истински, а другите религии обвинява в заблуждение. Тъкмо Учението на Петър Дънов не е секта, защото не е религия. И Петър Дънов не влиза в противоречие с която и да е религия, нито я отрича.

"Религията е облекло на истината." Религията подразбира форми – тя е нещо външно. **Облеклата могат да бъдат различни, но истината е една**. Казват че трябвало да има само една религия, да има само една партия. Нима е възможно да живее дървото само с един лист? Трябва да съществува вътрешна връзка между тях, а не да бъдат едни. **Бог не е направил хората нито православни, нито католици, нито протестанти, нито окултисти, нито от каквато и да е религия, чин и обществено положение. Всичко това е отпосле – то не е важно.** Важно е това, което е от Бога, а то е човекът. **Човекът не е направен за религията, а религията за човека.** От каква религия е човек – какъв е той отвън, това не е важно. Важно е, е какъв е отвътре.

И тези които искат да следват Учителя Дънов, нито биват кръщавани, нито биват записвани, нито се извършва каквато и да е формалност, какъвто и да е обред. – Защото Учението, което проповядва, не е нито секта, нито религия, то е едно свободно учение за живота – **един свободен университет, чиито врати са отворени за всички, да влизат и излизат по своя воля.** Нищо на никого не се налага. Може да вярваш или да не вярваш, да си съгласен, или да не си съгласен – това е за твоя сметка. "Защо аз говоря? Защо слънцето грее? – Това, което говоря, е за моя сметка. Само там, където вашата мисъл се кръстосва с моята – това ме ползва."

При Учителя Дънов ще срещнете хора от различни религии, с различни убеждения. Той никога не оборва, с никого не спори. "Аз не искам да руша вашето верую." Той не е дори и против безбожието. И то като религията е само една форма, но форма на мисълта. "Всеки човек, който има идеал, който се бори за доброто в света, който живее за него и му служи безкористно – Бог се проявява чрез него, макар той да не съзнава това, макар

да счита себе си за безбожник." Или: "Ако една религия съгражда живота ми, ще я приема. Ако тя спъва – ще я отхвърля. – Твоето днешно верую не трябва да е като вчерашното, нито утрешното, нито днешното. Всеки ден трябва де придобиваш нещо ново. Апостол Павел казва: "Ние всички няма да умрем, но ще се изменим." Ти трябва всеки ден да се раждаш. Материализмът или идеализмът? Има хора идеалисти отвън, а материалисти отвътре, а други материалисти отвън, а идеалисти отвътре. Главното е какъв е човекът отвътре. Ти ми казваш: "Аз не вярвам в Бога, аз вярвам само в човещината." Много добре! Няма нищо по-хубаво от човещината. Ние с тебе вече можем да се разберем."

Учителя Дънов не отрича никое мировъзрение, стига то да подтиква човека към неговото духовно усъвършенствуване, не отрича каквито и да е било убеждения, стига този който ги изповядва да черпи от тях сили, за да служи на доброто в света, да служи на Бога. "**Всички хора, от каквато и да е религия и учение, които носят в себе си един висок идеал, които честно и безкористно се борят за доброто – за великото в света, за благото на цялото човечество, трябва да си подадат ръка.** Тяхното външно различие ще внесе само красотата на разнообразието." Явно е, че към такова Учение думата секта няма място. Но като не отрича нищо, Учителя Дънов сам сочи един път – това е пътят на любовта. – Само Божията любов носи пълния живот. Това е пътят на вътрешното усъвършенствуване, който всеки сам трябва да измине. Но индивидуализмът се синтезира в колективизма. Твоят път е проправян от тези, които са по-напреднали от тебе. И ти трябва да проправиш път на тези, които са по-назад от тебе. Големият помага на по-малкия. **Голям е не този комуто служат, а който служи**. Невидимите помагачи стоят

по-горе от хората. "Човекът е работник Божий. Колкото расте, толкова по-отговорни задачи му се поверяват." – Който дири съвършенство и благополучие само за себе си – остава на едно място, защото се е отделил от цялото, защото е излязъл от общия план. А живот има само в цялото и само в цялото можеш да растеш. "Човешкият дух – духът на човечеството е, който ръководи живота му тук на земята. Всички хора са само негови органи, само слуги на човечеството – на космичния човек. И защото слугите се карат и бият, защото крадат и всеки гледа за себе си – затова и работите на господаря не вървят, затова страдат и те."

Учителя Дънов иска да направи своите ученици ратници на волята Божия. Затова те трябва да убият у себе си всякакъв страх. А затова се иска абсолютна вяра, абсолютно доверие на живата природа и чист живот – чисто сърце, чиста мисъл, чисто тяло. Абсолютна справедливост и безкористие. "Верен, истинен, чист и благ всякога бъди." Ученикът трябва да закали волята си, никакви препятствия не трябва да го спъват – например, когато е определен излет за планината и по това време завали дъжд, сняг или стегне студ, или буря забушува, в определения, означения час се тръгва, без да се обръща внимание на природната стихия. В живота си ученикът ще срещне по-страшни стихии – трябва да умее да ги понася. При каквито и условия да бъде поставен ученикът, той трябва да работи, защото при всички условия все има нещо благоприятно. Където и да си поставен, ти трябва да работиш. "Редувай физическия с умствения труд." Ученикът трябва да се учи навсякъде и на всичко. Учителят не отрича науката, но след официалната наука – има друга, която човек ще научи в живата природа, от нея и сам Учителят черпи знания. "Ти можеш да постъпиш във второ отделение, но след като

свършиш първо. Най-напред ще научиш физическия свят – ще научиш всички науки, които се учат в училище и в университетите и тогава ще се заловиш да изучаваш науката на духовния свят." Ученолюбието също е присъщо на неговите последователи. Те свършват по няколко факултета. Мнозина останали без образование възрастни вече, свършват гимназия, постъпват в университет. Има случаи в които, 60-годишни се учат на четмо и писмо." Няма старост. Стар е който не работи, който казва: минало ми е вече времето. Който работи и се учи – той е винаги млад. "Аз искам вие винаги да сте млади." Учителя особено препоръчва музиката. Тя е символ на хармонията в света. Чрез музиката ще се научи човек да се поставя в хармония със законите на живата природа. Пропорционално, числото на свършилите музикална академия било у нас, било в чужбина, е значително. Поезията и живописта също облагородяват душата. Учителя не отрича живота, той не иска от своите ученици да бъдат аскети. Те трябва да работят във всички отрасли на живота, където се творят материалните и духовни блата – всички според способностите си, но да се отличават със своята честност и безкористност, да се ръководят от Принципите на Великата Божествена Любов. "Бъдете в света, но не бъдете от света." Животът на земята е най-важен. Човекът е отговорен не само за себе си, защото от неговото издигане или падане зависи издигането и падането на всички същества, които стоят по-ниско от него. Земята сега се намира в сферата на най-добрите космични влияния. Това, което сега става на нашата земя, никога по-рано не е ставало. Дошло е време, когато всяка глава ще узрее. От Невидимият свят, се иска от хората да устроят живота си по Закона на любовта. И останат ли те глухи към него – катастрофата е неминуема. "Нека се радваме, че жи-

веем на земята и ще дойде денят, който ще ни донесе мир и радост на всички хора. Нашата задача е да въдворим царството Божие на земята. Да станем проводници на Божиите закони. Грехът е планина, която дели земята от небето. Христос прокопа тази планина, но малцина ходят по този тесен път." Или: "Бащата, майката, домът са първите институти на земята. Да бъдеш Учител, значи да родиш някого. Възпитай най-първо себе си. Свободен е само онзи, който е съединен с Бога, който има съзнателен живот." Или: "Бог и Христос са двете начала. Бог – зародишът на Духа, основите върху които се гради животът, а Христос – разумното начало, което излиза от Единния Бог и насочва и съхранява всички живи същества." Или: "Бог, това са приятните мисли във вас." Или: "Вие търсите Бога на Небето? – Той е с вас, когато страдате." Или: "Първото условие да живее Бог във вас, това е смирението..." Това което прави впечатление, когато за първи път се слушат беседите на Учителя, е тяхната разпокъсаност. Като че ли липсва всякаква връзка. Това е, защото той говори **в образи и символи.** Говори за една висша действителност, на която нашата е видима като отражение. И за да я отрази и изрази, той си служи с образи и символи на обикновения живот, литературата, на науката. И само който дълго време го е слушал или който има едно вродено чувство да схваща **вътрешната, духовната страна на нещата**, когато свикне с езика и символите му, започва да разбира **вътрешната връзка между отделните образи.**

Учителя е завършил в Америка медицина. Освен познанията му по биология и естествените науки, от много примери, с които той си служи в беседите, бие на очи неговата начетеност и в художествената литература. Най-вече с големите майстори на словото – от анг-

лийската, руската, полската и българската литература. Познава добре световната история. Изучавал е всички големи философи на древността, на средните векове и на нашето време. Владее висшата математика и астрономия. (На Изгрева има метеорологическа станция, слънчев часовник, телескоп, където както той, тъй и неговите ученици правят наблюдения.) Познава добре историята на музиката. Сам той е добър музикант и често свири на цигулка. Освен мелодиите, които се пеят от учениците, има и композиции за цигулка. Те са характерни с мекотата си и с мистичното си проникновение. Често се изпълнява неговата пасторала. Но особено поразява неговото знание на древните и източни митологии. Неизчерпаем е също с анекдоти и епизоди от живота на велики люде, от всички векове и народи. Той следи винаги политическите и обществени движения, както у нас, тъй и по целия свят. Също и всички новооткрития в науката, техниката и медицината. Из всички тези области той черпи образи и примери, за да изрази своите идеи. Затова често казва: "Не вземайте думите ми буквално, а правете преводи." Често и сам прави това.

Учителя не дири популярност, но все пак неговите последователи растат от година на година. В България има около 40 хиляди ученици. Има последователи и в Северна и Южна Америка и в някои балкански и европейски страни. Най вече преведени беседи, има на английски и италиански. Има също на испански, френски, немски, есперанто, японски и други. При софийското братство има детско училище, ръководено по нов педагогически природосъобразен метод. Това, което се казва за Учението на Учителя, е само една прашинка. То дава повече външния му образ и отношението му към религията, науката и живота с неговите форми. До са-

мата му същност обаче едва ли се докосва. Да се обхване, да се постави в рамките на едно определение или да се причисли към категориите на една квалификация на окултната наука, това е абсолютно невъзможно. Това е неизчерпаем рудник от мъдрост и животворно знание, откъдето всеки според развитието си взема, което му е по воля. Това е неизчерпаем рудник от мъдрост откъдето може да черпи всеки, стига да не е движен в живота си от стимулите на грубата корист, бил той верующ или невярващ, идеалист или материалист по мировъзрение – все едно стига да е човек с честна мисъл.

Когато Учителя говори, струва ти се, че той е седнал до морето, гребе от него и налива в съдинките на своите слушатели според големината им. И чувствуваш, че това обилие не може никога да свърши.

ПАША ТОДОРОВА

НЯКОЛКО СПОМЕНИ ОТ ЖИВОТА МИ ОКОЛО УЧИТЕЛЯ

ЕДНО МАЛКО ВЪВЕДЕНИЕ

Преди да пристъпя към описание на своите опитности около Словото, около Учителя и с Учителя и преди да напиша нещо около постепенното ми и то само отчасти, опознаване на Учителя, ще направя едно малко въведение. При това считам за нужно да обясня, защо толкова късно описвам своите опитности, когато те датират от 1915 година, 19 юли, в който ден за пръв път срещнах Учителя на физическия свят. Едно е вярно и то абсолютно вярно, макар и толкова късно да пиша, нито на йота, нито на косъм не е заличено от това, което е преживяно на времето. За мое щастие, паметта ми и днес не е изгубила вярността, за да мога да предам нещата, както са опитани и преживяни. Всичко е оставило в съзнанието ми дълбоки бразди, толкова дълбоки, че нищо не е в състояние да ги заличи. Пък и не забравям своята съвест и отговорност за истинността на фактите, които описвам. Към това прибавям и следното: аз пиша това главно за себе си, да претворя още веднъж пред себе си, пред своята отговорност и искреност, като имам предвид, че пиша всичко за себе си, а дали някой след мен ще го ползва, това вече не е моя работа. Едно малко въведение към едно голямо събитие: раждането

на Великия Учител на земята, в България преди сто години – 12 юли 1864 година.

Раждането на Великия Учител внесе в народите, в цялото човечество нов стимул към възраждане, стимул за освобождение от външно и вътрешно робство. Едно малко въведение, не към едно голямо събитие, нито към голяма епоха, но едно малко въведение към един велик акт, едно велико дело на Вечността, която няма начало, няма и край и е безначална и безпределна. Със Своето Слово, Учителя внесе в човешката душа онзи дълбок вътрешен стремеж към Вечността, към вечния реален живот, в което се крие истинското възраждане, освобождение, пробуждане и усъвършенствуване на човека. Където е Словото, там е и Учителя!

ЕПОХАЛНО ПОСЕЩЕНИЕ

Незабравими десет минути!

"Храм Божи сте. Богове сте!" Думи на Христос изречени преди две хиляди години, думи, които и мен са ме занимавали. Мислила съм върху тях, за да разбера вътрешния им смисъл. И си мисля: Божият храм това е вътрешния човек – духовният, чрез когото Божественото начало работи и се проявява. Боговете пък са служители на това начало. Епохално посещение. Кого посетих? Учителя. Тогава Го наричахме г-н Дънов. Скоро обаче почувствували го в себе си като Учител, започнахме да го наричаме така. Това посещение беше в 1915 година, 19 юли, който ден аз нарекох моя духовен рожден ден. Посещението нарекох епохално, защото за мен то сложи начало на нова епоха, на нов живот. Питам се: защо още тогава в 1915 година не съм започнала да пиша тези мои бележки, впечатления, спомени, преживявания, а едва сега, когато оттогава досега са се изми-

нали 50 години. Но си отговарям, че ако бях започнала да описвам своите спомени, опитности и преживявания около Учителя и делото му, както и моята микроскопична работа около това дело, в края на краищата всичко щеше да представлява сбор от факти, които минават и заминават през съзнанието, без да оставят следа. Тогава през тази далечна 1915 година, аз бях млада, доста млада, за да служа с обективен език, за да може съзнанието, ума и сърцето – трима свидетели, да се подпишат едновременно под печата на две незаличими думи – Вярност и Истинност, в които думи влизат и Отговорност, Добросъвестност и Искреност. Когато бях млада, като пеперудка кацах от цвят на цвят да събирам сладък нектар от цветята и го споделях с хората. Те го взимаха, правеха от него мед и го изяждаха. Това са хората на фактите, т. е. хората на формите, които дотук спират.

Днес, когато минаха едни светли години, съдържателни и смислени, от 1915 година до 1944 година, 10 октомври, когато слагам ново начало на работата за себе си, аз изнасям пак същия нектар не само за хората на формите, но и за ония, които недоволни само от формите, спират се пред тях да търсят съдържанието в тях и го намират. Недоволни и от това, те продължават да търсят вътрешния смисъл на тези форми и тяхното съдържание. Като намерят смисъла, те започват да мислят право и дълбоко. Така задоволяват своя всестранен интерес на ума, сърцето и душата и духа си. Това са ония човеци, за които Христос е казал "Богове сте и Бог живее у вас (Божественото)". Тия хора получили сладкия нектар от цветята, преработват го не в мед за ядене, а в онзи жизнен елексир, който води към безсмъртие, към вечния живот. Няколко дни преди 19 юли, по някакво особено стечение на обстоятелствата, чух да се споменава името г-н Дънов, непознато за мен лице,

но ме заинтересува това лице, толкова повече, че покрай този случай се спомена името и на мой колега и мой бивш учител – историкът Ив. Радославов. Това ми даде възможност още веднага да отида в дома на колегата, чиято жена също беше учителка математичка, а за щастие пак моя бивша учителка. И двамата ме приеха с разположение и готовност, изслушаха ме за какво идвам, и г-жа Радославова каза: много неща мога да кажа за г-н Дънов, но засега само ще ви кажа, че е високо учен, голям философ и дава добри съвети за здравето на човека. – Щом е така моля да ме заведете при него. Тя мислела, че съм комунистка, затова премълча, нищо не ми отговори, затова и не ми казала, че е духовен човек. Обаче аз помолих още веднъж и настоях да ме заведе, и тя на 19 юли в 3,00 часа следобед ме заведе.

Стигнахме на ул. "Опълченска" 66, където живееше г-н Дънов. Госпожа Радославова попита г-н Дънов, може ли да ме приеме и след нея влизам и аз, поздравих и усетих, че сърцето ми силно и радостно заигра, както децата скачат и играят, когато се радват, както детето в утробата на майката заиграва, както когато срещнеш обичан човек, когото дълги години не си срещал. Не беше сърцебиене, не беше смущение, но скрита дълбока радост, че душата ми е познала Учителя – така отсега нататък ще го наричам, защото г-н Дънов отдавна е вече забравено, чуждо, далечно, съвършено заличено от съзнанието на всички нас. Изведнъж сърцето утихна, настана необикновена тишина, и аз запитах Учителя какъв съвет ще ми даде за майка ми и леля ми, които не бяха особено добре със здравето. Докато ми даваше съвет, аз го наблюдавах: човек със среден ръст, на около 50 години, със слабо прошарена коса, поглед благ, спокоен, тих, изразът на лицето дълбоко внушителен. Това негово спокойствие сякаш и на мен се предаде. От

него общо лъхаше някаква неземна чистота. Ето, това търсех толкова години наред – в децата, в младежта, във всички хора и без да обиждам никого, нито себе си, все не намирах тази чистота, която душата ми разбира и търси и си мислех до този момент, че тя не съществува на земята. Днес, когато пиша тези редове, казвам първо на себе си, а после на всички: съществува абсолютна чистота в света, тя прави човека здрав, силен, смел. Учителя ме запита едва чуто: "Чели ли сте нещо?" Погледнах го, и бързо се запитах в себе си, как да не съм чела, била съм ученичка, студентка, сега съм учителка, все съм чела нещо, но преди да отговоря веднага се сетих, че той ме пита дали от него съм чела нещо, тогава отговорих, че нищо от него не съм чела. Той влезе в една стаичка, забави се там малко и ми донесе една малка брошура – "Митар и фарисей". От заглавието разбрах, че той е духовен човек. Толкова по-добре: не съм комунистка, не отричам Бога, дори го търся навсякъде. Погледнах на гърба на книжката, пише 30 стотинки, но не се реших да подам такава дребна сума. Да, но той и едри не приема. Не остава нищо друго освен да благодаря. Гледам го и си мисля: Какво **смирение**! Откак го видях оттогава досега заявявам: видях, познах, разбрах какво значи смирение. В ушите ми звучи: "Чели ли сте нещо?" **Това нещо той не може да нарече свое, словото което ни даде, нито веднъж не нарече "мое".** Митар и фарисей – човечеството се движи между тия два колоса – беден и богат, слаб и силен, слуга и господар, смирен и горделив. Сбогувах се с Учителя, сложих в торбичката си от никого невидима, няколко важни въпроси, които да изучавам с години и векове, да оживявам и прилагам, за да станат някога и те, моя кръв и плът. Това богатство тогава сложено в торбичката и днес не мога да го изброя и пресметна.

Слязох по четирите стъпала и вече съм на двора, където ме чака с добродушните си очи моята учителка. Погледът ѝ ме питаше дали съм доволна от посещението. – Как бих искала пак да дойда! – ѝ казах аз. Тя бързо добави: ще ти се нареди. Как ще стане това аз не знаех, но стана и безброй пъти стана. Отивам си у дома, но не съм свободна. Нося със себе си жив, безсмъртен образ на безкористие, чистота, смирение, служене, любов, мъдрост – а това е неимоверно много за мен – слабата.

14 октомври 1964 г.

ПОДГОТОВКА КЪМ ПЪТЯ

Подготовка към кой път? – Към онзи път, по който Учителя върви. По тесен, стръмен и възходящ, но безопасен път. Път постлан с добродетели и огрян от светлината на Истината. Макар и през малка дупчица зърнала този път, поех аз по него смело и без страх, както казва Учителя: "Без страх и тъмнина, с любов и светлина." Първо поех пътя, после започнах да мисля, пък и пътят постепенно се откриваше. После чух Учителя да казва, че при Божественото първо се действува, после се мисли, при човешкото е обратното. При Божественото човек не е изложен на опасности, и така излезе – поех този път и не се излъгах. Че имах противоречия, обезсърчения, неуспехи, това се дължи на мои стари дългове, които само трябваше да си платя: плащах и растях. Вървейки в посочения път, намерих истински методи, закони и принципи за правилно решаване на всички задачи и мъчнотии. Учителя сочи този път не отдалеч, нито само с пръст, но с целия си живот, с всички свои действия и прояви. Подготовка е нужна за този път,

затова се заех да намеря и прочета всичко, което е казано и печатано от Учителя.

Намерих 14 беседи под заглавие "Сила и живот", първа серия. Прочетох ги няколко пъти. Харесаха ми, бяха написани особено, увлекателно, свободно. **Смисълът на Словото изведнъж ме грабна.** Събуди се жив интерес към духовната литература и аз започнах да търся такава и намерих главно теософска литература, която запознава читателя с духовния свят. Попаднах на въпросите за прераждането, за ясновидството, разговарях се с приятели и близки относно тази литература, всичко анализирах и приемах като свое убеждение. Колкото повече навлизаш в този път, светлината става по-голяма, импулсът за работа надминава силите и възможностите на човека – творчески е този път. Много четох, много се разговарях, но дума не чух за вегетарианството, макар че мнозина от моите познати по това време бяха вегетарианци. Станах и аз, но по свой начин, по вътрешен път, под ничие външно влияние, нито от хората, нито от книгите. На 27 септември 1915 година, още със ставането си от сън, казах на себе си, а след малко и на близките си: от днес ставам вегетарианка. Като чуха това и двете ми сестри се обадиха: и ние също. Само майка ми премълча, без да се противопостави. И така от този ден, без ни най-малко отклонение съм вегетарианка. Впоследствие четох книги за вегетарианството, но от тях не научих кой знай какво. Важното е, как и какво да се яде. И храната учи човека, тя го съгражда, облагородява, възпитава. Това са моите първи стъпки към светлия и величествен път.

29 октомври 1964 г.

ВРЕМЕ ЗА САМООПРЕДЕЛЯНЕ В ПЪТЯ

Бях доста заета, но въпреки това намирах време да чета и посещавам семейство Радославови, с които споделях прочетеното. Запитвах често за Учителя и разбрах, че още през август той е заминал за провинцията. Октомври свърши, а той все не беше се върнал в София. Имах силно желание да го видя и да поговоря с него върху онези въпроси, които бяха покълнали у мен и с нетърпение очаквах някоя опитна ръка да ги полее, за да израснат, да се развият и да продължа своя живот, благословена ръка да ги възрасти. Мислех си едновременно, че съм се самоопределила, но едва по-късно разбрах, че самоопределението не е еднократен процес, докато е жив човек, той все се самоопределя в едно или друго отношение. Пътят, който съм поела, не е гладък, нито еднообразен, срещах реки дълбоки и плитки, гори гъсти и непроходими, планини стръмни и високи, но всичко трябва да се преодолее, назад връщане няма. Този път изисква превъзмогване и многократно самоопределение и така се създава убеждение. Убеждение, което не е минало през ума, сърцето, волята и живота на човека и не е убеждение, не е идея. Ще пламнеш от идеята, която те е обхванала, без да гаснеш, пламъкът ще се увеличава, ще светиш на себе си и на околните, докато сам се превърнеш в светлина, която да осветява и тебе и другите из пътя. Имах вече примера за това. **Видях човек с убеждение, човек канара, която никоя стихия, никакъв ураган не можеше да поклати. Видях служител на Великото голямо и на Великото малко.** Красив път! Че бил пътят стръмен, тесен, дълъг – нищо от това. Където е красотата, там е и истината. Така си казах и се самоопределих. С нетърпение очаквах връщането на Учителя.

12 ноември 1964 г.

ОЧАКВАНЕ

През август, всяка година по случай събора на Братството, Учителя отсъствуваше от София, но чух от братя и сестри, че тази година, 1915, той бил разтурен от духовенството и властта и съборът не се състоял. Очаквах да го видя с нетърпение. Но ето че когато той се върна, аз не можах веднага да отида, защото майка ми внезапно се разболя от удар. Положението беше тежко, цяла седмица не можа да прочисти стомаха си, въпреки всички средства които приложихме, за да се разхлаби стомаха ѝ. Тогава ми дойде наум незабавно да отида при Учителя и да го помоля за помощ. Отивам при Учителя и му разказвам за положението. Той ме посъветва: – Ще си отидете у дома и веднага ще започнете да четете Псалми на майка си. В къщи веднага прочетох няколко, които ми попаднаха, а майка ми знаеше доста и наизуст и въпреки, че говорът ѝ беше затруднен, тя на глас казваше някои. Не се мина и половин час и тя се освободи, положението се подобри, но все пак майка ми беше болна и аз отново отивам при Учителя за съвет, като прекратихме лекарската помощ. За резултатите ще кажа на друго място, където описвам методите на Учителя за лекуване.

Ходех често за съвети, но и непрекъснато го запитвах по всевъзможни въпроси, които лично мен ме интересуваха. Винаги оставах доволна от отговорите, защото почиваха на научна база. Особено ми бяха ясни и разбрани отговорите, на които говореше с езика на химията. Нещо дълбоко вътре в мен растеше, кипеше, анализираше, наблюдаваше, вадеше заключения, растеше, работеше. Днес на всеослушание мога да кажа: радвам се че срещнах човек на земята, който живее и работи според Законите на великата, абсолютна свобода,

без никакво насилие. Пред цял свят и пред себе си викам с пълен и радостен глас: Да живее свободата! Тези посещения продължиха до 16 април, 1916 година, когато за пръв път чух беседа от Учителя. За мен този ден беше:

ВЕЛИК ДЕН

За мен този ден беше още от детството свързан с радостни неща – с нови дрешки, нова панделка, нещо новичко. Често това великденско новичко беше по-голямо от очакванията ми, за което много, много съм била благодарна на добрите същества от този свят и другия. Разумният свят на този велик ден ми даде нещо ново, неизмеримо по форма, съдържание и смисъл – аз чух Учителя да говори, да държи беседа и нарекох този ден: Новият Велик ден на моята душа, за което безкрайно благодаря.

Ранно пролетно утро. Излизам в двора да подишам чист въздух, да се порадвам на свежестта и красотата на деня, да погледам цъфналите вишневи дървета. Люляците също са нацъфтели. Изведнъж решавам да откъсна няколко стръка люляк и да отида на "Опълченска" 66 на гости на Учителя. Каквото намислих и направих. Стигнах до бялата къщичка, влязох вътре, гледам да видя кака Гина, хазайката на дома, за да ѝ предам букета, но вместо нея виждам братя и сестри, разхождат се из дворчето, разговарят. Ето и кака Гина, попитах я какво става, подавайки ѝ букета. Тя бързо го взе и още по-бързо отговори – "Беседа ще има" и се шмугна в сутерена. Един по един другите се качваха по стълбичката, влизаха при Учителя и аз се видях сама на двора. Чудех се какво да правя. "Беседа ще има" – думите на кака Гина отекваха у мен и аз си мислех дали няма да ми се даде нещо ново, непознато, неочаквано, дали ще се за-

върши процеса на очакването? Бързо минава кака Гина и аз я запитах: "Моля ви се, моля ви се, мога ли да слушам и аз беседата?" Качи се горе – още по-бързо ми отговори тя, и ме отмина. Качвам се, минавам по коридорчето, но в коя ли стая Учителя държи беседа? Гледам отдясно една врата отворена и отвътре се чуват песни. Спрях се на прага на стаята и се подпрях на дясната рамка на вратата, а на лявата се беше подпрял един брат с очила. Той пееше въодушевено, както останалите, насядали на столовете. Слушам познати песни, но не протестантски, тях ги познавам, пък и православни не са. Сестрите забрадени с ленени кърпи, столовете поставени на изток пред прозорците, до един от прозорците поставиха кръгла маса, с чиста бяла покривка и стол, сигурно там сядаше Учителя, а вън пред прозорците също имаше хора, дошли и те да слушат беседата. Гледам цялата обстановка, слушам песните и се моля на Господ да направи така, че с нищо да не наруша тази хармония, която е тук и в мене. В този момент влиза Учителя, с Библия в ръка, толкова леко стъпва, тихо, леко, сякаш не ходи, изведнъж пред масата. Всички бяха прави. Той каза нещо и всички заедно започнаха да четат някаква молитва, която аз не знаех. Всяка дума от молитвата се докосваше до струните на моята душа, като звучен музикален тон, като особена мелодия. Изпя се после една песен и всички насядаха. Учителя прочете нещо от Евангелието: "Истината ще ви направи свободни."

Започна да говори – тихо, спокойно. Слушам и всяка дума пада върху ожаднялата ми душа, като пролетен, благодатен дъжд върху цветята, които дни и месеци са го очаквали. Нито една дума, нито една капка, гледах да не изпусна. Колкото повече слушах, толкова повече капчици се увеличаваха и се превърнаха в хубав проле-

тен ден. Аз се намирах в някакъв неземен свят. Физически с ушите си чувах всичко, но вътре в мен, нещо усилено работеше и поставяше всяка дума на своето място, като в калъп, приготвени тъкмо за това Слово и за мен сама, незнайно кога, от кои времена очаквано. Не усетих кога свърши беседата. Гледам всички станали пак прави и пеят. Прочете се общо на глас "Отче наш", тази молитва знаех от най-ранно детство. Нашата нежна и любяща майка ни беше обърнала внимание отрано към онази сила в света, на която се уповаваме единствено и напълно в живота. Всички целуваха ръка на Учителя, благодариха за словото и аз разбира се целунах ръка и благодарих. Учителя излезе от стаята пак така тихо и незабелязано както влезе. Братята и сестрите взеха уж да си отиват, казвам "уж" защото виждам че не им се отива по домовете, приказват си нещо във връзка с казаното.

По едно време Учителя заедно с един брат, носеше голям панер с червени яйца и с нещо насипано на всяко яйце. Взех си и аз едно, на което се белееха буквите Пс. 35, което значело псалом 35 (върху този псалом доста съм мислила). Върнах се вкъщи и започнах да разказвам за всичко на болната си майка и двете ми сестри. За обед имаше време и аз се уединих в една от стаите да си помисля върху всичко, което чух и видях. Седнах, но изведнъж неудържим наплив ме обзе да играя, взех стола и с него тичах и играех около масата. Така изредих и шестте стола, с необикновена радост и въодушевление играх тогава. Необикновена енергия ме изпълваше, идеше ми да прегърна цялата земя, да помогна на всички нуждаещи се, да обичам всички и всичко. Играх си със столовете и мислех: нима цар Давид не игра пред скрижалите и своя народ и когато неговата жена – Михала го упрекна,че се излага пред народа, Давид ѝ отговори: "Да не играя ли пред Господа?" И аз играх със столове-

те пред Господа, заради Великото Слово, което се вливаше в мене, заради Учителя – пратеник на Господа, който дойде на земята да донесе това Слово. Тази беседа е печатана във втора серия – Неделни беседи – първо издание, под заглавие "Сила и живот" и същия том, второ издание, под ново заглавие "Духът и плътта". Божието Слово е Божествен нектар, който се налива в предварително приготвени форми, съдини, но така внимателно, че капка да не се разлива. Дават се кому повече, кому по-малко, според формата и големината на съда в който ще се налива и според възможностите на човека да ги използва и обработва. Ако не може днес – утре, но ден след ден, вечността е пред нас. Небето работи, а аз чувствувам че съм като някакво тесто, поставено в голямо корито и някаква ръка – фино, пластично и нежно ме меси в коритото, обръща ме на едната страна, после на другата, но аз не усещам болка, весело и приятно ми е. Казвам това нещо един ден на Учителя, а той ми отговори: – Когато Възвишените Същества работят, те не искат да ги виждат и разбират други. Аз отговорих: – Уважавам и ценя тяхната работа, затова се мъча, докато ми се разреши, или докато те си свършат работата. Днес се питам какво омесиха тези същества от това тесто? Една форма в която се налива Божественото Слово и аз трябва да внимавам, нито една капка да не се разлее или да остане неизползвана.

11 януари1965 г.

КАК ОЗДРАВЯХ

Това се случи през един от съборните дни на 1922 година в град Велико Търново. Ако някой вън от мене ме запита как оздравях, мога да му отговоря с най-малки подробности, но първо аз ще опиша случая за себе си

и ако стане нужда, мога да го разказвам на всеки, който се интересува. **Как лекуваше Учителя?** С инжекции, с лекарства, с бани или масажи? Не, с нито един от тези начини. От това което видях, виждах и чувах от излекувани братя и сестри, външни хора и оставах учудена от множеството разнообразни, чудновати методи с които Учителя си служеше, когато лекуваше. Имаше случаи когато при едно и също видимо заболяване, той прилагаше съвсем различни методи, не си служеше със стереотипни методи, защото имаше предвид темперамента, характера на заболелия, условията, причините – външни, вътрешни и духовни. Той търсеше преди всичко причината на заболяването, нея хващаше и лекуваше. Общо взето методите за лекуване бяха духовни, макар че някои от тях имаха и физически характер. Да разкажа впрочем как аз бях излекувана. Някога Съборите продължаваха цяла седмица. Свърши се последния ден на събора, братята и сестрите от цяла България започнаха да си отиват.

Обикновено Учителя оставаше още няколко дни и онези които искаха и бяха свободни от задължения. Останах и аз, обаче още на втория ден от събора се разболях. Какво ми е, не можех да си отговоря, никъде нищо не ме боли, не мога да ям, пие ми се вода, но не мога да пия, едва се държа на краката си, легнах на легло, положението се влошаваше, усещам че в мен всичко ставаше двойно, два носа, двойни уши, двойна уста. Искам да пипна носа си, но не зная кой е истинският и т. н. Ръцете, краката, всичко се удвои. Учителя влизаше в стаята да ме види, оставаше по няколко минути, следеше състоянието ми, но нищо не казваше. На петия или шестия ден ми стана съвсем зле, не можех да мръдна от леглото. По едно време някой сякаш ми каза в ухото: Е, пък умри! Чух го ясно и си мислех, наистина може би трябва да умра, и ми беше някак леко, или безразлично, не

зная, но наистина ми беше все едно, толкова бях зле. След десетина минути чувам стъпките на Учителя под прозореца. Спря се и ме попита как съм. Едва, едва можах да отговоря, че не съм добре и след минута го виждам застанал на вратата и остана на прага прав, сериозен и замислен. Аз се извиних колкото можах, че не мога да седна поне в леглото, а съм простряна така. Учителя нещо говореше, вслушах се внимателно и чувам, че той ми казва да се опитам да стана от леглото и да кажа: аз съм мобилизирана, дадена ми е работа, която трябва да свърша, готова съм да стана и да продължа възложената ми работа. Учителя ме погледна пак, затвори вратата и излезе. В същото време, когато гледах на ставането си като на нещо крайно невъзможно, някъде дълбоко в мене дойде обратното решение: ще стана и то веднага. Ставам! За момент забравих, че съм много зле, седнах на леглото, спуснах си краката долу. Наведох се да търся чорапи и обувки. Облякох се, но при навеждането усетих, че от лицето ми падна някаква тежка, желязна огнена маска, пипнах го – температура няма, приятно, хладно беше. Изпълни ме необикновена радост, че можах да стана и ми се прииска да изляза вън и да викам с пълно гърло – стана чудо с мен и това стана за слава Божия! В това време в стаята влизат две сестри – Савка и Стефанка. – Но тя станала?...

Поисках чаша гореща вода, пих с небивала наслада, сетне излязох на двора. Гледам красотата около мен, дишам благодатния въздух, треперя от умиление и благодарност. Както Бог работи скрито и тайно, така и нашият Учител се крие, не го виждам, за да му благодаря. Какво се крие в чудесата, които Христос навремето е правил? – Велика сила, знание, което хората не са познавали, закони, които човечеството едва сега налучква.

А за себе си разбрах при това мое боледуване, че в света се проявяват светли и тъмни сили, наши приятели, доброжелатели и неприятели и ние трябва да различаваме гласовете им. Ако аз се бях поддала на желанието на тъмните сили, които искаха моята смърт, те щяха да постигнат целта си. Обаче дойде гласът на светлите сили, които желаеха моето добро, които дойдоха да изпълнят волята на Бога, който не благоволява в смъртта, а благоволява в радостта на човека. Тази велика воля се проведе чрез устата на Учителя. Върнахме се в София и всеки продължи работата си и аз изпълнявах работата около беседите, за които бях мобилизирана оттогава и до днес. Един ден Учителя ми каза: имаше някаква мистерия около твоето заболяване. Но каква беше не ми я каза, и до днес не можах да я разбера. Има велики неща, които не са за деца.

4 януари 1968 г.

КАК УЧИТЕЛЯТ ЛЕКУВА

При случая с майка ми, който описах вече, Учителя си послужи с мисълта като средство за трансформиране на отрицателните състояния в положителни. Мисълта е сила. Благословение е да може човек да си служи с тази сила. Ние трите сестри бяхме толкова уплашени, че не вярвахме в никакво лекарство, а с това повлияхме отрицателно на майка ми, но с четенето на псалмите ние дадохме друго направление на мисълта си и тя оздравя. Прост метод, но ефикасен. За потвърждение на този метод ще си послужа с едно от явленията от химията – заместване или субституция. То е явление при което един елемент от дадено съединение замества друг елемент от друго съединение и вместо първите две съединения се получават други две със съвършено нови

свойства и нов състав. Например сярна киселина и натриева основа и двете силно разядливи, като отрицателните мисли в живота. При взаимодействието им, металът натрий замества водорода и сярната киселина и се получава безвредна сол, натриев сулфат, а водородът от киселината отива на мястото на метала натрий и се получава вода. Убедени в резултата на метода, който Учителя приложи при лекуването на майка ни, подкрепен от опит, наблюдение, мисъл, наука, ние укрепихме вярата си в неговото Учение и останахме верни на това, което видяхме и чухме, и описахме.

6 февруари 1968 г.

Казах вече как ние трите сестри станахме вегетарианки, но майка не беше. Учителя ѝ препоръча постепенно намаляване на месото, от време на време можеше да яде само малко пилешка супа и от бялото на пилето. Така тя естествено и незабелязано премина на вегетарианска храна. Почти всяка вечер ѝ правехме масажи на гръбначния стълб, където всъщност беше ударът и тя стана по-жизнена, ръцете и краката се раздвижиха. Масажите бяха повече паси, отколкото разтривни. Напролет я изнасяхме на слънце, сутрин между 8 и 11 да грее гръбнака си и от ден на ден тя се чувствуваше по-добре. Движенията, чистият въздух, слънцето, храната казаха своята дума. Разбрах че природата има такива отношения към тебе, каквито ти имаш към нея. Велико единство съществува в цялата природа и между съществата, които я населяват. Един ден Учителя ми каза: ще ставаш всяка сутрин рано, в четири часа, ще сядаш на стола близо до главата на майка си и тихо безшумно ще отвориш Библията на онова място, което още от вечерта си определила да четеш и така това ще правиш 10 утрини, след което ще си починеш 1 седмица. След из-

тичането ѝ отново ще направиш опита. Този опит го направих няколко пъти и се получи много добър резултат. Трябваше да се чете и то когато тя спи дълбоко. По-късно ми се изясниха тези неща, по скоро аз си мисля следното: По време на сън умът и сърцето са в покой и душата е свободна. Аз четях на душата ѝ – това беше величествен момент – душата попива сигурно всичко и майка ми наистина съвсем се ободри, разпитваше за Учителя, за учението, за близки и роднини, чудеше се как да помогне на онези които са в беда, тя беше широк човек, но сега тя неизказано много се промени, сякаш изцяло живееше с душата си. В нашия дом се чуваше само веселие, песни, настана мир и спокойствие, майка ми беше здрава, но през 1918 година испанската болест завлече хиляди между които и майка ми. През април се помина, но си отиде с вяра и пречистена.

Много, много още чувах как Учителя лекува, но аз реших да опиша само тези случаи, които непосредствено съм наблюдавала. Ще опиша един интересен метод, който Учителя приложи към една наша сестра, болна от туберкулоза. Тя беше в началото на третия период на болестта си. Известно ни е, че болестта туберкулоза е болест на чувствата. Ето защо млади хора при някакво сблъскване на чувствата или противоречие в тази област, заболяват от туберкулоза. Заболяла от туберкулоза нашата сестра често се обръщаше към Учителя за съвет. И докато прилагаше редовно съветите имаше добри резултати. Фаталното за нея беше това, че често изпадаше в противоречие, което разяждаше дробовете ѝ. Бях свидетелка на много от нейните състояния и макар със слаби човешки възможности стараех се да ѝ помогна, но в нея бушуваше стихия, бореха се два процеса – съграждащ и разрушаващ. Учителя виждаше всичко и не преставаше да ѝ дава съвети. Един ден през

месец август аз бях при нея, тя живееше на палатка на Изгрева. Тогава тя се бе отпуснала съвсем и не желаеше да приема съвети от когото и да е и там заварих Учителя, който ѝ говореше нещо, застанах и аз до палатката и чух че Учителя ѝ казва: – Така ако продължаваш, няма да мине много време и ти ще умреш. Ще те заровят в черната земя, ще натрупат гроба ти с пръст и ще те оставят на разложение на червеите, ще ти сложат кръст, ще ти държат речи "тук почива еди коя си сестра, млада и зелена, завършила това и това, с такъв и такъв успех...", все в този дух ѝ говореше. Стоя права и си мисля, какво ли изпитва тя като слуша тези неща и кой ли неин близък би се осмелил да ѝ говори така? Кой ли лекар тъй би се осмелил да говори на пациента? И си отговарям – Учител е това, той знае какво прави и кому говори, как и какво да говори.

Не веднъж съм виждала Учителя, неговите изключителни методи и техния обикновен резултат. Ние обикновените хора, когато посещаваме болни, гледаме да ги утешим с думи, та дано някакси да ги залъжем. **Учителя никога не си служеше с думи лишени от истината.** На другия ден пак отивам на Изгрева и какво виждам: тя облечена, наметнала перелина в ръцете си държи две малки стомни и не дочакала да ѝ кажа "Добро утро", бодро ми казва: бързай, защо се бавиш, едва те дочаках, ето слънцето изгрява, да отидем за вода. Засмяхме се приятелски и весели, весели тръгнахме за вода – тогава на Изгрева нямаше чешми, пък и кварталът не беше още организиран. От този ден нататък, около 20 дни, ние редовно посрещахме първите слънчеви лъчи, отивахме после в свежата утрин за вода, връщахме се весели, в добро разположение и апетит. Един ден срещнах Учителя и му разказах за недоумението, което изпитах при страшната картина, която той рисуваше на

болната. После какво видя? – запита ме той. – Видях нещо като възкресение, но не мога да си обясня причините за този преврат. – Ти знаеш от физиката, че водата даже и в състояние на сняг и лед, крие в себе си скрита топлина – рече Учителя. На основание на същия закон, дори и мъртвото тяло има в себе си скрити сили за живот. Важно е да знае човек, как да събуди дори и в мъртвеца тия скрити сили за живот и той да оживее или възкръсне. Това е наука, знание, което почива на известни закони. Това се постига още по-лесно, когато човек е болен и дошъл до крайно пасивно състояние, дори до безжизненост. Картината която нарисувах на болната, колкото и страшна да е тя, събуди в нея силите на живот и пасивната, потенциална енергия се превърна в динамична. Нови жизнени сили потекоха в нейния организъм.

ИНДИВИДУАЛНО ЛЕКУВАНЕ

Учителя при една и съща болест прилагаше различни методи за лекуване. Една от младите сестри, ученичка от IV клас на гимназията заболя от апандисит. Младата сестра усетила болки, но не се решила да отиде на лекар, страхувала се от ножа и отишла при Учителя за съвет. Той ѝ казал да прекара три дни в абсолютен пост, без никаква храна и вода. Тя изпълнила съвета, след поста яла лека храна и оздравяла. Тя живя 45 години без да усети болки в тази област. Учителя казва че възпалението на сляпото черво се дължи на някакво чуждо вещество, частици от храна или друго нещо в този орган. При глад, организмът лишен от храна продължава да работи и всмуква тези частици, премахва се причината и възпалението минава. Втори случай на апандисит.

21-годишна млада мома, невегетарианка заболява, но операция не се решава да си прави. Помоли ни да я заведем при Учителя, защото болките ѝ бяха непоносими. Учителя я посъветва да не яде месо само един месец, през което време да мие краката си всяка вечер с гореща вода, колкото може да търпи, след това да измива слабините си и да ляга да спи. Тя изслушала съвета и очаквала да ѝ даде някакъв лек, не получила нищо друго, благодарила и си излязла. Навън тя попитала придружителя, защо не ѝ е дал лекарство. – Нали ти даде съвет, ти изпълни съвета точно и чакай резултат! Тя изпълнила съвета и оздравяла. Днес тя е на 40 години, майка на две деца, без да е почувствувала болки в сляпото черво.

ЛЕЧЕБНА РАЗХОДКА

Една наша близка, млада сестра, 23–25-годишна, получи удар, от който пострада единия ѝ крак, едната ръка, устата и малко се изкриви и очите ѝ виждаха послабо. Тя се допитваше до Учителя, излизаше сутрин рано на разходка, правеше дълбоки вдишвания, но здравето нещо особено не се подобряваше. Една сутрин я виждам на поляната на Изгрева, Учителя нещо ѝ се кара и се чудя за какво ли, след като я познавах добре, не можех да допусна че нещо се е провинила. Тази разходка на поляната продължи повече от час, а може би и два часа. Дали тя говореше нещо, не чух, но след като строгата разходка свърши, тя бързо се отдели от Учителя, мина покрай мен, проговори нещо и тръгна към бараката, в която живееше. Но, чудо! Погледът ѝ беше спокоен, равен, устата изправена, кракът и ръката се движеха леко, свободно както преди. Как стана това нещо? Лекарства не взимаше, лекар не я лекуваше. Някакъв

прост, невидим чудноват начин на лечение. И тези случаи на лекуване са безброй, но аз не съм в състояние да опиша всичките. Нека всеки от нас да опише случаите на които сам е свидетел или които сам е преживял. Учителя лекуваше по прост или сложен начин, невидим, изключителен, чудноват, но винаги на основание на факт – той вижда причината на заболяването и **именно причината лекува**. Всичко което ние наричаме заболяване, той нарича състояние, резултат на някаква вътрешна причина и нея лекува. Самата болест която всички виждаме е последствие на дадена причина. **Лекарите лекуват последствията на болестите, а Учителите лекуват причината**. Учителите и знахарите знаят кога и по какъв начин да разтворят съзнанието, да го разтърсят, че да го освободят от онова външно, механическо сътресение, което природата по външен път му е причинила.

ДВИЖЕНИЕ, ЖИВОТ, ВЯРА

Три думи независими една от друга, които представят три халки от една колкото малка толкова и голяма верижка, защото всяка една от тия думи представя един цял свят, колкото и малък да е. Днес думата движение вълнува всички хора малки и големи, стари и млади. Ако бебетата биха могли да скочат от люлката си и те биха спортували. Целият свят се движи надлъж и нашир. Всяко живо същество, от микроскопическото до гиганта се бори за живот, мило и драго дава само да живее. Никой на никого не може да даде живот, ако той не е даден свише. Пък и никой на никого не може да вземе живота, защото той е непреривен и цялостен. Външно ще отнемеш живота на човека, но вътрешно

той продължава да живее, видимо или невидимо за другите.

Хвала и слава на Онзи, който е дал живота!

Опитността, която искам да опиша се отнася към годините около 1925, не помня точно коя, тя съвпада с времето, когато всички изпълнявахме задачата с носенето на вода от изворчето зад реката на квартал "Дианабад". По време на задачата, една от нашите сестри, доста възрастна, заболя сериозно от удар. Беше свита почти на кълбо, непрекъснато лежеше, не можеше да се помести, нито да слиза от леглото. При тежкото положение на майка си, тримата синове се обърнаха към Учителя за съвет, с молба да помогне на майка им. Тогава тя живееше в една барака на Изгрева. Учителя отиде да я види и първият съвет беше да вземе две малки стомнички и с тях да ходи всеки ден на изворчето за вода, то се намираше на разстояние 15–20 минути от Изгрева, само отиване, на връщане повечко, защото беше стръмничко. – Как ще сляза от леглото запита болната. – Ще се помъчиш, с ръце, с крака, с пълзене, да стъпиш веднъж на пода, ще правиш усилия – рекъл Учителя и си отишъл. Мисли тази жена, чуди се какво да прави, поне да има кой да я поеме, тя само да прави опит. Правила опит с единия крак, с другия не става. Помислила си за охлюва и наново започват усилията с единия крак, с другия...

И изведнъж се намерила на пода, но дали се подхлъзнала или паднала или наистина е слязла с краката си не се знае. Ами сега кой да я вдигне на леглото, ослушала се дали не иде някой, чува стъпки, минават и подминават бараката, но никой не влиза. Хваща юргана, но го пуска, хваща се за одеалото и него изпуска, седи и гледа безпомощно хваща ту едно, ту друго, но с нечовешки усилия стъпва на двата си трепереци крака и с адски

усилия се качила на леглото. Легнала, но с някаква вяра, че може би ще излезе някой ден от бараката. На другия ден пак същия опит, но вече с желание да стигне до прага на бараката. Силното ѝ желание с големи, неимоверни усилия се увенчали с успех – стигнала до прага, после пак усилия наново до кревата. На третия ден успяла да излезе пред бараката, свита прегърбена седнала да се пече на слънце. Синовете ѝ носели храна, наглеждали я, наблюдавали я какво става с нея.

След две седмици вече тръгнала с две шарени стомнички за вода бавно, стъпка по стъпка като охлюв. Колко време е пълзяла не знае, но се върнала в бараката, пила вода, благодарила и легнала да си почива, доволна че завършила задачата, но ето че се чука. Влиза Учителя... тя се зарадвала, защото мислела, че той е дошъл да я похвали, но той строго и сериозно ѝ казал: "Ще продължиш задачата 10 дни и ще я правиш както я правят всички." Ужас ме обхвана, но не казах нищо, защото видях в погледа на Учителя някакво доверие в мен, че и аз като другите ще мога да изпълня задачата, което значи на другия ден да отида два пъти за вода, в третия ден три пъти и така до десетия ден – десет пъти да отида до изворчето и да се върна. Чудото стана, тази сестра укрепна, изправи се, играеше упражнения и Паневритмия наравно с всички, гласът ѝ малко дебел се чуваше сочен и жизнерадостен, между останалите гласове. Ние всички се радвахме заедно с нея, а тя се питаше: кой ме излекува? и отговаряше: природата, Бог, Учителя. Понеже Природата е необятна не мога да я хвана да ѝ благодаря. Бог като вездесъщ, необятен, велик и него не мога да хвана да благодаря, затова хванах Учителя и му благодарих. Но как да изразя моята велика радост? Ето какво реших: с моите късогледи очи да оплета една покривка от чист бял памук, гъст бод, покривка за лег-

ло. Намислих и почнах, бод след бод, както стъпка по стъпка беше оздравяването. Свърших покривката и я занесох на Учителя. Тази сестра живя 90 години, здрава, пълна с живот.

НОВ ЖИВОТ

Новият живот подразбира живота на новия човек. Понятието "нов живот" обаче, говори за човек, който е прекарал някакво тежко заболяване катастрофа и по някакво благоволение на съдбата му се дава кредит да живее още. Такова е и моето положение – живея нов живот. В 1967 година прекарах сериозна тежка болест и бях пътница за онзи свят – грип, бронхити, пневмония, които ме повтаряха. Гърдите ми така хъркаха, че нито легнала, нито седнала, можех да заглуша този шум. Извикахме лекар, той ме прегледа и едва чуто каза: дано се пребори и преодолее. В къщи нямах условия да се лекувам, затова ме взеха две мои приятелки, те да ми прислужват... Когато бях минала някаква опасност, си отидох вкъщи със строги нареждания от лекаря да се пазя. От 3-ти до 23-ти същия месец бях болна. Инжекции – мускулни, венозни по няколко пъти дневно, изпонадупчиха ме но търпях всичко за да улесня работата на лекаря и на моите приятелки. Броях хапчетата които ми даваха и един ден те станаха 300, уплаших се, но вече ги бях изгълтала. Даде ми се кредит от небето и земята да поживея още. Подкрепата беше голяма, навременна и необикновена. На кого ли не се помага от онова велико и справедливо око, което е създало всички живи същества. На 3 януари 1967 година някак си вътрешно, а и по състоянието си, почувствувах, че си заминавам и започнах да говоря с близките си за това заминаване. Бях дълбоко примирена, но близките ми се стреснаха, и как-

во ли не правеха за да ми помогнат това да не стане. Нощите прекарвах в будно състояние, на границата между този свят и другия, ясна жива граница, защото аз се разговарях със същества от другия свят, така както с тези от този свят. Инжекциите и лекарствата не спираха, подкрепата от близките също, но това което стана на 11 януари, е нещо особено. Даде ми се нещо, което обикновеният човек не може да даде. Ще ви опиша и вие ще се убедите, че помощта, която получаваме от обикновените хора е различна от помощта, която необикновеният дава.

Лежа. Будна съм. До мене имаше друго легло, наблизо маса. Тишина в стаята. Не съм видяла, че в стаята била Еленка – другата стенографка на Учителя и посегнах към масата да взема кърпа да изтрия потта си, но усещам като че някой хвана двете ми ръце със своите две, но така здраво, сигурно, две топли ръце. Оставих ръцете си в другите две. Не дърпам моите, защото не се уплаших, нито се изненадах. Напротив оставих се на тези две ръце, ръце на любяща майка или на любещ баща. Здраво ме държаха те, и аз едва чуто за себе си дори питах: "Кой си ти?" – никакъв отговор. Пак попитах – никакъв отговор. Трети път тъкмо щях да кажа: "Кой си ти, Господи?" – нещо силно ме спря, видях образа на Учителя, като млад, усмихнат и чувствувах как от ръцете му се вливаше в тялото ми жизнена, животворна сила. Докато се опомня от случилото се с мен, докато си дам отчет за тази велика изненада, усетих как двете ръце, както може би преди пет минути, бяха хванали моите, сега се отдръпнаха, а заедно с това изгубих образа на Учителя пред себе си. В развълнувано още състояние, попитах с цел да разбера кой е в стаята при мене. Чух Еленка да казва: "В стаята съм само аз и никой не е дохождал." Изпълнена с особено чувство на

благодарност към Господа и Учителя, аз разказах на Еленка за случилото се.

От този ден, състоянието ми започна да се подобрява. Небето и земята се съюзиха, за да ми помогнат, да живея нов живот. Дълго време не съм спала, а сега след тази случка, такъв сън ме налегна, че си навакcах всичко. Тъкмо се събудих и си рекох: "Значи съм спала" – виждам пак образа на Учителя, пак като млад, но вече странен образ, със същата усмивка, която познавам и на моите думи, "значи аз съм спала", ясно видях на лицето му сякаш мисълта "видя ли?", и образът се изгуби пак. Даде ми се кредит за нов живот и така както банките отпускат кредит и дават време да се изплати този кредит, така и на мен се даде кредит, за да поизплатя някои дългове вероятно. На 23 януари си отидох в къщи, на 19 февруари 1967 година за много неща мислех, за много неща благодарих, но най-много мислех за усмивката на Учителя и за двете ръце, които ме възвърнаха към нов живот. И тъй като не спах тази нощ, съчиних нещо и му сложих заглавие: "Една усмивка". Ще го напиша за себе си, да не го забравя, защото ми е ценно. Сутринта, едва станала от леглото, го споделих с близките си, но то произведе голям смях, като нещо неиздържано, нескопосано. И аз тогава му дадох такава преценка, но **след това ми стана още по-мило и ценно.**

ЕДНА УСМИВКА

Само една усмивка аз познавам, която и каменно сърце топи. Само една усмивка виждам, която никой в света не победи. С какво поддържаше се тази усмивка? С какво се хранеше тя, за да живей? – Само с една дума

– Любовта. Каква бе отплатата на тази дума – усмивка? – Сърце чисто като кристал – нейния въздух. Ум светъл като слънцето – извор в който тя се оглежда. Душа обширна като Вселената – нейното необятно човечество. Дух мощен като Бога и едно с Бога – нейната сила и мощ. Само една усмивка аз познавам, която прави чудеса. Само една усмивка виждам, която носи безброй блага. Чия бе тази усмивка? Как зоват я, и наричат? – Това Природата само знай, но знае тя и да мълчи. За себе си само, Лотос я наричам аз.

На 21 ноември заваля първият сняг. Вън беше доста студено, но аз се осмелих да изляза този ден да се поразходя до една моя приятелка, да се порадвам на снега. Въодушевена от пресния и хубав сняг, през всичкото време говорих, нагълтах се със студ и влага и като се прибрах, усетих простудата, нещо което ми напомни предишното боледуване. Яви се малко температура, чувствувах, че почва старата история, че ще дойде лекар, че ще има инжекции и лекарства и за да не става всичко това усилено, почнах да се разговарям по скоро с Господа и Учителя: – Господи, Учителю, ти не си ли по-силен от инжекциите на лекаря? Ти не си ли по-силен от всички лекарства и антибиотици, сиропи и режими? И сама си отговарям: По-силен си от всички лекарства, от всички инжекции, сиропи и режими. Така дълбоко, с вяра почти постоянно поддържайки този разговор, аз реших да се пазя да не се простудявам. Ден след ден, състоянието ми се подобряваше, аз укрепвах външно и вътрешно. Молих се и благодарях. Боях се да не ми се случи нещо лошо, защото не изпълних обещанието си, което бях дала при първото ми излекуване, че ще се пазя, че ще заслужа вниманието и подкрепата, която ми се даде отгоре. Ето защо и сега, от една страна се моля и разговарям, а от друга се вслушвам в това, как и по

какъв начин ще ми се отговори. С подобряване на състоянието ми, се видя и отговора, който получих. **Как живата природа и Разумният невидим свят говорят на човека и го поучават!** От многото опитности, които хората имат като опитности, аз ще изнеса само някои.

Един летен ден се връщах от Изгрева у дома. Реших да мина през семинарската гора, която тогава беше много гъста и без очертани пътеки. Като навлязох вътре, веднага се изгубих. Оттук да изляза, оттам да изляза, все повече се объркваx.

Спрях се да помисля накъде да поема, но никъде не виждам път. Поглеждам надолу в тревата едно малко цветенце, беличко с дълга дръжка, реших да се обърна към него за помощ. Тихо, съвършено тихо е, никакви стъпки не чувам и тогава се обръщам към цветето: – Моля ти се покажи ми път, моля те, наклони се по посока към която мога да се отправя. Накъдето се наклониш натам ще тръгна. Постоях малко и очаквах отговора. Като че някаква ръка го хвана, наклони го в една посока и пак го изправи. Чакам да проверя дали не е случайно, но повече цветенцето не се мръдна. С доверие тръгнах по посоката, показана ми от цветенцето. След малко за чудо и благодарност към него, аз се озовах на пътека, която водеше направо към изхода.

Живеех вече на Изгрева, в "парахода". Един ден ставам рано сутринта и като продължение на няколко предишни дни, нося със себе си една крива мисъл, но не мога да я изправя, не мога да се освободя от нея. Седнах вън от "парахода" на едно малко столче и започнах да размишлявам, но кривата мисъл така ме е обхванала и мъчи, че не мога друго да мисля. След малко над главата ми, започна да кръжи някакъв бръмбар. Погледа-

нах го – стършел, от който изпитвах ужас. Стършелът слизаше ту близо до главата ми, като че искаше да ме ужили, ту се издигаше. Тръпки ме побиваха. От тези тръпки, които побиваха цялото ми тяло, от ужаса който преживях, аз забравих лошата мисъл. Щом усетих, че лошата мисъл я няма, стършелът отлетя някъде далече – не чух повече бръмчането му. Аз се усмихнах, зарадвах се и си рекох – колко било лесно, с дни я носех тази мисъл, а един стършел в няколко минути ми помогна да я изправя, благодарих му, въпреки че и днес ме е страх от него, но разбрах че и той може да е проводник на някаква работа дадена му отгоре.

Отивахме с Учителя голяма група на Витоша, на нашия бивак. Стигнахме вече до първата поляна над сипея, аз тръгнах напред да се опитам сама да вървя. Но уви, скоро по навик се изгубих и вместо да вървя по пътя, отклоних се доста надясно и вместо да се качвам, аз слизам надолу. Дойдох до някаква река. Разбрах че съм се объркала и започнах да се качвам нагоре – но къде нагоре не зная. Попаднах в една гора по скоро шубраци. Спрях се, прочетох "Отче наш", дано си намеря пътя, но пак загазих в непроходими храсти. В това време виждам едно кученце и то само. Познах го – изгревското кученце. Тогава аз му извиках: "Розке, аз съм се объркала, загубила съм се, но ти ми покажи пътя." Тя ме погледна като човек, втурна се в шубраците, пак ме погледна и ме изчака. А аз го следя и казвам: "Розке, ти си малко кученце, дребничко, навсякъде можеш да се мушкаш, но аз с тази раница не мога като тебе, затова ще вървя вън от шубраците и ще те следвам." А то все върви и поглежда, така около половин час сме вървели и изведнъж гледам, ние се намираме пред скалата на бивака. Как стана не зная. Тук вече можех да се оправя и сама. Погледнах за Розка никъде

не я видях. Тя свърши работата си и слезе вероятно надолу. На бивака имаше само един брат, който кладеше огън. Спрях се, благодарих за помощта и седнах да си почина. След десетина минути пристигна цялата група. Никой не разбра че съм се изгубила и, че съм пътувала с Розка.

Още първата година при влизането ми в обществото и срещата ми с Учителя, ми се представи важен въпрос за разрешение. Видимо сама без външна помощ, аз се лутах натук-натам в мисълта си, как да разреша въпроса правилно. Ту бях на права посока, ту на крива, но въобще не можех да изляза от лабиринта на своята мисъл. Един ден връщайки се от Учителя, който беше още на "Опълченска" 66, вървях пеша. Тръгнах по ул. "Велико Търново" и на средата на пътя нещо ме спря определено, категорично. Съсредоточих се и ясно чух глас: "Нямаш право да злоупотребяваш с Божествената енергия!" Гласът беше строг, решителен, неотменен. Така въпросът беше разрешен. Зарадвах се и се върнах в къщи спокойна. Гласът ми беше познат. Кой е, не казвам.

Връщам се пак от Учителя. Тъкмо на завоя "Чепино" и "Оборище", където живеех, същият глас ме спря и запита: – Къде отиваш? – У дома. – При кого? – При сестрите си. – При кои сестри? Тук вече аз не отговорих нищо, защото е ясно при кои сестри отивам. Ясно е за момента, но не и за следващите дни, месеци, години. **През това време научих, че една е сестрата, и че трябва да работя за нея – да изработя вътре в себе си широкото, великото понятие "сестра", не само по кръв, нито по нация, а широко, безименно, без граници.** Задача е това.

Бях в град Русе по работа. Там се печатаха беседи. Връщам се от печатницата, прекосявам един дълъг диа-

гонал и пак същият глас ме спря и ме запита: – Къде си? – В Русе. Какво е Русе за теб? – Град в България. – А какво е България за теб? – Мое Отечество. – Отечество ли? И тук спрях и нищо не отговорих, но се замислих дълбоко. Върнах се в София и един ден съм сама в къщи, но изпитвам неизказана, нечувана носталгия за отечеството ми. За кое отечество, нали съм в България? Обаче носталгията не ме напуска, чувствувам нужда да късам връзки, да се освобождавам от нещо и в един миг разбирам, че едно е отечеството – Отечеството на Душата. Така носталгията ме напусна.

Това се случи още втората или третата година след влизането ми в Братството. Бях нещо недоволна от себе си и реших, че чрез дълъг пост ще се оправя от недоволството. Предприех шестдневен абсолютен пост през есента. През време на поста ми беше леко, приятно като че с поста изгоря и недоволството и причината за него. Дойде ден на отпостяването, пих картофена чорбичка с една хапка хляб и тръгнах за гимназията, където бях учителка. Аз хвърча, весела съм радостна, гледам и колегите по-хубави, по-сърдечни, всичко ми бе мило. Свършвам си часовете и тръгвам по "Цар Освободител" – оттам ми беше пътя за в къщи. Движение голямо, едва си пробивам път. Вървя и се сещам за недоволството си и причината му. И изведнъж изпитвам в себе си, че тя не е изгоряла, че е у мене жива, както по-рано. Изпитвах ужас. Запитах се: – Нали постих? В този момент един силен прожектор освети улицата, после мен, отгоре, отдолу, обикаля ме безпощадно. Гледам наоколо дали този прожектор не осветява и другите хора, но уви! Той осветяваше само мен и дойде да ми каже, че онова за което предприех поста е живо и не умира, нито изгаря. Леко незабелязано се издигна прожектора на-

горе и изчезна, благодарих му за светлината: **не само пост, не само молитва, но много работа е нужна, Паша, за да се оправиш с известни мъчнотии, недоволства и т.н.** Тази светлина от духовния свят работи и в цветенцето, и в стършела, и в кученцето, и в гласа, който иде отвисоко, за да се учи човека.

5 юли 1963 г.

НОВИТЕ СКРИЖАЛИ

Да се говори или пише за Новите скрижали, значи да се имат предвид Старите скрижали, дадени на Мойсей на Синайската планина и известни под името – Десетте Божии заповеди. Някога и аз ги знаех като заповеди Божии, но днес при светлината на Новото учение, аз ги наричам – Десетте поучения.

Знайно е, че Бог не заповядва и не наказва, но поучава и помага. Само господарят и началникът заповядват и наказват. Макар и Творец на Вселената, Вседържател и Всеблаг, Той създава закони от изпълнението на които зависи абсолютната хармония в целокупната природа. Най-малкото нарушение на тези закони внася дисхармония в цялото, от което страда и се мъчи всяко живо същество. Изпълнението на тия заповеди, ние наричаме изпълнение на Волята Божия. Мойсей даде своите поучения на еврейския народ, но те се отнасяха за цялото човечество. Кой човек не се радва, когато изпълнява Божиите повеления? Един закон един морал, една воля предстои на човека – да изпълни закона, морала и волята на Любовта. Сега за Новите скрижали. През лятото на 1922 година видях Новите скрижали, когато група от стотици ученици с Учителя поехме пътя към връх Мусала. Пътят ни водеше през Маричините езера. Когато се изправих пред връх Манчу (циркусът под то-

зи връх Учителя нарече Олтара), в размисъл и съзерцание видях Новите скрижали. Видях ги в тишината на Светата рилска пустиня, където ни звяр има, ни птичка прелита, където само ангелите пеят, където само Божият глас се чува. Видях някаква завеса – грациозна, спокойна, от никакъв вятър не полюшвана, от никаква подпора незадържана, свободно се движеше като волна птица, росните капки по нея пречупваха слънчевите лъчи и завесата изглеждаше вълшебна ненагледна. Никога не съм виждала наяве, ни насън такава завеса.

В един момент, на завесата се очертаха два, почти еднакви образа на лявата страна и на дясната. Разтривам добре очите си за да различа ясно образите. Завесата тихо се полюлява и двата образа я изпълват релефно: на Христа и на нашия Учител. Веднъж, Христос беше отдясно, Учителя вляво, след това си смениха местата и така два три пъти си сменяха местата. Видението беше прекрасно. С думи не може да се изкаже. Бавно постепенно в пространството, видението изчезна. Останах неподвижна в размишление. Ето Заветът на Новото Учение, Заветът на Христа и на Учителя. Това е Заветът на Любовта. **Новите скрижали не са писани, но се носят в пространството навред.** Откакто свят светува и откакто човек живее на земята или на небето, все ръката се подава, за да напише този Завет на Любовта. Този Завет е вечен. Един е Господ на Небето и на земята, един е Учителя на човечеството. И пак и пак, ще се явяват Новите скрижали, безмълвни, ненаписани, докато Любовта стане плът и кръв на човека – неговата безсмъртна природа. Напуснах мястото наречено Олтара и се прибрах при своите.

27 юли 1967 г.

И НОСЕШЕ ТОЙ ЗЕМЯТА НА ГЪРБА СИ

Ето една мисъл, колкото невъзможна, толкова и невероятна. Кой може да носи земята на гърба си? Изключено е в прям смисъл на думите, обикновен човек да може да носи земята на гърба си. В преносен, в идеен смисъл, тези думи заслужават внимание. Необикновеният, великият човек може да носи земята на гърба си. От астрологична гледна точка всяка планета се населява с разумни същества със съответна култура и име. Човекът населяващ земята, носи името земен тип, съществата населяващи луната се наричат лунни и т. н. Обаче съществата населяващи земята не са чисти земни типове, а имат по-силни или по-слаби влияния от другите планети, носят характерни черти и от други планета. Говорим ли за земен тип, имаме предвид ония отрицателни качества, които е приел от земята. Казваме: този човек е материалист, егоист, алчен, користолюбив, всички блага тегли само към себе си. Тези качества дават израз на лицето му, форма на главата му, форма на тялото, тегло...

Казано е за Христа: дойде на земята и пое греховете на цялото човечество. За него може да се каже: И носеше Той земята на гърба Си. Сам по себе си, грехът не е нещо материално, да го хванеш, но се изявява чрез отрицателни прояви. Докато престъпността на човека е само в неговата мисъл. Не е грях, но щом стане деяние, е грях. Докато не е сгрешил, човек е лек, подвижен, спокоен. Щом сгреши, той губи спокойствието си, свободата, усеща вътрешна тежест. Спасителят на човечеството дойде именно затова, да освободи човека от голямата тежест, наслоена през вековете, да го върне в първоначалното му състояние, създаден по образец и подобие на Бога. С тази мисъл

дойде и нашият Учител на земята, ще идват и други Учители да поемат греховете на хората.

Топлото слънце, пчеличките, птичките, цветята – всичко говореше за настъпването на пролетта. В такъв хубав пролетен ден на 1925 година, аз и една от сестрите също стенографка отидохме рано сутринта на ул. "Опълченска" 66, да изчистим стаите на Учителя, да направим традиционното пролетно чистене. Тя ми подаваше одеалата отвътре, за да ги простра на въжето, да ги избухам и оставя известно време навън на слънце, на въздух да се проветрят. Когато надигнах одеалата, нещо ме спря, погледнах към градинката на двора и виждам в дъното на градинката Учителя (там имаше един кошер с пчели) и пред кошера седнал на малко столче Учителя наблюдаваше животът на пчелите, те усилено работеха сега. Така както е леко приведен над тях виждам на гърба му земното кълбо – глобус, но то беше съвсем мъничко, а това беше огромно. В едната си ръка държах огледалото, гледам видението, не се решавам да го изтръскам за да не би да раздвижа въздуха и земното кълбо да падне, с другата ръка триех очите си, за да се уверя в това, което виждам. Стоя и гледам, колко време беше това странно явление, не зная, но ясно видях как земното кълбо изчезна пред очите ми и отново виждам онова, което в първия момент беше – Учителя седи и наблюдава кошера. И аз продължих своята работа, като че нищо не е било, прострях одеалото на въжето.

Няколко години след този ден в една от беседите си Учителя каза между другото: Вие носили ли сте земята на гърба си, за да знаете какво значи това? Тази мисъл като че ме събуди от сън и в паметта ми отново изпъкна онова незабравимо явление, в онзи пролетен ден, от него нищо не заличено в паметта ми. Нещо повече, близо до Учителя, според работата ми, аз имах възможност

да наблюдавам, да изучавам живота му, поне отчасти да го позная и днес свободно пред целия свят да кажа: Да, наистина той носеше цялата земя на гърба си. Употребих думата отчасти, защото колкото не може да се обхване изцяло или напълно голямото, необятното, но колкото да го обхване и познае, ако това е постигнато с чист, неподкупен метод, многократно и при всички условия на живота си, може да се казва: И НОСЕШЕ ТОЙ ЗЕМЯТА НА ГЪРБА СИ.

НЕОБИКНОВЕНОТО И ОБИКНОВЕНОТО ИЗРАЗЕНО ЧРЕЗ РАЗЛИЧНИ МЕТОДИ И ПРОЯВИ

Много изкуства има на света: художество, музика, поезия. Картините на художника всеки вижда, но малцина ги разбират. Произведенията на музиканта всеки чува, но малцина ги разбират. За поета и поезията – също. Но има едно велико изкуство, което малцина разбират, а още по-малко виждат, а именно: много знания да имаш, големи знания да имаш, свръхзнания да имаш, но да знаеш да мълчиш и да знаеш кога и как да ги изявиш. Много неща да виждаш, отдясно и отляво, отвътре и отвън, от този и от онзи свят, но да ги използваш разумно и когато крайната необходимост ги изисква. Много неща да чуваш, но да знаеш кога и как да ги предадеш. Да познаваш силите на природата – топлина, светлина, електричество... но да знаеш кога, как и колко да си служиш с тях. Щастлив е онзи, който е прозрял дори и минимална степен това велико изкуство в своя Учител. Неизброими са проявите на това изкуство. При срещите на съборите във Велико Търново през 1920 година, бях свидетелка на една изключителна проява на Учителя, за доброто изяснение на която ще се спра

върху няколко предварителни случки из живота на нашето Братство.

Годината 1920 беше богата на случки по-малки или по-големи, но интересни. Те илюстрират хората, които следваха неговото учение. В школата на Бялото Братство можеше да влезе всеки, който имаше някакъв духовен интерес. Ако види, че може да следва школата, той оставаше в нея. В противен случай сам си отиваше, както и сам е влязъл. Никой никого не викаше. Никой никого не гонеше. Иде човек от света със своето възпитание, образование култура и обществото е разнородно, а лесно не се постига хармония и единство. Само Учителя със своя авторитет, със своите големи знания, култура и със своите специфични педагогически методи можеше да обедини и да хармонизира това разнородно общество. Въпреки всичко, в цялото общество, както и в отношенията на Учителя към учениците като към души, **владееше дух на свобода и любов**. Тук нямаше никаква дресировка, никаква военна дисциплина. Каквато и да беше организацията, всичко ставаше доброволно, без никакво насилие. Ето защо, всеки от учениците имаше възможност да се прояви такъв, какъвто си е. Поради това, при светлината на Учителя, ние бяхме един за други предметно учение. При тази светлина имахме възможност по-ярко да виждаме своите недостатъци и добри прояви, както и на своите близки и да се учим от тях.

1. УЧЕНИКЪТ НЯМА ПРАВО ДА КОРИГИРА ДРУГИТЕ

През лятото на 1920 година се разнесе слух между братята и сестрите, че един от по-възрастните братя се е проявил с нещо в неморално отношение. Това създаде

настроение срещу него особено между по-възрастните братя, които се отличаваха със своето установено, статично благочестие. Как се е провинил, с какво и защо, не се разбра нищо. Обаче съдейки по известното и на мен благочестие на възрастните братя, мислех си, че постъпката на брата е вероятно колкото влакно, което по строгия човешки закон може да се превърне на руно. Така и стана. В скоро време тя се превърна в голям източен въпрос, който въпреки това, се държеше в тайна. Той беше достояние, въпрос на разглеждане само от възрастните братя. По това време, Учителя беше в Сливен с малка група от 10 братя, на Сините камъни. В негово отсъствие, братята взели службата на съдии, се събират вечер да обмислят, да обсъждат постъпката на провинилия се брат и да вземат някакво решение. През същото лято, аз пожелах да отида за малко в Стара Загора. А оттам в Сливен, да се поразходя, можеше и да стенографирам, ако Учителя държи някаква беседа. Пък и да не е беседа, все около него ще научиш нещо. В Сливен посетих някои братски семейства. Една сестра ме попита дали бих желала да отида на Сините камъни при Учителя. – Разбира се, бързо отговорих аз. Да, но Учителя е казал че не приема никого. – Щом е така, аз не настоявам, не искам да престъпям желанието на Учителя. Надвечер, както се разговарям със сестрата, пристигна един брат и ме пита искам ли да отида на Сините камъни. – С удоволствие, силно желая, но не искам да наруша волята на Учителя. – Ти остави какво казват другите, **това е по буква, а не по дух**. Приготви се и утре сутринта в 4 часа ще дойда да те взема – каза братът и излезе.

На път сме вече, в приятната хладина аз съм щастлива, че ще видя Учителя. Вървим, мълчим, всеки си мисли нещо. Така неусетно приближаваме вече бивака и аз казвам на брата: – Моля ви се, вие идете при Учителя

и му кажете, че аз пристигам и попитайте мога ли да се кача горе. Аз ще чакам тук, докато дойдете и ми донесете отговора. Аз не мога да отида против волята му. Братът се съгласи и отиде. Докато чаках и си мислех: ако Учителя не ме приеме ще се върна, но как, път не зная, а имам голямата способност да се губя в планината. А да се върна сама назад, ми се вижда невъзможно. Чаках доста и по едно време Учителя иде срещу мен и ме вика по име. Аз веднага се затичах към него, целунах му ръка и го запитах: Братът, който дойде от града, каза ли ви че съм дошла и питам дали мога да ви посетя?– Нищо не каза, само се обади и отиде да види братята. (Значи той наистина ме е забравил, си помислих аз, ама Учителя ме е видял и идва да ме посрещне.) Учителя ми показа какви изворчета са направили братята в околността, поразходихме се, погледна часовника си и каза: – Време е за обяд, братята ще чакат.

Като пристигнахме в лагера всички останаха изненадани, че и аз пристигам. Седнахме да обядваме и един от възрастните братя каза: – Ще дадем хубав обед на сестрата, а след това ще я изпратим до града. Учителя му отговори: – Не, тя ще ни бъде гостенка. Тези думи смутиха малко брата, макар и с духовен стремеж у него се прояви турския дух. Нахранихме се и аз влязох в ролята на сестра, почистих лагера. Дойде време за вечеря и този брат пак каза: сега е още рано, братът който слиза в града, ще придружи сестрата. Мисля си: бушува турчинът у него, не може да приеме това, че една сестра е на гости при десет братя. Обаче Учителя пак му каза: – Ето, братът слиза в града по работа, за два три дни и освобождава палатката си, така че сестрата може да остане при нас, да ни гостува и види планината. Останах три дни. Чистият планински въздух ме ободри, не усещах никаква умора. Много рано бях будна и готова

за излизане, чувам гласа на Учителя, който се обръща по име към брата, който два пъти предложи да ме заведат в града: – Брат... иди при палатката на сестрата да ѝ изпееш: "Събуди се братко мили". Слушам отвътре, усмихвам се и се възхищавам на безболезнения метод, с който Учителя си послужи, ако му беше казал истината направо, той щеше да се засегне, пък и едва ли би видял турчина в себе си.

Не е лесно, да се освободи човек от наследствени качества. С колко грешки, слабости, наследствени черти-недъзи у нас, имаше Учителя да се справя! Всеки от нас слушаше Словото, харесваше го, искаше да го следва, но старият живот го спъва, противодействува му и го изобличава. Човек не признава лесно грешките си. Силен е старият човек, силно е старото, това видях навсякъде в живота – между прости и учени, между стари и млади, между бедни и богати. Чудя се само на умението на Учителя как можа да организира, да хармонира, да обедини всички тези хора да слушат с години неговото Учение, предадено с любов и свобода без насилия, без дресировка. Вече 22 години, откакто Учителя не е между нас физически, но нито словото му е престанало да звучи и отеква в душите ни, нито методите му са остарели, нито подтикът и импулсът, който ни даде е престанал да работи у нас. Времето не заличава великото и мощното, напротив, усилва го, докато стане то плът и кръв в човека, докато го направи нов, истински, докато думите му, словото и живота на човека станат единни и правдоподобни.

Не е лесно да станеш истински човек, нов, въпреки че видяхме образец на този човек – жив, безсмъртен, верен и истинен. Петдесет години наред се опитвах с перо и наблюдение. Отчасти разбрах и изпитах, но което познах е чиста монета, която никога не губи своята

стойност. Братът в чиято палатка бях, си дойде и аз трябваше да му освободя палатката. Три незабравими дни! Благодарих на Учителя, на братята и си тръгнах. Като се сбогувах с Учителя, той погледна нагоре към Небето и каза, че от София пристига делегация от трима души. Аз попитах: – Писмо ли имате? – Не, никакво писмо. – Някой ви е казал? – Не. И аз не посмях да питам по-нататък, но той отговори на въпроса ми с вдигане на ръка, посочи нещо на Небето, но аз не разбрах и той тогава каза: – Ето, тук на Небето е писано за неща важни, които предстоят да станат. Тръгнах. На Пловдивската гара трябваше да сменя влака и да чакам да дойде влакът за София. Ето влакът идва, чувам някой вика "Паша". Виждам един възрастен брат от София и до него още две глави на други двама братя пак от София. – Ти откъде идеш? – От Сините камъни. Ами вие къде отивате? – И ние на Сините камъни. Засмях се и им казах, че Учителя знае за пристигането им. – Откъде знае? Никой не му е писал и никой от София не знае за нашето заминаване. – Да, но Учителя прочете това нещо на Небето.

Замислихме се и влакът потегли. Те сигурно са продължили да мислят, но аз във влака дълго мислих върху думите и постъпките на Учителя. Мълчи, знае, но и с мълчанието си говори. Да говориш, но да знаеш кога, колко да мълчиш отвън, да говориш отвътре, като поучаваш човека, да знаеш какъв метод да приложиш, за да има резултат. Една седмица след връщането ми в София срещнах един от братята, които ходиха като делегати в Сливен на Сините камъни. Той ми беше някога учител в гимназията, а после мой колега – в I-ва девическа гимназия в София. Той ме спря и заговори за резултата от срещата с Учителя: – Аз бях определен да говоря с Учителя и да предам нашето решение и мнение, дори

съвет да дам на Учителя, как да постъпи с провинилия се брат, според нас. Аз говорих цели два часа на Учителя и то така убедително, категорично, на висок академичен стил, че сам изпитах удоволствие от това, което говоря. Другите двама братя ме слушаха с одобрение.

Учителя ме изслуша с голямо внимание и необикновено търпение, наистина дълго говорих. След това, той ми каза само една дума, която няма да кажа на никого, но с тази единствена дума в един миг събори моята реч. Аз се почувствувах като оголен и крайно засрамен. Учителя млъкна и ни остави свободни да се изкажем по-нататък, но и ние мълчахме. Дълго мълчахме. Сетне един от нас запита: – Кажете ни нещо за самите нас. – Ако сте силни да понесете това, което ще ви кажа сега, мога да задоволя желанието ви. – Готови сме, Учителю – отговорихме и тримата в един глас. – Слушайте тогава: първото нещо, което като ученици трябва да научите е следното – Ученикът няма право да коригира Божественото. Независимо от това, ето какво ви очаква в скоро бъдеще: един от вас скоро ще фалира, ще пропадне материално, другият ще си замине, а третият е осъден на старческа самота. Братът продължи по-нататък: – Разделихме се с Учителя добре, доволни че научихме един хубав урок и през всичкото време на пътуването коментирахме думите на Учителя. Въпросът за фалирането на единия брат беше ясен, защото само той беше обезпечен добре като книгоиздател. Аз и другият брат бяхме на негова издръжка. Следващата година той фалира. Другият брат се помина през годината.

За брата с когото говорих, остана третата съдба – самотен на стари години. Няколко години след това, жената и децата на този брат се поминаха един след друг и той остана без никого край себе си. Доживя последните си

години и често казваше: – Това значи да се осмелиш да коригираш Божественото, да съветваш Учителя си, когото наричахме велик. Това не беше наказание, а велик урок, от който научих максимата на Христос – Не слагай ново вино в стари мехове! Старият морал, старото външно благочестие не може да бъде мярка на новия морал, на истинската чистота и святост. Пред великата Божия любов всичко старо отстъпва, мълчи, слуша и се учи.

2. НАВЕДЕ СЕ ТОЙ И ПИШЕШЕ НА ЗЕМЯТА

1920 година, август, съборни дни от 19-ти до 25-ти, Велико Търново.

И този събор беше величествен, импозантен, многочислен. Присъствуваха около 1200 души, братя и сестри от София и от цяла България. Учителя държеше беседи през всичките дни на събора, от първия ден до последния ден. През един от тези дни, бях свидетелка на тази случка, за която трябва да напиша всичко. Беше един следобед, Учителя каза да се изредим всички в горницата (така наричахме стаята в горния етаж на вилата) и да си направим свободна молитва. Как ще се изредим 1200 души? Учителя каза да теглим жребие, да влизаме по десет души в група. Всички теглихме жребие и всеки знаеше в коя група е. Тук вече стана това, което предизвика светлата проява на Учителя. Провинилия се брат от наше гледище, за когото тримата братя ходиха на Сините камъни, посегна да тегли жребие, но му се отказа. Стана голямо брожение между присъствуващите и всички разбраха, че на него не му дават да тегли жребие, а той се почувствува като прокажен. Значи той, прокаженият, няма право да тегли жребие и да се качи в горницата да се помоли. Той се движи бавно,

унил, с отпусната надолу глава, отчаян, не знае какво да прави – за него няма място нито на Небето, нито на земята. Осъден е, без да си каже думата, било за оправдание, било за изповед, ако е виновен. Жестока, братоубийствена беше присъдата към провинилия се, но безмълвна – никой дума не му рече. Подобно нещо стана преди 2000 години, във времето на Христа, когато евреите заведоха при него жена блудница и му казаха, че според Мойсеевия закон, такива са за убиване с камъни. Но Христос се наведе и пишеше на земята. После повдигна глава и продума: – Който счита себе си за по-чист от нея, нека пръв хвърли камък върху нея. Те се спогледаха помежду си и един по един напуснаха мястото. Жената остана сама. Тогава Христос се обърна към нея и запита: – Жено, осъди ли те някой? – Никой, Господи! – Нито аз те осъждам, иди си и повече не съгрешавай.

И така, една по една, групите от по 10 души, всички добре и чисто облечени, се качваха в горницата, да отправят своята молитва към Господа. Може би някои са се молели и за виновния брат, считайки го за невинен, но не можейки да се противопоставят на онези, които диктуваха положението. Някои пък нищо не разбраха от случилото се. Слизайки от горницата всеки отиваше при близките си из двора, после извън двора. Аз останала сама, направих две три крачки нагоре и погледнах едно дърво, близо до горницата – акация с дебело стебло. Опитах се да обхвана стеблото и с двете ръце, но не можах. Опрях се до него и се зарадвах, че то беше по-дебело от мен, беше и по-високо от мен. Гледам Учителя движи се натук натам и някак особено се озърта, като че иска да се увери, че никой не го гледа. Не далече от него, стоеше самотен, угнетен и измъчен провинилият се брат. И като видя, че няма наоколо друг човек, Учителя се обърна към брата и започна да му

маха с ръка и тихо да го вика по име – да речем че името му беше Петко, често Петковците се обвиняват в пакости. Учителя все махаше с ръка и викаше, докато Петко се сепна и се отправи към Учителя с ниско наведена глава и с едва влачещи се крака. Тогава Учителя тихо продума: хайде да се качим двамата в горницата да се помолим, да си направим молитвата.

Застанала зад дървото, аз не подозирах, че ще бъда свидетелка на такава проява – отношението на Божественото към човека, отношение на Бога към човешката душа, дори ако би, тя да е презряна от целия свят. Двойката мина близо край дървото, зад което бях аз и се отправи към горницата. Вече са на горното стъпало. Учителя отвори вратата на горницата и се скриват от погледа ми – влязоха да се молят. Свидетелка на всичко видяно и чуто, аз не знаех къде се намирам – на земята или на Небето, обхваната от умиление към великото и красивото, пълна с благодарност, че в този момент, когато става нещо необикновено на земята и на Небето, аз съм зад дървото, което ми беше близко, по-близо от брат и сестра, и то ням свидетел на нещо велико. Струва ми се, че ако бих могла да го прегърна, то би се стопило в ръцете ми. Казах си: горе се молят. Нищо друго не ми остава освен и аз да се моля, отправям своята малка слаба молитва към Великия. Колко време трая молитвата, не зная, светлите моменти с часовник не могат да се измерят.

Вратата тихо се отвори... аз изтръпнах, не знаех какво ще видя. Двамата слизаха по стълбата. Братът изправен, с вдигната глава, спокоен, леко усмихнат, като че нищо не е било. А Учителя? Светлина ли бе или слънце? Двамата леки, спокойни, приятели, равни на себе си. Братът окъпан, свети, а за Учителя, нямам думи да пиша. Пак минава покрай дървото, аз останах

пак незабелязана, освен Един, който ме вижда, знае, но знае да мълчи. Братът отиде в просторния двор на вилата, наричана "колибата", а Учителя се изгуби пред очите ми. Аз останах още зад дървото, не ми се отделяше от него. Стоя и вече спокойно размишлявам и благодаря на случая, който ми даде възможност да бъда свидетел, да видя и чуя и се поуча как да постъпвам при всички случаи със своя ближен. Някаква мисъл ме озари: Учителя се моли за онези 1200 братя и сестри, за да изправи грешката им, а те не знаят това, но се вдигна една сянка от пространството, всички се успокоиха. Въдвори се пълно спокойствие.

"Наведе се той и пишеше на земята."

И написа в сърцето на човека великия Божи закон – Законът на Любовта.

Сега той не се наведе и не написа нищо на земята, но проникна дълбоко в човешкото сърце и там с незаличими думи написа Закона на Любовта. Няма по-голямо благо за човека, да дойде някой и да те окъпе от твоя грях, нито има по-голямо нещо от това, да дойде някой и да заличи погрешката ти и да те изкупи. Даже едно извинение към тези 1200 души, които присъствуваха на събора тази година. Брожението срещу провинилия се брат не изхождаше от всички, но в един колектив особено духовен, какъвто е нашето братство, погрешката на едного е погрешка за всички. Всъщност мнозина от братята и сестрите не знаеха за случката, от която се смутиха някои. Желанието на мнозина, всичко в Братството да бъде чистота ги настрои и възмути. От незнанието си как да постъпят те от влакното създадоха руно. Ако не беше това не бихме узнали тези методи и прояви на Учителя които са пример, както за нас така и за бъдещите поколения.

11 ноември 1966 г.

3. НЕОБИКНОВЕН МЕЖДУ ОБИКНОВЕНИТЕ

Това което ще опиша се случи през 1944 година, в първите дни на декември. Тогава Учителя не беше добре, не лежеше, но постоянно отпадаше. От месец септември у него се забелязваше чувствително отслабване. По това време се печатаха беседите на томчето "Великите условия на живота". Аз отивах в горната стая на Учителя, там да чета това, което до този ден бе напечатано. Един ден като отидох, видях, че Учителя не беше добре, но ме покани да седна. Като разгъвах шпалтите да чета, от време на време го поглеждах и сърцето ми се свиваше от мъка, но се въздържах да не се издам и по едно време някой сякаш забоде дълбоко в сърцето ми нож. За да трансформирам състоянието си, аз заговорих със задавен глас: Ех, Учителю, ако аз бих могла да си представя само какъв товар носите бих се схумила, на пихтия бих станала. Само това можах да кажа и млъкнах. Пак погледнах към него и какво виждам? На моите думи Той каза само "да", но аз видях, че той седеше на стола, но вече здрав, изправен, със спокойно изражение на лицето. Въртя шпалтите в ръцете си, но още не чета. Гледам смяната някак объркана и не зная кое е истинското положение – здрав ли е Учителя или болен. Кое е истинското положение? И докато мислех кое е вярно, чух бодрия глас на Учителя "Четете"... спокойна и доволна зачетох, защото мислех, че е добре. Но поглеждам след малко нагоре, смутих се отново – Учителя седеше с наведена глава, не беше добре, но следеше внимателно какво чета, защото ме поправяше навсякъде, където намираше за нужно. Свърших работата си и си тръгнах силно замислена върху това, което бях видяла. Въпреки големите и необикновени възможности, с които Учителя разполагаше, той прие положението на

обикновен човек – да яде, да спи, да боледува външно както всички хора, като обикновен човек, а вътрешно да разполага с необикновени знания и възможности и да се изявява само в случаи, когато трябва, когато е необходимо, както за благото на отделния човек, така и за цялото човечество. Който има очи да вижда и който има уши да слуша, ще разбере че някога е живял човек и работил като обикновен между обикновените, помагал на всички чисто и безкористно като необикновен между обикновените. Дойде на земята като необикновен и си отиде като необикновен.

4. НЕОБИКНОВЕН ПОКОЙНИК

Датата 27 декември, 1944 година е толкова велика, славна и незабравима, колкото и датата 12 юли 1864 година. Беше декември – студен, снежен ден, когато Учителя бавно се отделяше от земята. Вторник беше, а на 27 декември, ние учениците му бяхме в салона в клас в 5 часа сутринта, където прекарахме в молитва – дълбока, тъжна. Бяха последните минути на Учителя тук на земята. Голяма тишина отвън и отвътре. Сряда, часът е шест сутринта и с излизането ни от клас, едно последно дихание отлетя, отиде в онзи необятен простор, откъдето дойде преди 80 години. Учителя временно завърши своя земен път. Един велик Учител напусна земята, специално България, където се роди и където според него свърши една микроскопическа работа. Ние, които видяхме тази работа казваме: завърши една грандиозна работа, която бъдещето и времето ще оценят. Тленните останки на Учителя са пред нас, за погребението на които очакваме разрешение от Георги Димитров от Москва. Ние искаме погребението да стане на Изгрева, където живя и работи 39 години Учителя. Поради закъс-

нение на отговора, тленните останки стояха между нас в салона, цели пет дни. Понеже тялото не се разлагаше, едни казваха защото вън е студено, други, защото е вегетарианец, трети – какво ли не. Приказки много, учудвания много. На прощаване, аз се приближих да целуна ръката му и като всеки химик съзнателно поех дълбоко въздух, сама лично да се уверя дали вече не е почнал процесът на разлагането. Обоянието ми е доста развито, но не усетих и най-малка миризма. До този момент никакво разлагане нямаше. Поех наново дълбоко въздух и по друга причина: един ден когато споделям този факт, думите ми да са истински, макар че научно не мога да ги предам. И тук видях необикновеното в обикновеното.

15 ноември 1966 г.

ИЗНЕНАДА

Годината беше 1922, градът В. Търново, месецът август, дните 19–25 август, съборни дни. Годината 1922 беше изключителна, съборът импозантен. Учителя изнесе велики слова, ценни беседи. Беше въведен ред: след свършване на събора и разотиване на братята и сестрите, да се подготви материала, даден от Учителя и тези беседи да се печатат първи. Това ставаше редовно всяка година, съборните се печатаха и всеки до края на годината ги имаше под ръка. Обаче по каква причина не зная, същото не стана сега с беседите на 1922 година Изминаха месеци след събора, влязохме във февруари, почти половин година мина, а дума не става за тяхното печатане. Дойде ми на ум да отида при Учителя на "Опълченска" 66, да попитам ще се печатат ли тия беседи и кога. Въпреки че знаех, че той не приема сега, аз отивам, като си мислех, че мисълта която ме активизи-

ра е Божествена, не е лична, безкористна е, а сам Учителя е казал: Щом те посети една Божествена мисъл, дай ѝ път, не отлагай изпълнението ѝ. И така аз тръгнах. Ако мисълта ми наистина е Божествена, то Учителя ще ме приеме, ако не е, няма да ме приеме. Но ще направя опит. Въодушевена от мисълта която ме раздвижи, скоро отидох до Опълченска. Посрещна ме хазайката на дома и доста строго ми отговори: – Ти знаеш, че Учителя не приема. – Зная, но аз идвам по сериозна работа. – Ще видим, почакай малко. След малко хазяйката излезе и каза: – Влез да кажеш защо си дошла.

Влязох в приемната на Учителя и докато се готвех да го поздравя, изведнъж се спрях пред него, който беше прав и уплашена и аз не зная защо, не посмях да подам ръка, нито да проговоря нещо. Гледам лицето което стоеше пред мен, но като че ли не е Учителя. Очите му тъмни до черни (неговите са кафяви). Погледът строг, малко остър (иначе е мек и благ), лицето му ми се видя друго, малко по-удължено. Уж е Учителя, а не е той. Аз стоя права, но не мога дума да кажа, особено ми е някак. Той ме запита: – Какво искаш? За какво дойде? – Не помня, забравих – тихо отговорих аз. Всичко забравих. Стоим и двамата, той ме гледа и аз го гледам. Постоях така, мина ми страхът и аз като ученичка пред учителя си, вече сетила се за урока казах: – Дойдох да ви попитам какво да се прави със съборните беседи, които държахте през лятото. Ще се печатат ли скоро, как и къде? Доста закъсняхме. Тогава той веднага влезе в своята стая и ми подаде готовият вече материал, написан в ръкопис и добави: – Пиши веднага на Петър Камбуров от Казанлък, да отговори могат ли в тяхната печатница да ги напечатат и ако има условия при тях, кажи веднага на Димитър Стоянов, словослагател, и тримата идете в Казанлък и ги напечатайте. Слушам да ми се гово-

ри, но гласът не е на Учителя. Слушам и си мисля: кой е този човек, който ни познава всички, знае цялата работа, действува свободно, а има нещо, което го отличава от Учителя.

Взех материала, купих картичка, писах на Петър Камбуров пуснах я в най-близката пощенска станция и продължих пътя си до дома. На другия ден останах крайно учудена, защото отидох до "Опълченска" за да видя има ли отговор на картичката, когато ме извика пак същото лице и ми каза: – Получи се отговор, но не е писмо, а самият брат дойде от Казанлък с положителен отговор. Пригответе се, извикайте и Димитър Стоянов и тримата тръгнете още утре за Казанлък. Така стана, но аз все си мислех за тази промяна на Учителя, пък и си мислех, какъв беше този влак, който отнесе толкова скоро писмото ми и какъв беше този влак, който доведе брата от Казанлък до София. Във влака сме, пътуваме и разговаряме, но аз все си мисля за тази изненада. – Бързото писмо, отговора, неотложното заминаване, пък и този почти непознат човек, към когото се обърнах с думите "Учителю"? И как той знаеше всичко, че и имената ни. По тяло приличаше на Учителя, но по същество не беше той. Мина седмицата през която Учителя не приемаше, аз пак отидох и намерих вече истинския познатия Учител, очите, погледът, гласът, същите ония познатите. Мислех си може да е бил заместник на Учителя. Започнахме да печатаме материала от 1922 година. Но тази изненада не престана да ме занимава. Преди 22 март, празникът на пролетта, работата около печатането беше свършена, помагаха и още други двама словослагатели и всички се върнахме за празника с готово томче от беседи, държани през съборните дни на 1922 година. Впоследствие научих от една наша сестра, също стенографка относно изненадата

следното: по някаква наложителна работа тя отишла при Учителя по същото време когато той не приемал никого. С влизането си още, останала крайно изненадана, че този човек, който уж бил Учителя я попитал: – Кого търсиш? – Търся Учителя. Тогава той ѝ отговорил: – Аз съм един от учениците на Учителя, оставен като заместник тук, докато той си свърши работата, с която е зает. Тази сестра си е записала точно разговора със заместника на Учителя и е записан в нейните тетрадки със спомени.

Доволна съм от това дотолкова, доколкото да свържа моето впечатление с нейното, от срещата със заместника на Учителя. Често ние обикновените хора се натъкваме на подобни случаи на които не обръщаме внимание. Например срещаме познат, който ни се вижда някак особен, като че някой друг гледа през неговите очи и дори гласът не е негов. Виждаме това, но не можем да си го обясним. Обаче за един велик Учител тези явления стават съзнателно, по желание или когато е крайно необходимо. Такъв Учител разполага с неограничени възможности. Ние нито знаем, нито пък можем да си ги обясним тези явления.

ОТКРОВЕНИЕ

"Виждаш ли този хаос в света?

Аз го създадох. Моята мисъл е силна. Моята мисъл е мощна.

Същата тази сила ще преобрази света. Същата тази мисъл ще го организира. И няма да оставя човек с крива мисъл в света.

Няма да оставя човек в света да греши."

Горните мисли ми каза Учителя още в 1943 година, един пролетен ден на месец март, когато бях отишла

при него, в горната малка стаичка да прочета няколко шпалти от една беседа, която се печаташе по това време. Както четях, Учителя ме прекъсна. Спрях, погледнах го, защото мислех, че ще коригира мисълта, обаче чух въпроса: "Виждаш ли този хаос в света?" Въпрос на който не се чакаше отговор, понеже веднага последваха останалите няколко мисли, които аз приех като откровение – така прозвучаха в мене вътре. Седя срещу Учителя, гледам го, слушам го. Слушам сякаш гласа на Господа. А Господ винаги е говорил на всяко живо същество, но колко малко го чуваме. Този глас не беше на Учителя, беше на Господа, глас необикновен, който нито мога да опиша, нито да предам по какъвто и да е начин. Само зная, че не бях на себе си. Думите се лееха една след друга, но така че да не мога да ги забравя никога. Ето 24 години оттогава, аз ги чувам и размишлявам върху тях. След свършването на горните мисли, Учителя каза: – Продължете по-нататък. Погледнах към него, но не можах веднага да продължа да чета.

Постоях така, преглътнах, понаместих се на стола и продължих да чета. След това благодарих на Учителя, целунах му ръка и си отидох. Тези думи така ме вдъхновиха! Те внесоха в мен нов подтик на жизнена енергия. Това състояние продължи повече от месец – вдъхновена, бодра, импулсирана. Благодарях постоянно на Господа, затова че Го чух. На въпроса, който ми се зададе не се очакваше отговор, пък и да се очакваше, нищо не бих могла да отговоря – виждам ли този хаос в света? Нищо не мога да отговоря, освен да свия рамене. Необятен е светът, а моят поглед е ограничен и не може да обхване света и да има мнение за него, още повече, че в 1943 година в близкия до мене свят, аз не виждах никакъв хаос. Тогава ние всички, бяхме потънали в хармони-

ята на живота. Около нас, в нас цареше хармония. Но това беше хармонията на Учителя, в която и ние плувахме. Но ако днес ми се зададе този въпрос, ще кажа: – Да, виждам го хаоса, може би отчасти, но го виждам. Дохождам до отговора на въпроса: Аз го създадох. – Да, Господи, Ти го създаде, защото казал си на едно място: Ще създам ново Небе и нова земя. Така е всеки който създава, твори и работи, не може да не създаде хаос около себе си, хаосът е неизбежен процес в живота и Природата. Бог не създаде ли света от хаос? Ако речеш една стая да пренаредиш, не създаваш ли първо хаос? А тук става въпрос за работа в размер на великото, голямото. Как се създаде този хаос? – Разбира се, пак чрез Словото. Словото като мощна вълна се разнесе в пространството, проникна в него и се възприе от онези организми, готови да възприемат новото, красивото, възвишеното. Тази идея за Новото, веднъж възприета се предава от един ум на други, както електричеството се предава по жици докато обхване и най-долните слоеве на човешкия живот. Навред се говори за Новото. Философи създават нови направления на мисълта. Музиканти, поети, художници търсят нови пътища в музиката, поезията, изкуството. По прав или по крив път, всеки иска да проправи път към Новото. **Новата мисъл ще преобрази света**. Кратко е това откровение, но аз се радвам че то ми даде възможност да мисля. Радвам се и благодаря, че десетки години можах да слушам това ново Слово от устата на нашия Учител, слово живо, вярно и истинно, за което бъдещето ще говори с тръбен глас.

19 декември1967 г.

МИСЪЛТА – МАГИЧЕСКА СИЛА

Беше петък, 5 часа сутринта, между 1930 и 1935 година, не помня точно. Всеки петък Учителя държеше лекции на специалния клас или т. нар. "младежки клас". В този клас влязоха младежите, братя и сестри неженени, необвързани със семейни задължения, за да учат по-добре и да работят повече за духовното си израстване. Влизам в класа бодра, смела, здрава, чувствувам почвата под краката си устойчива, но от класа излязох точно обратното на това, което бях и под краката ми сякаш нямам почва. Защо стана това? Отговорът се дължеше на лекцията, която Учителя държа този ден. Каква беше тази лекция? Първа по рода си я нарекох аз, защото се изля във форма на въпроси, на които нито ние, нито Учителя даваше отговори. Първият въпрос го помня като днес: Учителя пита: – **Какво представлява живота?** Никой от учениците не отговори, но всеки си е помислил нещо в себе си, и то това, което знае или е чувал от други хора. Но кой каквото и да си е помислил, това са все шаблонни отговори. Никой не знае какво всъщност е животът. Последваха ред още въпроси, на които също никой не отговори. Какво целеше Учителя с това, тогава аз нищо не разбрах. Но лекцията протече цялата само във въпроси, които до края останаха без отговори. Днес след толкова години, аз си мисля, дали Учителя не направи този опит, за да разбере кой, колко и как, може да възприеме мисълта на Учителя и какво въздействие тя би оказала върху нас.

Силна и мощна е мисълта на Учителя и всеки който е могъл да я възприеме, ще я преживее по специфичен начин, **според вътрешната си подготовка**. Зная от опит като учителка в гимназията, всякога, когато съм

задавала въпроси на учениците или на ученик, всякога съм била мислено готова с отговора, който ученикът би трябвало да ми даде. Макар и мислено, отговорът на зададения от мене въпрос, е бивал точен, недвусмислен, категоричен, тъй щото всеки ученик с горе долу организирана мисъл възприема моята мисъл и дава верен отговор. Така учителят помага на учениците си. Ако това прави обикновен учител, колко по-големи са възможностите на един велик Учител? Значи отговорите, които Учителя не даде на въпросите, проникнаха дълбоко по специфичен начин, кому-как, всеки отделно си знае. Ето аз загубих почвата под краката си, която имах, когато влязох в класа. Чувствувах тялото си леко, без никакво тегло и тежест, нещо като състоянието, което изпитват предполагам космонавтите. Видях Учителя вън на двора, приближих се към него с думите: – Учителю, намирам се в особено състояние, нямам сякаш почва под краката си, като че ли съм във въздуха. – Как си обяснявате това състояние? – ме попита той. – Обяснявам си го с магическата сила на вашата мисъл, мисъл която може да преобрази света. Вие с вашата мисъл коригирахте мигновено нашите мисли или по-право, поставяхте срещу тях вашата положителна, здрава мисъл. С вашите въпроси, вие разколебахте всички въпроси и отговори у мен, но не изпитвам от това смущение или противоречие. Например, животът не е нито борба, нито движение, а какво е? Той е наистина сила, необятна, необхватна, която не може да се предаде с думи. За големите неща, няма думи за описание. Лека здрава мисъл е Божествената мисъл за нещата. Лек е животът, ако се гледа от Божествено гледище.

16 юли 1967 г.

САМОПОКАНА

Живях на Изгрева цели 30 години в къщичка-барака, която беше известна на всички под името "Парахода". В "Парахода" именно, работех беседите на Учителя, поради което бях много заета и не можех да посещавам братските семейства от Изгрева, които често ме канеха на гости. Един ден намислих да устроя една шега, която ще стане действителност, но чаках само благоприятно време за шегата. Дойде време – 1934 година, последната седмица наречена сирна, пред великите пости. Реших да посещавам сутрин, обед и вечер, от понеделник до събота, по едно братско семейство. Започнах посещенията си – самопокана. Понеделник сутрин, отидох у едно семейство и казах: – Днес съм самопоканена у вас на закуска. Всички се зарадвахме, закусихме, говорихме си добре и се сбогувахме. Отидох си в "Парахода" и продължих работата си до обед. На обяд направих същото, само че в друго семейство. Същото направих и вечерта. По същия начин, направих посещенията си във вторник, сряда, четвъртък, петък, събота, след което се прибрах наново в къщи. Но преди да се прибера в събота, в къщи, минавам покрай долната стая на Учителя. Вратата се отвори, той се показа на вратата и каза: "Хайде Паша, да се самопоканиш и у мен." Аз се сбърках, не зная какво да кажа, понеже това беше шега с близките ми. Но влязох в стаята и какво виждам? На котлона чайникът ври, на масата две чаени чаши, захар, лимон, хляб нарязан на филии. Седнах на един стол и чакам, какво още ще каже Учителя. – С какво искаш да пиеш чай, с маслини, масло, кашкавал или сирене? – Като ме питате, ще кажа свободно. Аз обичам кашкавал. Учителя отвори бюфета, отряза големи парчета кашкавал, постави ги в една чинийка, наля чай първо на

мене, също като на гостенка, пък и аз така се чувствувах. Изпих първия чай. Той стана, наля пак. Колко естествено, колко непринудено, Големият слиза до нивото на обикновения малкия човек, даже и до детето. Как иначе щяхме да имаме мярка за правилни отношения към хората? Как бихте изработили метод за работа въобще? Пих и трети чай, с благодарност. Благодарих за гостоприемството, целунах ръка на Учителя и с пълна радост и благоговение помолих Учителя да измия чашките и прибера всичко на място. Той разреши. След като направих всичко както трябва, благодарих сърдечно за неочаквания край на моите посещения и окрилена тичешком, стигнах до "Парахода".

7 февруари 1964 г.

БОЖЕСТВЕНИЯТ ТРОЛЕЙ

Ние познаваме тролей, трамвай, тролейбус и други превозни средства. Тролеят свързва главната и електрическа жица с мотора на колата и така я движи. С понятието Божествен тролей, описвам една случка, която имах след заминаването на Учителя, през 1945 година в един априлски ден.

Слизам от Изгрева, на път за в къщи и едва пресякох първата напречна улица на шосето, усетих че нещо леко, почти безтегловно се закачи на горната част на темето ми, където е мястото на моралните чувства. Погледнах нагоре и виждам, че от това нещо, което се закачи на главата ми, излизаше една необикновена тънка, прозрачна жичка, чийто край не се виждаше, губеше се някъде нависоко в небосвода. Гледам към жичката и се усмихвам, закачена съм и това което се закачи не мърдаше, остана с мен целия ден. Но въпреки, че бях закачена, аз се движех съвършено свободно сякаш нищо

не бе се случило. Стигнах в къщи с "тролея" на главата си, движа се из стаите, разговарям със сестрите си, с познати дошли на гости, навеждам се, изправям се, "тролеят" виси си, стои на главата, невидим за останалите. От време на време поглеждам към жичката и се усмихвам. Дължината ѝ не може да се обхване. Връзката между електрическата жица и мотора все пак е механическа, ограничава, докато Божествената връзка между човешката душа и Божественото начало, дава свобода на човека. Такъв беше моят "тролей", не ме ограничаваше във всичките ми действия. През целия ден нима не направих никаква грешка, нима не казах излишна дума, нима всички думи бяха на място казани и отмерени? Ако съм между хора, бих била смъмрена или подиграна за най-малката погрешка. При Божествената връзка обаче, нищо не стана. Цял ден се движих с този Божествен тролей, без да се случи нещо, без да го усетя. Едва вечерта, когато се връщах на Изгрева, "тролеят" изчезна от темето ми. Разбрах само, че тази Връзка дава свобода и независимост, слава и постижения. Всичко човешко е преходно. А има ли по-голямо благо и по-голяма привилегия от това, човек да е свободен, да се учи, да разрешава задачите си в пълна разумна свобода?

31 май 1967 г.

ПАЛЕЩИТЕ ИСКРИ

На "Опълченска" съм, където дохождам всеки ден, да работя беседите на Учителя на пишеща машина. За да не губя време да се ходя на обед и да се връщам, често оставах тук на обед. И този ден останах. На трапезата имаше обикновено много братя и сестри. Седнала бях на стол до Учителя. Едва започнахме да се храним, когато нещо особено се случи с мен. Усещам, че

се спущам в дълбок, необикновено дълбок кладенец. Спущам се надолу, но нито виждам някакво дъно, нито усещам почва под краката си. Станах някакси неспокойна, но това все още се търпи. Ставаше друго над мен. Отгоре ми се сипеха безброй искри и ситна жар. Това беше непоносимо: палещите искри, както аз нарекох, този огън ме гореше, пареше цялото ми тяло. Всеки миг положението ставаше непоносимо, по-тежко горях от искрите и ситната жар, която безмилостно се сипеше отгоре ми. Какво да правя? Да изляза от кладенеца е невъзможно, да бягам на една страна или друга и това е невъзможно – кладенецът е тесен, а палещите искри се сипят отгоре безспирно... Всъщност, физически аз съм на стола пред масата, както всички останали гости които спокойно се хранят. Обаче аз не мога да се храня. От време на време, отчупвам по една хапка хляб, за да мине всичко незабелязано, мълча и горя. Стоенето ми в кладенеца и искрите продължиха около пет минути. Както незабелязано ме пуснаха в кладенеца, така незабелязано ме извадиха. Почувствувах се свободна и продължих да се храня. Храня се и си мисля какво пък беше това нещо, това ужасно състояние. Но не можах да си го обясня. Обядът свърши, Учителя стана, готвеше се да се качи в стаята си, станаха братята и сестрите.

Последна станах аз и се качих в приемната на Учителя, спрях го и го помолих да ме приеме. Разказах му моята опитност, която току що мина. Той ме погледна сериозно и ми каза: – Дадох ти една опитност само за 5 минути, за да видиш и опиташ силата на отрицателните мисли и настроения на духовенството и свещениците, които те непрекъснато сипят върху мен. Тогава си представих ясно какво носи Учителя... Благодарих му, че и на мен се даде микроскопическа възможност да видя

силата на отрицателната мисъл, която иде от хора, наречени Божии служители, но които са лишени от възможността да видят, да познаят, да почувствуват онази любяща безкористна ръка, която ми се подаде точно сега, когато те и цялото човечество са на кръстопът. Те така се бяха опълчили и развилняли, че днес се срамуваме от действията им. Отидох си в къщи с благодарност, че Небето е изпратило един Учител, който със сила и мощ в себе си, се е заел да понесе греховете на хората и да ги освободи от мрака и заблудата, в които са изпаднали. **Ръката е подадена за спасение.** Тази опитност описана горе, се случи през 1911 г.

27 август 1967 г.

ИЗХОДНИЯТ ПЪТ

Лятото на 1924 година, из двора, градината, пък и в стаята, навред мушици всевъзможни, малки и големи. Понякога на нас обикновените хора, те ни досаждат и гледаме час по-скоро да се освободим от тях. Но не е така за Мъдреца. Той използва и най-малките същества за своята велика работа. За него те са символи, сътворени от Бога, както и ние. С тях той се разговаря като с хора. Вън е топъл юнски ден. Пеперуди, пчелички, буболечки, мушици летят свободно, весело от цвят на цвят. Но на мен не ми е весело и топло. Някакво психично, мрачно състояние ме гнети. Ден, два, три, не мога да се освободя от него. Изходен път никакъв не виждам. В един от тези дни съм при Учителя на работа. Свърших работата си, влязох в стаичката при него, но не с намерение да споделя с него за това обзело ме състояние, защото съзнавах, че се намирам в някакъв затвор, в безизходно положение и никой не може да ми помогне. Казах на Учителя какво съм свършила и се готвех да си

отида. Учителя веднага стана от стола си и се упъти към мене, аз очаквах да му целуна ръка и да си отида. Той отиде до затворения прозорец. Виждам на прозореца една муха, която се блъска ту на едното, ту на другото стъкло, иска да намери път да излезе. В това време Учителя я гони ту с едната, ту с другата ръка. Мухата лети не се спира на едно място, но и Учителя не спира. В един неочакван момент мухата се изгуби. Да е хвръкнала не видях.

Зная хората как се справят с мухите, но също зная и Учителя как постъпва. Затова взимайки живо участие в движенията и живота на мухата попитах: – Къде отиде мухата? – Виждаш ли тук, в ъгъла на прозореца една малка дупчица. Аз я гоних по стъклото за да я отправя към тази дупчица откъдето може да излезе и хвръкне на свобода. Тя мисли, че като хвърчи по стъклото няма изходен път за нея. Обаче аз ѝ показах малкото отверстие в което ще намери изходен път. Слушам Учителя внимателно и като свърши да говори приближих се до прозореца, за да видя дупчицата през която излезе мухата. Наистина беше толкова мъничка, това ме трогна. Седнах отново на стола си. Не ми се тръгваше, забравих да бързам. Как стана не зная, аз намерих изходен път. Почувствувах се като волна птичка, като пеперуда. Причини и последствия на моето предишно състояние – всичко изчезна като дим. След години чух безсмъртните думи на Учителя: – **Никога не забравяй, докато си в ръцете на Бога и пред Неговото лице, при каквито и трудни положения, тежки състояния, да се намираш в живота си, и в най-отчаяни моменти да си, няма безизходен път. При всички условия на живота, помни – всякога се моли, мисли, работи. Навсякъде ще намериш изходен път и отворена врата.** Той и на мухата беше казал: – Не се страхувай, ето един

малък отвор, който ще те изведе на свобода. Сърдечно благодарих тогава. И сега, и винаги, ще благодаря за тази велика любов.

15 август 1967 г.

МАТЕРИАЛИЗИРАНА МИСЪЛ

Познавам концентрираната мисъл, активната, съсредоточената и силната мисъл. Изпитвала съм магическата сила на мисълта, възприемала съм мисли през пространството, узнавала съм мислите на събеседника си, движела съм се заедно с неговата мисъл, но това което сега искам да опиша се отнася до друга мисъл. Беше 1923 година, пролетта. Отидох на ул. "Опълченска" в дома на Учителя, с желание да умия прозорците на приемната му стая. Напълних леген с чиста, хладка вода и се отправих към стаята. Влизам без да чукам, защото бях сигурна, че Учителя не е там, защото нямаше гости. Часът беше около 11, преди обяд. Влизам свободно, но се изненадах. Учителя седеше на стол, дълбоко замислен. Така се изненадах, че едва не изпуснах легена. Не от друго, а от неговата материализирана мисъл. Почувствувах мисълта му по форма, по вещество, по субстанция, материализирана, другояче не мога да я нарека. Останах доста време права с легена в ръка. Без да мръдна от мястото си, като човек, който не знае какво прави. Но и Учителя като че не ме виждаше, така силно беше вглъбен в нещо си, така усилено мислеше. След известно време придобих самообладание и пристъпих крачка назад все с легена в ръце и гърбом излязох от стаята. Затворих леко вратата и останах известно време в антрето. Не бях изплашена, а изпълнена с благодарност, че ми се даде възможност да видя силата и действието на една материализирана мисъл.

ДУХОВНИЯТ УЧИТЕЛ

27 март 1945 година – точно три месеца след заминаването в отвъдния свят на нашия обичан Учител. Събрани в този ден всички на молитва, в салона на Изгрева, прочетохме една беседа, направихме молитва, изпяхме няколко песни и останахме прави за тайна молитва. Погледът и мисълта на всички братя и сестри беше отправен към катедрата на Учителя, която естествено в този момент беше празна. Но дали за всички беше празна в този момент не мога да кажа. За мен тя не беше празна. Учителя стоеше прав както всякога оставаше след свършването на беседата. Гледам, гледам и се питам: вярно ли е това, което виждам? Да, категорично, положително ДА! Обаче образът на Учителя беше малък, дребен, заобиколен от необикновена силна светлина, ослепителна. Спрях вниманието си на този образ, светещият духовен образ на Учителя. Явлението се запази дълго време и аз продължих да го наблюдавам. Светлината, която го обикаляше беше от лъчи с различна дължина. От главата до около кръста се отделяха лъчи по-силно светещи и се спускаха надолу. От кръста надолу излизаха други лъчи с по-малка дължина и също достигаха до основата на краката. И двата вида лъчи като че се сливаха в едно, но все пак едва забележимо се различаваха. Така от всяка клетка на тялото сякаш излизаха лъчи, които даваха цялостния образ на Учителя. След това паметно явление не се съмнявам нито в себе си, нито във всички онези, на които при специални случаи е дадено да зърнат светлините, излизащи от Учителя. Някога лицето на Учителя е бивало силно озарено и светещо като слънце, друг път от главата до краката излизаха сноп лъчи като от прожектор.

АУРАТА НА УЧИТЕЛЯ

Видях аурата на Учителя няколко пъти и то обикновено неделен ден след беседата, която се държеше редовно от 10, 10 и половина до 12 часа на обед. Защо това ставаше след неделната беседа, а не след някоя от другите беседи, които Учителя изнасяше в сряда, петък или в неделя в 5 часа сутринта? Аз така го обяснявам: неделните беседи винаги биваха по-дълги и аз имах възможност да концентрирам вниманието си по-продължително.

Когато за пръв път видях аурата на Учителя, изненадах се много, защото до тогава имах друга представа за аурата на човека, а на Учителя виждах цветна обвивка с багрите на спектъра, които цветове го обгръщаха от главата до краката и имаше форма на елипса. Обграждаше тялото като яйце и тялото сякаш се губеше в тази обвивка. Но все пак ясно виждах образа на Учителя, а вниманието ми цялото беше погълнато от преливащите се цветни нюанси около Него. Светлинната обвивка остана до края на молитвата, която редовно правехме след свършване на беседата. Тя може би се е запазила и след това, но аз вече не я виждах, вероятно поради разсейването на вниманието ми, причинено от раздвижването и шума, които настъпват след беседата. През цялото време наблюдавах следното: светлинните багри не бяха наредени като при небесната светлина, а разпръснато, но пак хармонично – някъде преобладаваше розовата багра, другаде виолетовата, жълтата, зелената и т. н. Цялото сияние представляваше прекрасен разноцветен букет. Наблюдавах аурата и я съпоставях с преобладаващата идея в беседата. Когато Учителя застъпваше повече идеята за Любовта, преобладаваше розовата багра. Когато говореше върху мъдростта, преобладава-

ше жълтата багра. Застъпваше ли материални въпроси, преобладаваше зелената краска. Но който и цвят от спектъра да доминираше, останалите повече или по-малко бяха запазени. Така че, ако някой не чува беседата, а вижда аурата, стига да я разбира, би могъл да каже коя е основната тема на беседата. По същата причина всеки път, когато виждах аурата на Учителя, тя биваше различна. Светлите багри се пръскаха надалеч от тялото на Учителя и вероятно мнозина са ги чувствували.

МОМИНСКИ СВЯН

Беше около 1930 година, Учителя напусна Опълченска и се премести на Изгрева. Заедно с него и други, които имаха тази възможност, се пренесохме там. Тук вече имахме салон за беседите на Учителя, стая и приемна. Постепенно животът се организираше и закипя в своята красота. Създаде се един **осмислен, деен, чист, хармоничен живот**. Задачи, стремежи, постижения. Направиха се малки къщички, бараки, кой каквито материални възможности имаше. Учителя редовно изнасяше беседите, които усилено се подготвяха за печат. Животът на Изгрева представляваше един голям духовен център, **кошер с безброй малки и по-големи пчели работници, всяка със своята работа в кошера и вън от него.** На нас трите стенографки направиха една обща барака, в която да живеем и да работим. Нарекохме я "Параход", защото напомняше каюта на параход. Някои я наричаха художествено ателие, понеже имаше горно осветление.

Често ходех при Учителя с предвидения за печат материал, за корекции, или за някакво допълнение, както той намираше за добре. След корекциите, материа-

лът се даваше за печат. Веднъж отивам така, пак с материал за печат и започнах да го чета. Още незавършила четенето, някой тропна на вратата на Учителя и на отговора, че е свободно, влезе една сестра, работничка в кухнята. Аз схванах че е свободно да присъствувам и не се поместих. Сестрата остана права и очакваше може би Учителя да ѝ каже нещо. А той стана бързо, обърна се назад, направи една две крачки и без да каже нещо, взе от една маса един затворен плик, задържа го известно време в ръката си. Настана кратко мълчание. Не зная какво и кой ми обърна внимание, но погледът ми се спря върху лицето на Учителя. Останах изненадана. Една необикновена руменина заля лицето на Учителя. Такава руменина и такава свежест на лице, не бях виждала до тогава, дори и при най-свенливата мома... Ще кажете, че нали Учителя е мъж, за какъв момински свян може да се говори? Именно тук, това понятие изразяваше с по-голяма сила, чистотата и красотата на неговото съдържание. След това, Учителя бързо подаде плика на сестрата, който тя прие с особено дълбоко вълнение. Пред мен бяха Учител и ученик. В плика е имало някаква парична помощ. Не е лесна задачата на един велик Учител да подпомогне ученика си по един обикновен начин с пари, които като материална стойност са загубили своята чистота. Но за случая, те са били една необходимост. Погледнах внимателно отново лицето на Учителя и сега проследих своето състояние. Толкова светъл и свещен беше този момент, че сега се почувствувах излишна. Да не би с нещо да наруша от неговата цялост? Искаше ми се да преместя стола още повече до стената, но той беше плътно допрян до нея. И тогава си помислих: каквото е отношението на съвършената и чиста Дева към Духа, такова е и отношението на Учителя към душата на неговия Ученик. Дали случайно се яви

тази сестра или подчертано от по-високо място бе организиран този урок? Сестрата благодари и си отиде. Аз дочетох материала и си отидох с незабравимия образ на свян и чистота в себе си, благодарих за това което видях мислено и обогатено с нещо, което едва ли втори път ще ми се поднесе.

6 май1971 г.

НЕОЧАКВАНА РАЗХОДКА

Разходката беше не само неочаквана, не беше и замислена. През нощта спах до 24 часа, без да съм вземала никакво решение преди. Беше през март на 1923 година. Някой ме събуди, а никой нямаше. Чух говор и някой ми каза: – Стани, облечи се, измий се и тръгни след мен към Изгрева. Вдигнах се от леглото, но не станах права. Исках да помисля малко, да се вслушам отново в този говор и какво се иска от мене. Колкото и да се вслушвах и мислех, нищо не разбрах. Но приех това нещо с голямо вътрешно доверие. Поканата се повтори след малко: – Тръгни след мене, аз те чакам. Всичко това ме мобилизира. Приготвих се тихо, така че никой от домашните ми да не чуе и да не разбере. Излязох от къщи и тръгнах. Спрях се пред външната врата на дома си на "Дондуков" 136, внимателно разгледах улицата, за да видя дали има някакъв човек. Гласът пак се обади: – Върви, аз съм пред тебе, ще стигнеш до ул. "Кракра" и ще продължиш по нея до бул. "Цар Освободител". По това време имаше полицейски час, поради което улиците бяха съвършено празни. На ул. "Кракра", близо до "Цар Освободител" имаше полицейски пост. Един стражар се разхождаше спокойно. Наближих и веднага се запитах дали нося личната си карта, оказа се че съм я забравила. Ами ако стражарят ме спре и ме

запита къде отивам, какво ще отговоря? Тръгнала съм в такъв късен час, без лична карта! Но дълбоко вътрешно съм спокойна. Не промених хода, минах покрай стражаря, но той не ме пита нищо, не ме спря, аз го гледам, а той като сляп. Отминах спокойно, тръгнах по булеварда и отново чувам същия глас: – Тръгни по бул. "Фердинанд" (сега бул. "Толбухин"), аз съм пред теб. Пред мен отново се откри широк булевард пак без никакъв човек. Когато стигнах ул. "Граф Игнатиев", гласът отново се обади, този път каза, че ще ме чака на моста. Спрях на моста, пак никой. Тогава пак този глас ми каза: – Тръгни по шосето напред към Изгрева, там те чакам. Тогава Изгрева не беше още организиран, но аз тръгнах по шосето по ул. "Незабравка" към Дианабад.

Спрях се пред боровата гора пред полянката на Изгрева, часът беше около три. В гората тъмно, боровете гъсти, вървях трудно, наведена. Останах в гората до изгряването на слънцето. Стоях и размишлявах. Около половин час след пристигането ми, отново гласът каза: Изпълни молитвите, които ви дадох в последния съборен ден, събота във Велико Търново 1922 година. Помъчих се да си спомня тези молитви от наряда, но нищо не си спомних. Нито ги носех написани със себе си. Този ден беше даден не само наряд, но и доста дълго слово. Не можах обаче да възпроизведа нищо. Помня само, че Словото беше интересно, мистично, но нито една дума конкретно не ми идва на ум. Отговорих си: нищо не помня. Гласът продължи: започни с наряда. Без да мисля много. Всичко се лееше, като че ли четях всичко в книга. Така изпълних всичките молитви и още по-неочаквано за мен навлязох в Словото на Учителя, пак така лесно, свободно, без затруднения, като че ли някой ми диктуваше. Чувствувам се вдъхновена, с радостно настроение, изпълнена с благодарност от всич-

ко, което преживях така неочаквано. Направих и шестте упражнения и все още около мен, бе пълна тишина. Като че ли не бях на земята – подвижна, весела, бодра, благодарна. Разхождах се из гората и по едно време чух стъпките на братя и сестри, които идваха на Изгрева. Минах покрай тях без някой да ме спре и без да ги поздравя. Тръгнах по шосето към града хвърчаща от радост. Отидох на "Опълченска" при Учителя, той беше на двора. Целунах му ръка, без да кажа нещо, нито дума за случилото се. Той се усмихна и тихо ме попита: – Доволна ли си? – Да. И се върнах в къщи.

ИЗБЯГНАТО ПРЕМЕЖДИЕ

Всеки ден отивах на ул. "Опълченска" да работя на пишещата машина. Не я местехме, защото и другите братя и сестри пишеха на нея. Като туристка имах нужда от някакви специални обувки, леки, туристически, с които наскоро се сдобих. Изпратиха ми ги от Чехия. Те бяха красиви, бежови от шведска кожа, гарнирани със зелено. Подметките от зелен каучук доста високи, добре поддържаха крака. Обух ги още същия ден и като нови, леко стъпвах с тях. Не усетих как стигнах на Опълченска. Тропнах на приемната стая, събух отвън обувките, поставих ги внимателно в антрето и влязох. Седнах и започнах разговора, относно работата, която извършвах. Учителя от време на време ме поглеждаше към лявата страна на главата и аз мислейки, че там нещо не е в ред, оправях се с ръка. Свърших работата си и се готвех да си тръгна. Спрях се на прага, благодарих и се сбогувах. Обаче Учителя не се прибираше в стаята си. Застана на прага и чака да си тръгна. Повторно казвам "довиждане", а той все още не се прибира.

Тогава набързо обух обущата си и тръгнах. Учителя стои още. Аз тръгнах, но с незавързани обувки. Едва пристъпих и се сгромолясах от първото стъпало на стълбата, която имаше 7 или 8 стъпала, до последното с лице към земята. Поглеждам Учителя, той още стои на прага. Набързо станах права, без да мога да пристъпя. Но падането беше необикновено, никъде не бях се ударила. Погледнах към прага. Учителя се беше прибрал. Значи той е предвиждал падането ми и го е предотвратил по начин, какъвто само той знае и може. Останала сама, аз седнах на последното стъпало и почнах да мисля за причината на падането. Исках да нанижа връзките на обувките, които бяха доста дълги но не ги намерих нито вън от обувките, нито вътре. Най-после успях да хвана една от връзките на дясната обувка. Оказа се, че тя е в лявата обувка под крака ми и обратното – връзката на лявата обувка под десния крак. Оправих връзките, освободих краката си и тръгнах.

Аз ли бях сменила връзките в бързината си, някой ли се е пошегувал с мене, или нещо ме е дебнало. Но фактът беше налице.

Склонна съм да вярвам, че нещо ме е дебнало, и то когато Учителя наблюдаваше лявата ми страна на главата. Слушала съм, че когато човек е смущаван откъм лявата си страна, нещо лошо го дебне. От дясната му страна му помагат приятели.

МИЛКА ПЕРЕКЛИЕВА

РАЗГОВОРИ С УЧИТЕЛЯ

Книга за ония, които искат да се запознаят с образа на БЕЙНСА ДУНО –
Миров Учител, дошъл всред българския народ да побратими човечеството

ПРЕДИСЛОВИЕ

През наше време, преди сто години, слезе на земята пратеник Божий – Учителя, за да покаже пътя към световете във Вечността. Той ни разкри силата на природните закони и ни донесе методите за приложението на Божествената Любов, Мъдрост и Истина. Той посади идеята – семето за братство между всички народи. Учителя живя между нас българите, в нашата Родина, така скромно, смирено, безшумно, както слънцето сипе обилно животворните си лъчи, както планинският извор строи кристалните си води, както утринната роса освежава всеки цвят и всяка тревица, без избор и предпочитание. Говореше спокойно и тихо. Говореше направо на душата. Приятелски, бащински посрещаше всеки, който отиваше при него с отворено сърце. Присъствието му излъчваше спокойствие, а съветите му избърсваха сълзите и окриляха слабите. Болните лекуваше по чуден начин. Учителя дойде на земята в дреха на обикновен човек, но чрез него се проявяваше сам Господ-Бог. Той умееше да

се смалява пред нас, обикновените хора, за да прониква в сърцата и страданията на всички, за да може по-отблизо, с примери от ежедневието да ни напътствува и съветва. Обичах да го гледам и слушам. Присъствието му носеше спокойствие, независимо от това дали разбирах или не онова, което ми говореше. В продължение на 25 години, почти не пропуснах негова беседа, дори когато някога дремех от умора и недоспиване. На Изгрева под сенчестите лешници, на общите обяди или в малкия салон, на поляната при изгрев слънце за паневритмия, на екскурзия в планината или на летуване в Рила – при всяка инициатива, подета от Братството, в което Учителя вземаше активно участие. Той живееше в цялото. Във всекиго, Учителя виждаше частица от цялото Божествено съзнание. За пробуждане на това именно съзнание, посадено във всяка човешка душа, той бе слязъл на земята и когато почуквахме на вратата му, посрещаше ни и изслушваше с внимание и съчувствие.

Когато отивах при Учителя, обикновено носех тетрадка да записвам ценни мисли, които исках да запомня. Но, приятели мои, сега ще ви разкажа за онова, което не съм вписвала в тетрадките си, но което бе вписано в душата ми и посято в сърцето ми. Спомени с Учителя преди 25–35 години, които днес един по един изникват в съзнанието ми като свежи рози, цъфнали в ранна пролет на моя духовен живот. Уханието на истините, казани при разговори с Учителя, днес очертават пред мен величието на неговия дух. Словото му – знамение за времето си, остава да трепти в пространството като слънце от далечна галактика, което просветва в съзнанието ни, когато се доближим до него с душата си и разберем, че сам Бог ни е говорил, продължава да ни говори и шепне, докато го чуем, познаем и разберем.

Истините които чух от Учителя преди години, едва сега по-пълно просветват в съзнанието ми и виждам, че всяка негова дума, съвет, жест са били живо Слово изречено и оставено да трепти в пространството, да звучи в съзнанието ми, докато душата постигне духовно пробуждане и разбере силата, светлината и духовното виждане на този, който говореше на душите с прозрение през вековете и с мощта на Бога. За тези светли свещени моменти в живота си искам да разкажа, което видях, чух, научих от Учителя, когато Той беше на земята сред българския народ.

София пролетта на 1967 г.

М. П.

ПЪРВАТА МИ СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

Влакът спря на софийската гара. Сърцето ми щеше да хвръкне от вълнение. Наближаваше часът, в който за първи път щях да видя Учителя. Баща ми тръгна с куфара и чантата, а аз вървях след него с кошницата.

Взехме трамвая и след половин час, ето ни при баба. С явно нетърпение заявих на баща ми, че веднага трябва да предам кошницата с гроздето. Напразно ме питаха за кого е. Без да дам обяснение, взех я и излязох. Улиците ми бяха непознати, но от Варна имах точни указания. Качих се на трамвай № 3, слязох на ул. "Опълченска", завих наляво и повървях докато стигна № 66. Почуках на дървена врата и влязох в тясно, дълго коридорче, покрито с плочки. Посрещна ме една сестра. Казах, че искам да се срещна с Учителя. Тя ми посочи стълбата вляво. Пристъпих несигурно по стъпалата. Сестрата вървеше пред мен, почука на вътрешната врата и ме покани да седна на един от двата плетени стола

в антрето. Вратата се отвори. Скочих от стола. Учителя беше пред мен. Целунах му ръка и той ме покани да седна. Седнахме на плетените столове. Облечен в сива гълъбова дреха с бяло шалче на врата, закопчано с хубава златна игла. От него лъхаше благост и доброта. – Учителю, заповядайте, нося Ви варненско грозде. Току що пристигнах с баща си в София. Ученичка съм в 8-ми клас и от две години посещавам събранията на Братството във Варна. Родителите ми не ме пускат. Винаги трябва да казвам, че отивам на разходка, или при приятелки, за да отида на беседа... Моля Ви Учителю, направете така, че да ме оставят свободна да посещавам събранията. Продължавах да разказвам най-подробно живота си, а Учителя слушаше внимателно. Най-после млъкнах. – Истината ще ви направи свободни – каза Учителя. – Но какво да кажа на баща си, за да разбере, че не отивам на лошо място? – продължавах обясненията си аз. – Истината ще ви направи свободни – повтори Учителя и нищо повече. – Но кажете ми начин, метод, Учителю, – настоявах аз и молех да ми даде съвет. Мина почти половин час. Дойдоха други посетители и аз трябваше да си вървя. Станах. Стана и Учителя. – Истината ще ви направи свободни – потрети той и нито дума повече. Целунах му ръка и си тръгнах. Защо не ми каза никакъв начин или метод, за да ме разберат моите родители и да ме оставят свободна? Нали Учителя всичко може?!

Щом излязох на улицата, видях баща си сърдит да се разхожда по тротоара. Беше разбрал къде съм отишла. – Затова ли те доведох в София? Тръгвай в къщи и няма да мръднеш от вратата навън, докато не си заминем за Варна. Водя те в столицата, за да ти прегледа някой специалист очите, а ти да ми ходиш при Дънов!

Ще видиш ти София още веднъж! – продължаваше да ми се кара баща ми чак до в къщи. Без да се оправдавам, мълчах. Разбрах че съм сгрешила. Не биваше да бързам, за да не се усъмнят къде отивам. Но грешката беше сторена. Баща ми имаше някаква работа и два дни ходи из града. Аз шетах и помагах на баба си. На третия ден ме заведе на очен лекар, а на четвъртия тръгнахме обратно за Варна. Не можех вече да отида при Учителя. Влакът летеше. Застанала пред прозореца, летяха и моите мисли в главата ми... "Опълченска" 66... Учителя... Колко беше мил, но защо само това ми каза "Истината ще ви направи свободни." и нито дума повече! Нищичко не ми каза, как да се освободя от къщи... Може би говорих много? Не му дадох възможност да ми каже нещо повече? Не, не! Имаше моменти, когато млъквах и чаках да видя, какво ще ме посъветва, а той нито дума повече! Чуден Учител!... Може би не заслужавам свободата?!... И цялата картина пак се връщаше в съзнанието ми: бялата дървена врата, номер 66, дворът, стълбите, столовете, Учителя, седнал срещу мене и думите му: "Истината ще ви направи свободни." Минаха месеци. В къщи същата история: неделя в 10 ч. сутринта, в сряда и петък в 8 ч. вечерта ставаха големи разправии за школата, и най-важното – въобще не ме пускаха. Трябваше да измислям по нещо и най-често не успявах. Думите на Учителя някак си оживяха в мен. Несъзнателно ги повтарях, където и да бях. Но не можех да осъзная, защо ми каза само това. Един ден, поливайки цветята в градината, прозвуча в съзнанието ми: "Истината ще ви направи свободни". Реших да приложа това. От този ден внимавах да не допускам лъжата в себе си. В следващата неделя поисках разрешение от майка си за събрание. И тя ми отказа. Останах в

къщи и прочетох една беседа. В сряда същият отказ. Пак седнах и прочетох беседа. Престанах вече да искам разрешение, но в определените за събрание дни и часове сама в къщи прочитах Неговото Слово. В кратко време можах да си дам отчет, че аз много съм лъгала.

Имаше случаи, където съвсем не беше нужна лъжата, а аз си служех с нея, тъй – без да мисля. Повече от три седмици контролирах всяка моя мисъл и дума и чистех лъжите от себе си. Не е лесно да отвикне човек от такъв лош навик. Като слънчев лъч проникваха в мен думите "Истината ще ви направи свободни. И продължавах да работя съзнателно върху себе си. Случваше се понякога, по стар навик да поизлъжа, но тогава сама се упреквах, изобличавах, дори се самонаказвах. Така мина доста време, може би година, **в съзнателна работа над себе си**. Но още помня светлия сноп лъчи, който освети стаята ми. Беше неделя сутрин, малко преди 10 ч., майка ми влезе и някак особено каза:

– Хайде тръгвай! Нали имате събрание в 10 часа?

Цялата стая светна и недоумявах какво стана. Затворих книгата с беседи и без да продумам, бързо излязох и тръгнах към салона. През целия път повтарях като в сън думите на Учителя, казал точно онова, което трябваше – казал ми беше метода. Всяка дума в повече, би намалила силата на метода: "Истината ще ви направи свободни!" След време прочетох в една книга от неговите беседи: **"Преди всичко ученикът трябва да говори истината. Никаква лъжа не се позволява на ученика."** Това беше моята първа стъпка по пътя на ученичеството.

УЧИТЕЛЯТ ВИЖДА ЛИ В ОТВЪДНИЯ СВЯТ

Разпуснахме децата за Коледната ваканция. Същата вечер се готвех да замина за София. Прибрах куфара си. На вратата се позвъни. Майка ми отвори и покани да влезе г-жа П., жената на главния учител. Беше облечена в траур, потопена в голяма скръб. Откакто ги постигна нещастието, тя за пръв път се виждаше с майка ми и изказвайки съболезнованията си, мама я запита за случилото се. Бликнаха сълзи от очите на неутешимата жена и тя заразказва, че няма мир и утеха ни денем ни нощем без Дорка. – Треперехме над нея с баща ѝ. Другите ни две деца починаха като малки. Нея я отгледахме като писано яйце. За нея купихме къщата, подредихме я, точно завърши гимназия, през лятото отидохме на село, и какво стана, как се простуди... сълзи задавяха майката и едва изрече – за два месеца свърши с преплитане на червата... Баща ѝ и аз, ще полудеем. Моята майка се стараеше да я утеши, но тя кършеше ръце, въздишаше, плачеше:

– Искам някой да ми каже нещо, да ме излъже макар, че е някъде... И затова съм дошла. От Димитър разбрах че Милка заминава в София. Тя нали вярва в задгробния живот, а там в София е техния Учител. Нека го попита къде е сега Дорчето. Като чух разговора, доближих се и за утеха ѝ казах, че при пръв удобен случай ще попитам Учителя, а същевременно си мислех: "Горката, до къде е стигнала! Че какво ли би ѝ казал Учителя!" През десетте дни, които прекарах в София, разговарях пак с Него, но не посмях да го попитам за дъщеричката на главния учител във Варна. Мислех си: Къде ще занимавам Учителя с такива въпроси.

Той е Учител, философ, Мъдрец, но да вижда отвъд и да разправя какво правят заминалите!... Това не можех да си представя. Върнах се във Варна. Още през първия учебен час, разсилният ме повика да отида в канцелария-та. Майката и бащата с трепет очакваха да чуят спасителните думи. Аз се засрамих, изчервих се, казвайки им, че не съм успяла да питам Учителя. Сълзи се стичаха от очите на двамата. Стана ми съвестно, жално. – Е нищо. Нали ще ходиш и за Великден. Дано тогава ти каже нещо – събра сили да продума г-н П., за да утеши жена си. Денят преди Великденската ваканция, г-жа П. със сълзи на очи и с кутия бонбони ме молеше да попитам Учителя, къде е сега Дорчето, какво прави и защо не я сънуват поне. Този път бях решила на всяка цена да попитам. Последния ден на престоя ми в София, отидох да се сбогувам с Учителя и след разговора, който водихме, престраших се и му казах молбата на едни нещастни родители, за смъртта на дъщерята, за неутешимостта на двамата и, че майката пита къде е тяхната Дорка и защо поне не я сънуват.

Докато говорех, Учителя проницателно ме гледаше и слушаше. – Сега тя е на хубаво място и е по-добре. "Е, това е много общ отговор, всеки може да го каже" – помислих си аз. – Те не могат да я сънуват, защото от сълзите им дъщерята не може да се приближи до тях – продължи Учителя. "И това всеки може да каже." – Слушай сега! Тяхната дъщеря беше дошла в семейството им, за да разтопи ледените им сърца. И двамата са големи егоисти. След като не си научиха урока така... продължи да разказва такива подробности за двамата съпрузи, които ме зачудиха... Небето опита и друг начин – отне им Дорчето и сега по пътя на страданието ще си научат урока. Разбра ли? Но това го казвам само на теб, а на тях ще кажеш, че е с тях. Да ѝ пращат хубави

мисли, да не плачат. Ако искат да я сънуват, да раздадат някои от нейните дрехи. Стига ли толкова? – завърши Учителя. Като чух да разказва подробности, които знаеше само по вътрешен път и като разбрах, че прочете и моето безверие, цялата изтръпнах. Прехапах си устните, не знаех къде да се дена от срам и едва чуто повтарях: – Да, Учителю, така е Учителю! Така разбрах, че Учителя вижда и в отвъдния свят. Този път като се върнах във Варна, имах какво да разказвам на скърбящите родители.

ИДИ СЕГА!

Това се случи на 12 септември, 1933 година. В инспекцията бяха обявени последните списъци с назначения за детски учителки в София. Моето име не фигурираше там. Предстоеше ми да пътувам обратно за Варна и да продължа да учителствувам там. Унила тръгнах към Изгрева, за да се сбогувам с Учителя и се видя с някои приятели. Обиколих полянката и пих вода от хубавата чешма на Изгрева. Чудните багри на есента красяха превалящия ден. По алеята около чешмата бяха нападали сухи листа. Без да разсъждавам, взех от братската кухня метла и започнах да ги мета. Поне за сбогом да свърша някаква работа тук. – Е, ти метеш! Добре правиш, Милке – чух изведнъж гласа на Учителя. Не бях забелязала кога и от къде бе дошъл към мене. – А какво става с назначението ти? – Нищо Учителю, днес беше последния ден, но не ме назначиха. Утре тръгвам за Варна, да не изпусна и там мястото си. – Иди, рекох, сега в инспекцията. Опитай! – тихо и убедително ми каза той. – Но сега няма приемен час. – Нищо, рекох, иди сега! С такава мекота произнасяше всяка дума, същевременно убедително, като че ме заставя да отида. –

Ще довърша метенето и ще отида, Учителю – казах аз и по-бързо забръсках с метлата. Учителя внимателно ме гледаше. След като свърших, оставих метлата на място, целунах му ръката и тръгнах по шосето към града. Беше ми леко, като че хвърчах, защото Учителя беше много внимателен. Влязох в тъмния коридор на инспекцията. Недоумявах какво ще правя по това време тук. Приемаха само от 10 до 12 часа преди обед, а сега беше около 5 следобед. Няколко минути се суетях на коя врата да похлопам. – О, здравей Милке, какво те носи насам? – провикна се един мой познат, журналист, който в момента излизаше от стаята на председателя. – От цял месец идвам всеки ден за назначението си – изненадана му отговорих. Той знаеше че издържам семейството си, което вече живееше в София, а аз продължавах да работя във Варна.

Без да продума нищо, даде ми знак да чакам и се върна при председателя. След известно време при него влезе и инспектора. Говориха вътре оживено. След 15–20 минути, моят познат отвори вратата на стаята и засмян ме повика да вляза при тях. – Подпиши си акта за встъпване в длъжност – прошепна ми той. Като на сън подписах и трите екземпляра. Моят познат ми честити назначението и двамата излязохме от кабинета на председателя. – Е, г-н Г., много Ви благодаря за услугата. Че как не ви срещнах досега? – И все пак навреме ме срещна. Днес са назначили една софиянка, но не бяха ѝ изпратили писмото. Аз им обясних твоето материално състояние и положение. А тя е единствена дъщеря на архитект, богат човек. Както виждаш зачеркнаха нея и писаха теб. Така стават тези работи. Довиждане, че бързам за редакцията. Като в сън литнах обратно към Изгрева, с акта за назначението и си шепнех: "Учителю, назначена съм в София! Как знаехте точно момента, кога да ме

изпратите? Ах, Учителю, как не ви познаваме? Безкрайно ви благодаря. Как дойде при мен, за да ми каже: "Иди сега!"

С тези мисли и тази радост не усетих как стигнах Изгрева. Пред салона заобиколен от братя и сестри Учителя разговаряше. Като се приближих до групата, той се усмихна леко, погледна ме и съвсем тихо каза: – А сега работи и учи! Никой друг не разбра какво беше станало. **Работи и учи!** – отекна в съзнанието ми. Целунах горещо ръката му и тръгнах за дома, за да зарадвам и домашните си.

ЗА ОЧИТЕ МИ

По настояване на очен лекар от IV клас, започнах да нося очила с половин диоптър за късогледство и завърших гимназия с шест и половина диоптъра. Когато дойдох в София на работа, имах възможност да посещавам редовно беседите и да разговарям с Учителя. Един ден реших да му заговоря за очите си. Тогава бях доста наивна и далече нямах представа за истинския образ на един ученик. – Моля ви Учителю, кажете ми метод, как да излекувам очите си. Нали съм окултен ученик и трябва да се освободя от недъзите на болестите си? Ще направя каквото ми кажете. С лекарска помощ стигнах дотук. Вас моля да ми помогнете – казах с пълна мяра и млъкнах за да чуя съвета на Учителя. – Всяка болест има две причини – физиологическа и психологическа. Сега аз ще ти обясня физиологическата причина на твоето късогледство. Представи си очната ябълка, ириса... и в дъното жълтото петно. При късогледството лъчите, които влизат в окото не се пречупват в жълтото петно, а преди него – поразително ясно и внушително обясняваше Учителя. – Сега твоята задача е, да продължиш лъ-

чите, които влизат в очите ти, за да достигнат до жълтото петно. Първо свали очилата и ще ги слагаш само когато си на театър или когато искаш да виждаш много далеко. – Аз съм толкова свикнала с тях, че на три крачки не бих могла да виждам познатите си – се опитах да възразя. – Е, ще виждаш само тези, които са до тебе – весело ми каза той. – Второ, ще си определиш удобно за теб време сутрин, обед и вечер и без да те знае и вижда никой, за пет минути ще концентрираш мисълта си върху очите. Ще си представиш окото и мислено ще продължаваш лъчите до жълтото петно. Трето, на масата си, ще сложиш зелен лист хартия и ще се стараеш да гледаш повече зелен цвят. Ще отбягваш крещящите цветове. И четвърто, всяка вечер по половин час ще ходиш на тъмно, без очила. Като казвам да ходиш, то значи да се движиш. Не е достатъчно да седиш на тъмно, а да се движиш в тъмно. Прави това и ще видиш резултатите! – А каква е психологическата причина за късогледството?

Тук Учителя замълча и не ми отговори. – Ти направи това, което ти казвам сега! Свалих очилата. Трудно свиквах без тях, но все пак свикнах. Изпълнявах стриктно казаното от Учителя. Без да споделям с когото и да е било, обикалях двора по половин час на тъмно. Скривах се на всевъзможни места и по три пъти на ден и по пет минути съсредоточавах мисълта си върху очите, а в стаята ми преобладаваше зеления цвят. Така се изминаха три години и половина. Когато слагах очилата в театъра, виждах по-ясно, но очите ме заболяваха. Отидох на преглед при професор Пашев, при когото ходех от години, според когото късогледството ми не би могло да се намали, а обратно, за да не се увеличава, трябвало да нося непрекъснато очила. За негова изненада, сега късогледството ми бе намаляло с два и половина диоптъра. Е, понякога Природата прави чудеса – каза професорът

и ми даде рецепта за очила 4 диоптъра. Аз бях щастлива, че опитът на Учителя беше по-ефикасен от лекарските наставления. Майка ми, която беше с мен, сдържано оправда моите ексцентрични упражнения. И като резултат от това, тя ми напомняше да не пропускам вечерните обиколки в тъмно, които до тогава считаше едва ли не за глупост. Похвалих се на Учителя. – Да, понякога малките погрешки довеждат големи последствия и често големите последствия се лекуват с малки корекции – каза спокойно Учителя, без да подчертае какво голямо добро ми беше направил.

КОГАТО УЧИТЕЛЯТ ГОВОРИ ВИЖДА ЛИ НИ?

Когато Учителя говореше, салонът на Изгрева беше винаги препълнен. Който закъснее малко, оставаше прав до вратата, а понякога и вън пред прозореца. Лете и зиме, всички места се заемаха отрано. Към 9 часа и 30 минути, брат С. засвирваше с цигулката и ние запявахме в хор. Точно в 10 часа, с библия в ръка Учителя влизаше в салона, заставаше прав на катедрата, докато завърши песента. След това поздравяваше с вдигане на ръка, казвахме няколко молитви и сядахме. Сядаше и той, прочиташе някоя глава от Евангелието и започваше беседа.

Учителя говореше тихо, но ясно се чуваше навсякъде, като че ли шепнеше на душите ни. Всички се обръщаха на слух и всеки мислеше, че казаното е специално за него. Така ни допадаха неговите живи слова – словесното мляко с което хранеше гладните ни души. Обикновено слушах беседите седнала накрая на салона. Случи се веднъж, че бях малко напред. Бях права, но много доволна, тъй като през цялото време можех да виждам Учителя. Слушах и

гледах затрогната картината – стотици хора със съсредоточени очи гледаха и слушаха с притаен дъх словото на Учителя. За момент мисълта ми се отклони и си помислих: като говори, същевременно вижда ли ни? Дали ме вижда, че съм изправена до стълбата? Може би сваляйки тези Божествени слова на земята, той се пренася в по-висок свят и се откъсва от земната материална среда. Беседата продължаваше и аз си записвах поинтересните за мене мисли. В 12 ч. беседата завърши като винаги с "Отче наш" и песни. Отново Учителя премина между нас и се качи в стаята си. Пред вратата застанаха някои братя и сестри да му целунат ръка и да му благодарят за Словото. Народът се разотиваше. Едни разговаряха оживено, други тръгваха към града, а трети седяха по масите за общия обяд.

Дежурните сестри и братя приготвяха трапезата под сенчестите лешници, застилайки масите с белите покривки. Когато всичко беше готово, Учителя слизаше и заемаше мястото си в средата на масата, казваше молитвата и обядът започваше. Гозбите бяха скромни, но много вкусни и приятни. Накрая, дежурната сестра пускаше по масите касичка – по свобода и възможност всеки да пусне стотинки за консумацията. Отново прозвучаваше мотото "Божията любов носи изобилния и пълен живот." И започваха песни и разговори с Учителя. Тези които седяха на страничните маси, обикновено ставаха, приближаваха се и заставаха прави около масата на Учителя. А той ни гледаше и виждаше в нас онова, което ние не виждахме, дори и не подозирахме. Задаваха му въпроси, отговаряше след това и той питаше и пак песни. Този ден и аз застанах права между другите присъствуващи, точно срещу Учителя по време на пеенето. Гледайки всички, Учителя погледна и мен и съвсем тихо ми прошепна: "Ти стоеше до стълбата." В

момента не мислех за това, но той отговори на въпроса, който си бях задала, докато го слушах в салона. Никой не чу и не разбра, защо тези думи той изрече съвсем тихо, с лека весела усмивка на лицето. Песента продължи: Велик си ти Господи, велики са Твоите дела, Велико е Името Ти над всичко... А в мен звучаха думите: "Ти стоеше до стълбата" – отговорът на моята мисъл.

ЖИВОТЪТ Е БЕЗКРАЕН НИЗ ОТ БОЖЕСТВЕНИ И ЧОВЕШКИ ПРОЯВИ

Отидох при Учителя да получа благословението му, тъй като на другия ден щях да имам показна лекция пред инспектор и курсисти. Този път Учителя беше свободен и веднага ме прие. Преди да заговори, той започна: – Виделината ражда светлина в ума, топлина в сърцето и живот в душата. Виделината е първата дума на Бога, тя е началото на живота. Материалният живот, външните условия са отражение на вътрешния мир, на потребността на вашето растене в момента. Най-същественото за ученика е да се учи. Какво е, и какво ще бъде – това са теории. Да се учи от всичко, от движения, от стойки, обхода, хранене. Съотношението на мислите и чувствата в ученика, трябва да е определено. Всичко трябва да бъде определено, ясно, светло и чисто. Жадно поглъщах мъдростта на Учителя и я записвах в момента. – Научи се да разбираш да живееш живота по съдържание, а не по форма. – Учителю, не ми се тръгва и бих Ви слушала до безкрайност, но утре имам открит урок пред 40 курсистки и инспектор. Трябва да се подготвя още тази вечер – казах неохотно, продължавайки да записвам думите му. – Няма важни и неважни неща. Има само Божествени и човешки прояви. Човек на земята е свободен да избира. Слушай да ти кажа: Никога не изп-

ущай Божественото заради човешкото. – Прав сте Учителю, но... утре какво ще правя, ако не се подготвя?...

Когато човек предпочита Божественото, Бог Сам ще му уреди утрешния ден. Може утре и да нямаш гости... В стаята на Учителя трептеше мека виолетова светлина. Чудна тайнственост ме потапяше в някаква хармония и някакво прозрение, което не ми беше ясно. – Всяко чуто Божествено Слово остава да трепти в съзнанието, докато умре и оживее в душата ти. Колкото повече Божествени Истини възприемеш, толкова по-добре за теб. Учителя продължаваше да говори тихо, проникновено. Тогава не можах да разбера смисъла на всичко, но почти всичко записвах в тетрадката си. – Красивите моменти в живота не се повтарят. Когато Учителя свърши да говори, навън беше вече съвсем тъмно. В душата ми беше така светло, че не усетих как стигнах у дома. На сутринта отидох на училище много рано, за да подредя материалите си. В 8 ч. започнах работа с децата. Часът стана 9 дори 10, но гостите не идваха. Защо? Към 12 ч. дойде една курсистка да ми каже, че при мен ще дойдат на другия ден, тъй като инспекторът закъснял, поради друга работа и решил да посетят по-близка детска градина. Когато човек предпочете Божественото, Бог Сам ще му нареди утрешния ден! Така и стана...

ПО ПОДХОДЯЩА АУДИТОРИЯ

Това се случи преди много години, може би през 1935 година. При залез слънце седях на пейка пред салона на Изгрева, вдишвайки тишината на вечерта. Всичко наоколо беше красиво и чисто като детска приказка. Целият двор беше пременен: под лешниците, точно срещу салона, бяха наредени белите маси за общите

обяди. Около плочите пред салона и приемната на Учителя имаше многоцветен килим от разцъфнали калдъръмчета. Вляво две големи лехи с рози и анемонии изпълваха въздуха с аромата си. Всичко беше така тихо, така красиво, така въздигаше душата! Но и тогава както почти всякога, около вратата на Учителя стояха две три сестри с печални физиономии, твърде неугледно облечени, изглеждаха отчаяни. Гледах ги и им се чудех, как могат по цял ден да стоят пред вратата на Учителя, но още повече се чудех, как можеше той да ги търпи. Не след дълго, вратата на приемната се отвори и Учителя изпрати двама посетители от града. Излезе да се качи горе в стаята си, но в миг ето че го заобиколиха няколко сестри и братя.

Наблюдавах и си мислех: Цял следобед Учителя е приемал, говорил, мислил и сега пак с какво внимание изслушва и отговаря на всеки, като че ли кардинални въпроси разглеждат. Мило ми беше за Учителя, поне да бяха някои учени, а то... Не се приближих до групата, за да не го отегчавам. Мило ми беше за Учителя и при първия разговор насаме (само тогава можах да разговарям свободно с него), го запитах: – Учителю, защо не си подберете аудитория от по-културни хора?... – Кои не ти харесват? – с лека усмивка ме попита той. – Ами тези, дето стоят по цял ден пред вратата ви. От града идват чужди хора и какво ще кажат?... – Според теб, кои имат нужда от лекар, болните или здравите? – Всичко се знае, че болните. Тогава Учителя продължи: – Тези, които стоят по цял ден пред вратата ми, са болни. Трябва ли лекарят да ги изпъди? Щом е лекар ще ги лекува. Здравите са на работа. Болните като оздравеят и те ще отидат на работа. Така ли е? – топло ме попита Учителя. – Но Вашето Учение разкрива такава дълбока философия, че една аудитория от професори и учени най-

добре ще разберат и разпространят учението Ви по целия свят! Аз не слагам себе си над другите, но ако се оградите от учени... ще бъде друго! – добавих убедително аз. – Слушай да ти кажа – продължи Учителя с леко махане на ръката. – Сеячът посява нивата, а семенцата поникват, когато им дойде времето. **Същественото е да бъде засята нивата.** Ако учението ми, ако думите ми са Божествени, те ще се разнесат по целия свят. Божественото работи по незнайни живи пътища. Ако пък говоря само приказки и измислени философии, и триста професори да я проагитират, то един ден тя ще замре и изчезне. Божественото само преуспява – каза подчертано Учителя. – Всички опити, всички страдания и изпитания на човечеството се свеждат в края до едно: да потвърдят, че само Божественото успява! – непринудено и убедително завърши Учителя. Аз мълчах. Беше съвсем вярно: болните имат нужда от лекар. Къде и при кого да отидат, ако не при Учителя? А Божественото преуспява само, без да бъде проагитирано.

ЕДИН ОБЯД

Това се случи през моите седем гладни години. На Изгрева още нямаше стол. Седях в синята си дървена къщичка по обяд. Бях гладна. Нямаше какво да ям и си мислех: ако действително Учителя вижда пред пространството, може ли да види, че съм гладна, че нямам нищо за ядене?... И още какви ли не мисли се рееха в главата ми. Накрая дойдох до заключение, че е глупаво да вярвам, че Учителя ще види и чуе мен през пространството. Сигурно той се занимава с големи, важни въпроси. Не е много важно, че някаква си Милка е гладна и няма какво да яде. На вратата се почука: – Хайде тръгвай у дома на обяд! – чух басовия глас на брат Е., който

отвори вратата и повтори поканата си. – А, няма нужда – стеснително и недоумяващо отвърнах аз. Ами ако Учителя все пак ме е чул, сепнато помислих и скочих от мястото си. Пътят на брат Е. беше покрай моята къщичка. Бях приятелка на дъщеря му, но това да дойде да ме покани като специално на обед, никога не се бе случвало. – Хайде тръгвай, че ханджийката е сготвила вкусно ядене – настояваше той и ме изчакваше да тръгна с него. Все още объркана, отидох у брат Е. и сладко се нахраних. Кой ли го беше изпратил да ме покани на обяд?

КАК ЗАПОЧНАХ ДА ПИША ПРИКАЗКИ

Беше дъждовна есенна вечер. В приемната на Учителя светеше. Почуках на вратата. Той отвори и ме покани. Свалих обувките си и влязох. Стана ми светло и приятно. Почувствувах се в друг свят. Учителя ме погледна и ме заля с онази светлина, която излъчваше. Забравих за какво бях дошла и не знаех какво да говоря. Мъката с която идех изчезна и аз мълчах. – Защо са ти мокри чорапите? – запита Учителя за да ми даде възможност да отпуша бента. И да разтворя тежката си житейска раница. – Така си ходя по цял ден. Това нямане, тези безкрайни разстояния ми дотегнаха. Най-хубавите ми години от живота ще минат в оскъдица – заокайвах се аз. – Умният човек използва всякакви условия, а глупавият и при най-добри губи. Всяко изпитание идва за добро. – Кажете ми какво добро да видя в моята мизерия? – Е, зависи какво съдържание искаш да вложиш в живота си. Кое е по-красиво и по-ценно: да бъдеш бездушна кукла с гердани и копринени рокли, или да си изработен човек, лицето ти да говори за вътрешен дълбок духовен живот? – весело запита Учителя. – Не

желая да съм кукла, но и моето тегло не е малко. Живея на ул. "Д. Петков", работя до зоологическата градина и по три пъти в седмицата идвам до Изгрева. И всичко това най-често правя пеша, извървявам километри пеша. Не хленча, не бих приела да ме съжаляват хората, но Учителю, моля кажете ми, кога ще се сложи край на това тегло? – Ако беше материално, добре, ти нямаше да идваш на Изгрева. Радвай се, че жертвуваш от своите блага за другите, а с условията лесно можеш да се справиш, ако ги обърнеш за добро. – А какво добро да виждам в това, и в дъжд и сняг трябва да вървя километри пеша? – Ще ти кажа: Всичко може да се обърне в добро. Като вървиш, мисли! Измисляй сюжети за приказки и като се прибереш вечер, записвай ги. Опитай, рекох, и ще видиш, че няма да ти тежи пътя. – Значи да измисля приказки? Ще опитам, но надали ще мога? – Ще можеш! Спри се на един сюжет и го облечи в приказна форма – спокойно и убедително добави Учителя.

И всяка негова дума като кристална изворна вода се поглъщаше от жадната ми душа. Животът ми продължаваше все така. Често си спомнях думите на Учителя и като вървях, се опитвах да мисля за някой герой. Една вечер като шляпах из калта, връщайки се от училище в къщи с хляб в чантата и без стотинка в джоба, представих си един куклен град, където няма бедни. Царицата на куклите всяка вечер, с хвърковатата си колесница обикаля града и пред всяка врата поставяла кошничка с плодове... и тъй нататък... Докато стигнах у дома, приказката звучеше в съзнанието ми отначало докрай. За първи път се върнах неусетно в къщи. Преди да си легна написах първата си приказка "Кукленият град". На следния ден я разказах на децата в училището. Те я харесаха и искаха да я повтарям всеки ден. И тъй, дни наред. След някой ден – все така по пътя измислих

приказката за "Живота на едно камъче", "Снежната царица и първото кокиче" и т. н. Скоро във вестник "Нови дни", започнаха да излизат моите приказки. В дъжд, в сняг, в мраз... вървях усмихната и мислено разговарях с моите герои от приказките. Условията се превъзмогват, когато човек мисли за нещо полезно и не се оплаква. "Всяко изпитание идва за добро", беше ми казал Учителя.

КОГАТО НЕБЕТО ПОЖЕЛАЕ ДА ТИ ДАДЕ НЕЩО

Често след вечеря Учителя излизаше пред салона на разговор. Това бяха много приятни минути. Стоиш близо, много близо до Учителя и слушаш как разговаря с всекиго. Понякога биваше много весел и се смееше от сърце, а понякога сериозен – изслушва, отговаря и сам запитва. Гледахме го и слушахме как разговаря като всеки обикновен човек, но всяка негова дума се поглъщаше от нас като изворна вода – чиста, бистра, свята. Твърде често разговорите започваха с един човек, а завършваха с десет, понякога с двадесет, наобиколили го. Винаги когато отивах на Изгрева вечер, обичах да се включвам в групата около него, да го слушам и гледам. Никога не участвувах в разговорите. Бях много свенлива. Една такава вечер, Учителя ме погледна и запита: – Е, Милке, ако небето пожелае да ти даде нещо, ти какво ще поискаш? – Аз ли? Бих пожелала да бъда богата. Отговорих бързо, без да размислям и цялата се изчервих като бях станала център на внимание и неосъзнато издадох моята чувствителност към нещата, които ми липсваха. – Слушай какво ще ти кажа! Когато Небето пожелае да ти даде нещо, никога не пожелавай временни неща. Парите ще се изхарчат и дрехите ще се изпо-

късат. Поискай да ти се даде сърце чисто като кристал, ум светъл като слънцето, душа обширна като Вселената, дух мощен като Бога, едно с Бога. Поискай онова което никой друг не може да ти даде и никой не може да ти отнеме. Богатство е да бъдеш здрава, да имаш чиста кръв, чисти мисли, чисто сърце. Материалните неща са временни. Учителя изрече това, като огледа всички събрани около Му. Минаха години. Многократно падах и ставах. Стъпка по стъпка вървях по стръмния път на ученичеството. И веднъж отново, горе в неговата стая, Учителя ме попита: – Ако Небето пожелае да ти даде нещо, ти какво ще поискаш?... Със сърце обгорено от много преживявания и с душа уморена от много лутания, аз твърдо отговорих: – Аз бих поискала Учителю... И нея вечер, вървейки по пътя към града, аз почти гласно говорих със себе си, как след двадесет години Учителя ми зададе същия въпрос. Колко бавно, ние хората на земята, учим нашите уроци! С какво търпение Учителя ни чака да пораснем и да достигнем до реалността на нещата! Да, дрехата на човека остарява, душата се отърсва от праха на времето, съзнанието се прояснява и думите на Учителя произнесени преди двадесет години отекват: "Когато Небето пожелае да ти даде нещо, никога не пожелавай временни неща!"

ЕДИН ДЕН ЩЕ БЪДЕШ БЛАГОДАРНА

Потънала в собствената си мъка с наведена глава крачех напред назад по циментовата площадка пред стълбата на Учителя. Исках Учителя да слезе и да ми каже, че този въпрос ще бъде уреден. Но той не идваше. Слънцето беше залязло. Птичките престанаха да пеят и задрямаха в своите гнезда. Цветята в градината затвориха цветните си шапчици и заспаха сънувайки слънце-

то. Само моето сърце не можеше да се успокои. Единствената ми надежда беше Учителя. Погледнах нагоре към осветения му прозорец и мислех: Учителя разрешава най-правилно всички проблеми. Той е моят спасителен бряг. Мина час, може би два. Без да държа сметка, че Учителя може да възприеме моите мисли, аз продължих да разговарям мислено с Него, обикаляйки пред стълбата, която водеше към неговата спалня. Най-после вратата се отвори. Дървените стъпала изскърцаха и Учителя, много сериозен застана пред мен. Аз го погледнах плахо поради дързостта си да го безпокоя в такъв късен час. И преди да отворя уста, той строго ми каза: – Слушай, какво ще ти кажа, ти няма да се ожениш за Д.! – Но Учителю, защо? Във Вашите беседи, Вие казвате че когато някой обича някого достатъчно дълго, той също го заобиква. – Аз ти казвам: твоята задача по отношение на Д. беше да му възвърнеш вярата в жената след жестоката изневяра, която той беше изживял. И ти стори това. Ти издигна образа на жената в неговите очи. От тази обич нищо не си изгубила, само и двамата спечелихте. Ти го обичаш и той те обича, но това не значи, че непременно трябва да се ожените. – Но, Учителю, защо? Аз го обичам и искам да бъда постоянно с него. – Ако настояваш, може и да успееш, но въпросът ще бъде уреден по човешки. Слушай да ти кажа: обичта е едно нещо, а женитбата друго нещо. На земята ти имаш кармична връзка само със своя баща. Ако желаеш да бъдеш ученичка, не си създавай нови връзки и нови карми.

Една женитба обвързва, усложнява, спъва свободата на човешката душа. Понякога хората се женят, за да се разплатят. Такава женитба е на мястото си. Тя е в пътя на тези души за развързване. Но най-често хората се женят по силата на своите чувства, по сметка за материални облаги, или по амбиция. Тогава и двамата,

и децата, теглят и носят последствията. Та сега и на тебе казвам: обичай без да се обвързваш и един ден ще бъдеш благодарна. Слушах и гледах Учителя, но чувствата заглушаваха разума ми и не можех да мисля трезво. – Всяко преживяване е един урок. Ти ще разбереш това по-късно. Храни гладния, а не сития. Това е достатъчно... "Това е достатъчно" отекваха думите в мен. Учителя се качи по стълбата обратно в стаята си. Отидох си замислена. Минаха години. Продължавах да обичам и да страдам за Д. Бях негова духовна приятелка, "моят талисман", както той ме наричаше. Той не споделяше моите вярвания и моят начин на живот, но въпреки това с часове разговаряхме и винаги имаше какво да си кажем. Често, когато разговарях с Учителя, той ме запитваше за Д. Тогава аз му разказвах подробно как той ме е погледнал, какво съм му казала и т. н.

Учителя ме слушаше с внимание и понякога се смееше весело на наивните ми разкази. Това че той ме питаше за Д. много ме радваше и аз споделях с него всичко преживяно. През декември на 1944 г. Учителя премина отвъд. Оттогава никой вече не ме пита за Д. Минаха години и аз започнах да се моля на Учителя да престана да мисля за Д. Бях разбрала, че храня човек който е преситен. Бях научила, че той си има интимна приятелка. Получих помощта отгоре и престанах да мисля за Д. и да го виждам. Две години по-късно го срещнах на улицата. – Защо престана да ме обичаш? – попита ме той развълнувано. – Това е достатъчно – отговорих тихо аз, с думите, които Учителя ми беше казал преди доста години. Сбогувахме се и всеки тръгна в противоположна посока. Противоположен бе и начинът на нашия живот. Вървейки надолу по улицата, сърцето ми се изпълни с благодарност за това, че бях оставена свободна. Учителя беше прав.

ЩЕ ТИ ИЗПРАТИМ ПАЗАЧ

През лятната ваканция работих в детското игрище. Единствената ми отмора от работа беше да отивам вечер на Изгрева. Ето защо, аз реших да спя там, в течение на цял месец. Намерих си палатка и търсех място да я поставя. Отнесох се до Учителя. – Постави я рекох на мястото на брат Стефов. – То е накрая, близо до гарата... и не е ли страшно? – нерешително възразих защото бях много страхлива. – Е, ще ти изпратим пазач – рече шеговито Учителя. Нямаше друг избор и се съгласих. Мислех че Учителя ще огради мястото със светли мисли и няма да ми се случи нищо лошо. Още същия ден, неделя двама братя опънаха палатката на показаното от Учителя място. Пред нея сковаха малка дървена масичка и пейка. Никога не бях спала преди в такива условия и в бялата палатка ми се струваше, че плувам с ладия в морето на живота. Вечерникът играеше в дърветата и от време на време – лекичко полюшваше платната на моята бяла "ладийка". Беше чудно. Тишината на нощта и на близката гора успокояваше и отморяваше душата ми. Първата нощ, преди да си легна, завързвах връзките на входа на палатката и изведнъж трепнах. Точно отпред напреко, беше легнало голямо куче, вълча порода. После ми стана смешно, как е намерило място да легне точно пред входа на палатката ми... Сигурно ме пази! На сутринта кучето го нямаше. Бодра и отморена отидох на работа. Вечер бързах да се прибера в моята ладийка. Дълго стоях на пейката пред палатката и наблюдавах далечните звезди. Душата ми се поеше от тишината на нощта, в която можеше да се долови шепота на невидими същества. Когато вечерницата се преместваше доста на запад, влизах в палатката да спя. И завързвайки връзките на входа, винаги виждах същото голямо

куче, легнало напреко пред мен. Същото съвпадение толкова много нощи! Това съвсем не беше случайно! Сутрин кучето никъде не се виждаше. И тъй през целия месец, през който спах в моята бяла "ладийка", всяка вечер кучето-пазач идваше и лягаше пред входа на палатката ми, а сутрин го нямаше. Кой го изпращаше и как ставаше това чудно реално явление! "Ще ти изпратим пазач" – беше казал Учителя. Този чуден наш Учител!...

УРЕДИ ЛИ СЕ ВЪПРОСЪТ?

Беше красива звездна вечер. Вечерях в палатката си и излязох към полянката. Пред салона бе поставен голям далекоглед и Учителя с група братя и сестри наблюдаваха звездните светове. Присъединих се към групата. Учителя обясняваше на кои планети какви същества живеят и какво е разстоянието между звездите – неща извънредно интересни, нови нечути до тогава, но много, много далечни. Безгрижни хора! Разговарят се за живота на звездите, а аз не мога да се справя с живота на земята! – угрижена, така разговарях със себе си, защото след два дни беше падежът на полицата ми в заложната къща. Трябваше да платя 500 лв. лихва, срещу пет хиляди лева. Бях заложила едно бижу на майка ми и ако не внесях навреме лихвата, щеше да пропадне, както пропаднаха наскоро двете пишещи машини... Трябваха ми 500 лв. Това бе животът, а звездите... Далечни приказки, мислех в себе си. "Учителю, кажи нещо реално! Кажи ми откъде да намеря 500 лв.? Дай разрешение на всекидневните проблеми!" И докато в моята глава левове в лихва, които трябваше да заплатя, другите слушаха с интерес обясненията за звездните светове. Не дочаках края на звездните разговори, приб-

рах се и дълго не можех да заспя. Мислех си, от кого бих могла да поискам пари. Сетих се за брат Стоименов. Той беше заможен, но не го познавах. Никога не бях говорила с него. Как тогава да му поискам пари? Поздравявахме се като съидейници, но не бяхме си чули гласовете. Как ще повярва, че ще му ги върна?... Кучето, моят пазач, изръмжа нещо на сън и ме подсети, че трябва да заспивам. Беше вече твърде късно. Нощната тишина ме унесе. И с тези мисли заспах. Сутринта набързо се приготвих и тръгнах през гората за игрището, където ме чакаха децата. Преди да вляза в гората, покрай мене мина брат Стоименов, за когото предишната вечер се бях сетила. Отново ми мина мисълта да поискам от него на заем, но нямах кураж. Поздравих го и се разминахме. Същият ден, вечерта след работа отидох в колониала на Изгрева, да си купя нещо за вечеря. Сепнах се, когато видях и него там. "Странно, това вече не е случайно – казах си аз. – Ако още веднъж го срещна, ще му поискам заем. Нали сме от едно братство!" – убеждавах се мислено аз, а нямах и никакъв друг изход. Може би не беше случайно, но почнах да го срещам по два пъти на ден, нещо което досега не беше ми се случвало. На следната сутрин пътьом се отбих при брат Т. Но ето че почти веднага след мен влезе и брат Стоименов. Тогава вече събрах целия си кураж и казах: – Брат Стоименов, искам да поговоря нещо с Вас. – Да, аз минавам през гората, може да си поговорим – отвърна той и тръгнахме. В първия момент ми се прииска дърветата да сведат клони и да закрият лицето ми. Толкова се стеснявах. – Е, сестра, казвайте какво има? – запита той.

Трябваше да се говори и започнах: – Моят баща беше търговец – бижутер във Варна. Преди няколко години при една сделка с Англия загуби. Води дела, но... напразно.

Всичко загубихме. Сега сме дошли в София при баба ми. Седем души само на една заплата. Баща ми е отчаян и възрастен човек вече. Трудно живеем на една заплата. Често залагаме неща в заложната къща с голяма лихва и после или успяваме да ги върнем или пропадат. Сега съм заложила едно бижу на майка ми за 5000 лева и давам месечно по 500 лева лихва. Този месец не мога да внеса лихвата. Бихте ли ми заели 500 лв. за известно време? Рискувам да загубя бижуто да пропадне така, както пропаднаха много други неща – на един дъх изказах всичко и спрях. – Добре, сестра. Ще Ви заема. Кога е падежът? – Думите му прозвучаха спокойно, тихо. – Падежът на полицата е днес. – Тогава къде да се срещнем в 5 ч следобед? Къде е заложната къща? – Можем да се срещнем на пл. "Св. Неделя", пред часовника. Там наблизо е заложната къща. Вървяхме през гората. Върховете на дърветата се преплитаха и образуваха зелен свод над пътеката. За момент се огледах. Стори ми се че вървим по друг път – изведнъж така ми бе просветнало, такъв товар падна от раменете ми!

Скоро стигнахме до трамвайната спирка. Брат Стоименов се качи на трамвая, аз продължих пеш към игрището. Следобяд помолих колежката да ме замести два часа при децата, за да бъда навреме на уреченото място. Брат Стоименов беше там. Отидохме заедно в заложната къща. Помолих за моята сметка. Смутих се като видях, че брат Стоименов започна да брои много пари. – Лихвата е само 500 лв. – му прошепнах тихо. – Защо ще плащаш грешни пари? Ще платиш всичко сега, а ти ще ми ги върнеш когато можеш и по колкото искаш. Така той даде 5500 лева и взехме цялото заложено златно бижу на майка ми. Това ме смая. Такъв жест! И то от непознат човек... чудно! Невероятно! Не можех да намеря думи да му се отблагодаря. Дълго настоявах пред-

метите да останат у него, докато му издължа сумата. Едва го склоних да ги вземе. Всеки месец му носех известна част от сумата, докато изплатих всичко и занесох у дома на майка златните ѝ спомени от татко. Така по Божия път се уреди този въпрос. А ето най-интересното от случилото се. Два дни след благополучното уреждане на въпроса, група, начело с Учителя, тръгваше за Рила. През цялата нощ лампите пред салона светеха. До късно кръстосваха братя и сестри, стягаха денкове и палатки, мереха, сортираха багажа. Групата която тръгваше с Учителя винаги биваше най-голяма. В зори, към 3 часа, целият Изгрев беше на крак. Едни тръгваха, други изпращаха. Учителя загаси лампата на горницата и цял сияещ, в светли дрехи, с бяла панамена шапка и с бастун в ръка слезе по стълбите и се спря на площадката пред салона. Всички тържествено запяхме "Братство, единство..." С радостен трепет изпращачите един до друг му целувахме ръка. Дойде и моят ред. – Уреди ли се въпросът? – прошепна ми засмян Учителя. – Да, Учителю, много Ви благодаря! Поех десницата му с двете си ръце и с гореща благодарност я целунах. Това остана незабелязано от никого. Но аз разбрах, че този, който говореше за звездите и Небето, мислеше същевременно и за душите на земята.

ТОЙ РАБОТЕШЕ И ПРЕЗ НОЩТА

Зимна нощ. Студът свободно нахлуваше през процепите на дървените стени на стаичката. Печката не гореше. От студ не заспивах. Когато стрелките на часовника показваха 2 ч след полунощ, реших да отида в салона на топло. Това правех често, когато преспивах на Изгрева срещу беседа. За няколко минути се пригот-

вих и тръгнах. На пръсти преминах приемната пред салона, площадката и влязох вътре... Разпалената печка ме посрещна радушно и аз седнах съвсем близо до нея. Стоплих се, поотпуснах се и започнах да си мисля. Винаги когато идвам насам нощем, всички лампи на полилея на Учителя светят. На светло ли спи, или?... В този момент нещо тропна горе в стаята му, която беше точно над салона. "На каква силна светлина спи! Защо ли не си остави само нощната лампа?" – продължавах да си мисля аз. В този момент повторно, по същия начин, горе в стаята на Учителя се тропна. "Навярно е станал да слага дърва в печката" – продължавах да разсъждавам. Но ето че за голямо мое учудване, за трети път се тропна по съвсем същия начин както предишните два пъти. Стреснах се, престанах да мисля и се огледах наоколо. Салонът беше тъмен, проблясваха само светлини от горящата печка. От време на време се чуваха стъпки и едва чуто прелистване на книги. Разбрах, че не случайно светеха десетте крушки на полилея му. Учителя работеше и през нощта.

КОГАТО ПРИЕМАШ УСЛУГА, ВНИМАВАЙ!

Учителя и цялото братство летуваха край Рилските езера на палатки. Този път успях да се откъсна за десетина дни от детското игрище. Без много приготовления, качих се с раницата на камиона с провизии и се озовах в лагера. Всички ме посрещнаха с радост. Сестра К. мило ме попита дали имам палатка и като разбра, че нямам ми каза: – Аз съм сама в моята палатка. Тя е доста голяма и двете ще се чувствуваме удобно в нея. Заповядай! Тя ми приготви топло легло и се грижеше за мене като майка. Всяка вечер пиехме ароматичен чай от ма-

щерка. Накратко, чувствувах се добре при нея и единствената ми грижа, която ми оставаше, бе да дишам чистия въздух и да събирам сили за през цялата година. Сутрин се изкачвахме на върха. Слушахме словото на Учителя. Посрещнахме чудни изгреви, красиви като Небесни сказания, играехме паневритмия, пеехме и ходехме по върховете. Вечер край лагерния огън с Учителя, беше неизказано красиво. За града и грижите престанах да мисля. На такава височина човек се откъсва напълно от всекидневието и си почива. Учителя знаеше къде да ни води. Но с мен започна да става нещо странно. След два три дни ме затяга една мъка. Без болка, без причина започнах да се чувствувам много нещастна. Тази мъка постепенно се изрази в желанието да се хвърля от някоя скала. Налегна ме безсмислие и апатия към всичко. Започнах да избягвам другите. Плачех непрекъснато насаме и избирах скалата от която да се хвърля. След няколко дни вече напълно бях решила да сторя това. Изчаквах момента и само една мисъл ме спираше: какво ще кажат хората?... и още едно петно за Братството. Ще пишат вестниците... тази мисъл ме спираше. Беше на осмия ден.

Като слизахме от върха след беседата, Учителя минавайки край мен, някак си особено ме погледна. Не ми каза нищо. Следобед дълго плаках зад една канара край езерото и намислих да отида при Учителя. И тъй като бях с подути от плач очи и още неизсъхнали сълзи, минах по брега на езерото и стигнах до палатката на Учителя. Той разговаряше с една сестра, а един брат чакаше реда си по настрана. Скрита застанах да чакам и аз. Сълзите ми се ронеха безспирно. Езерните води блестяха в позлата. Пъстърви подскачаха над водата и със силен плясък се гмуркаха отново във весела игра. А аз плачех и чаках. Дойде и моят ред. Целунах ръка на

Учителя и задавена от сълзи едва му продумах: – Учителю, искам да умра, да се хвърля от някоя скала. Сълзите съвсем ме задавиха и млъкнах. – Защо?... Не плачи! – кротко ми каза той. Като видя, че се стеснявам да не ме видят другите, че плача така горчиво, каза ми: – Ела, седни тук. Посочи ми едно столче в палатката. Сам той седна пред масичката вътре и започна да чете мълчаливо Библията. Той четеше, а аз плачех. Не зная колко време продължи това. По едно време сълзите ми престанаха. В мен се проясни и като през чист прозорец погледнах Учителя. Той продължаваше да чете. Аз стоях успокоена в тишината на неговата палатка. Когато престана да чете, погледна ме и рече: – Слушай какво ще ти кажа: когато приемаш услуга, внимавай! Сестрата, в чиято палатка пребиваваш е имала дъщеря. Тя се е самоубила. Нейната мъка и страдание са преминали в тебе. Тя те е обсебила. И затова ти страдаш. Иди си с мир: тя повече няма да те безпокои – каза той и затвори Библията. Какво точно чете, не зная, но почувствувах лекота и ни помен от мъката и желанието да се хвърля от скалата. На сестра К. не казах нищо. Тя забеляза, че в последните дни пак бях весела и радостна и се радваше с мен. През тези последни дни бързах да наваксам изгубените осем. Черпех с пълни шепи от Рилската благодат и славех Бога.

АНГЕЛСКИЯТ ХОР

Една бяла нощ през февруари. Като всякога срещу беседа, бях от вечерта още на Изгрева. Северният вятър хлопаше по стъклата на дървените къщички. Когато студът съвсем усили, скочих от леглото, облякох се за секунди и излязох. Снегът скърцаше под обувките ми.

Извих по пътеката зад Недкови и чух че в салона се пее. Помислих, че съм закъсняла и ускорих крачките си. Но ето, че салонът беше празен и тъмен. Горе в стаята на Учителя беше светло и около балкона му се носеше чудна музика. Прекрасна песен от нежни ангелски гласове... неописуема хармония от стотици гласове... Слушах в захлас няколко минути, без покана и без позволение ангелския хор около стаята на Учителя! Каква нощ! Влязох в салона и седнах до печката, но в съзнанието ми продължи да звучи ангелският хор около балкона на Учителя.

Минаха години. Летувах на Рилските езера. Един следобяд отидох на разходка към вътрешния Близнак. Около това езеро имаше чудна тишина и тайнственост. Седнах на една скала точно срещу "Олтара", най-вътрешната страна на езерото. Там около снежната преспа, вкаменили духове мълчаливо се молеха. Те се оглеждаха в бистрите води на езерото и търпеливо чакаха деня на своето ново раждане. Лек ветрец нежно галеше водната повърхност и малки къдрави вълни миеха брега с песни и благодарност. Сред тази тайнствена и величествена тишина човек вижда себе си само като душа и неволно започва да благодари на Всевишния. Душата слуша гласа на безмълвието и в размишление лети между земята и Небето. И през тези свещени минути там горе, пред "Олтара", където белотата на снега и твърдостта на скалите бяха в непрекъсната молитва, там отново прозвучаха ангелските гласове на същия хор, които бях чула през онази нощ около балкона на Учителя. Изправих се. Слушах с благодарност за благоволението на Небето да повдигне пред мен мъничко края на завесата към невидимия свят. Там край това езеро, Близнакът, за втори път чух ангелския хор... и никога вече.

ТОЙ ВИЖДАШЕ И НАДАЛЕЧЕ

Скоро след революцията в Русия, през 1923 година един ентусиазиран младеж беше успял през Германия да отиде в новата Съветска страна. През първите две години той бил в контакт със семейството си, но след това изведнъж престанал да пише. Цели двадесет години неговите близки не знаеха нищо за него. Нито чрез хора, нито чрез делегации можаха да разберат поне жив ли е. Един ден срещнах по-възрастния му брат. Той бе твърде загрижен. Считаше че брат му не е сред живите. – Николай, ще отида горе на Изгрева и ще попитам Учителя за Васил. Може би, все пак е жив! Бяха изминали много години откак познавах Учителя и вярвах в неговите големи възможности. Беше ми чудно и непонятно, че фактите потвърждаваха силите му и при всяка трудност се обръщах към него. За мен той бе фар в бурно море на живота. Винаги Учителя намираше светли и обнадеждаващи думи. Знаех че той сега ще намери начин да смекчи болката на това семейство. – Питай го – отвърна Николай, но сега е 1943 година, а Васил замина за СССР през 1923 година. Цели двадесет години. Ако беше жив щеше да пише. Мама е почти на смъртно легло от скръб по него, той бе любимото ѝ дете... Питай! – завърши той опитвайки се да скрие от мен отронените сълзи. Следната вечер беше пред утринна беседа и аз отидох по-рано на Изгрева. Няколко души чакаха Учителя. Зачаках и аз. Когато дойде моят ред, аз го помолих да ми отдели няколко минути. Знаех че той винаги вечеряше преди залез слънце и се чувствувах неудобно, задето го задържам. – Извинете ме моля, но идвам по един важен въпрос. – Влез! Казах му накратко причината за моето посещение. Той ме изс-

луша много внимателно. После затвори очи. Аз седнах с благоговение на стола. След няколко минути той отвори очи и каза с тих и спокоен глас: – Той е жив. Кажи на близките му, че ще се върне след две години, да не се безпокоят. Преглътнах дъха си. Благодарих му и на следния ден казах невероятната истина на загриженото семейство. Майката, братът и двете сестри на Васил приеха малко резервирано това предсказание, но все пак слаба надежда покълна в тях. Две години по-късно през 1945 година, Васил се завърна при своето семейство. Възможностите на Учителя да вижда през разстояния бяха неограничени. Други мои съученици разправят многобройни лични преживявания, при някои от които, той дори се е явявал през далечни разстояния, за да им даде напътствия в много тежки и опасни моменти в живота им. И тъй Учителя, нашият Учител продължава да ни помага.

ХРАНЕНЕТО Е МАТЕМАТИЧЕСКА ЗАДАЧА

Храната на Учителя беше растителна, прясна, семпла. Той обядваше в братския стол, а закусваше и вечеряше в стаята си. В разстояние на 25–30 година, имах възможността да наблюдавам как той предимно сам приготовляваше своята закуска и вечеря – супа от "картошки", както ги наричаше, чай или плодове. Хранеше се бавно с разположение. Един ден бързах към Изгрева да покажа на Учителя моята нова книга "Игри с песни за деца". Наближаваше залез слънце и той ме прие горе в стаята си, където белеше картофи. Разказах му подробности по отпечатването на книгата. Той се радваше на успеха ми. На вратата се почука. Една сестра му подаде чиния с крем карамел. Разтревожена му говореше нещо.

Учителя отговаряше тихо, а тя молеше настоятелно. След като жената си отиде, Учителя постави крем карамела на етажерката и продължи да бели картофи. Хвърлих апетитен поглед към него и другите питателни храни на етажерката и запитах: – Учителю, защо не си вечеряте с крем карамела. Той е тъй хубав. – Виж да ти кажа. Тази сестра иска да ѝ услужа нещо. Ако ям от крема, аз се свързвам и задължавам, а тя в случая не е права. Всяка храна предава своята енергия, така ѝ своите връзки. Не всяка приятна храна, е полезна.

Храненето е важен процес, при който трябва много да се внимава. Ти обичаш ли крем карамел? – весело ме попита той. И като отряза едно голямо парче, поля го обилно със сироп и ми го подаде. Малко засрамена благодарих и го изядох с удоволствие. А Учителя вечеря с картофената супа, която си бе приготвил сам. – Подбирай чиста и прясна храна, продължи той наставнически. – Пий вода от чист извор, меси хляб от прясно жито и приемай узрели и пресни плодове само от добри хора. Храненето трансформира състоянието на човека в положителни или отрицателни енергии. Дай от храната си на гладния и ти ще се наситиш с малко от нея. Храненето е математическа задача, която трябва да бъде правилно решена. **Ако един човек разрешава правилно въпроса за своята храна и своя сън, това показва че той е достигнал до известна хармония между своите мисли и чувства.** Щом е постигнал това, той е готов да разрешава всички останали въпроси. Свежест и бодрост са нужни на човешката мисъл. А един от важните фактори за мисълта е храненето. Така ми говори Учителя в онази далечна вечер, когато вечеряхме заедно. Спомням си веднъж занесох на Учителя хубави праскови. Както обикновено подадох кесията с думите: – Учителю, слънцето ви изпраща своите поздравления. Той се

усмихна, благодари и погледна плодовете. Те бяха толкова красиви, че всички се загледаха в тях. Той подаде една праскова на сестрата, която стоеше близо до него след това подаде втора на един брат, третата на следния и т. н. Раздаде всички праскови и за себе си остави само една. Тогава ме погледна, усмихна се и каза: – Сега за мен остана най-много и най-хубавото. Спомних си за думите му: нахрани гладния и малкото, което ти остане ще бъде предостатъчно за да те насити. Учителя винаги прилагаше онова на което учеше и всякога във всичко беше внимателен и последователен.

ЧУДНО КАТО СЪН

Към един часа след полунощ превъртях ключа на дървената стаичка и тръгнах по пътеката към салона. След няколко минути синята светлина от стаята на Учителя ясно открояваше преметените от вечерта снежни пътеки около салона. Както през много други нощи, влязох тихичко и седнах край горящата печка. Имаше време до беседата и аз бих могла да подремна малко. Червени пламъчета изкачаха от дупчиците на вратата на печката. Те пръскаха игриви светлинки по столовете в тъмния салон и като невидими същества тайнствено говореха в нощта. Беше ми топло и приятно, но след няколко минути, а може би и час, не зная точно, стана чудо. Вратата на салона се отвори и Учителя с цигулка в ръка премина между двата реда столове и се качи на подиума. Той запали лампата седна пред пияното и настрои цигулката си. Стреснах се при мисълта, че ще ме види и мигновено клекнах зад печката. Той започна да свири на цигулката. Свиреше чудно, прекрасно, неземно. Всеки тон звучеше живо, точно, магически. Гледах, слушах и не вярвах на очите си. Извадих една топлийка

от ревера си и убодох пръста си. Заболя ме. Не сънувах: цялото това чудо беше реалност, чудна като сън. Накрая Учителя взе няколко акорда на пианото, затвори го, загаси светлината и излезе. През това време клекнала, обикалях около печката, за да не ме види. И за мое спокойствие този, който виждаше през разстояния се направи, че не ме вижда. Когато вратата се затвори и останах сама, седнах отново на стола. Чудните тонове на неговата цигулка продължаваха да звучат и вълнуват душата ми. Не задрямах до сутринта. На беседата, Учителя дойде с цигулката в ръка и ни говори за музиката, за магията на тоновете, за техните цветове. Учителя говори и свири тази сутрин прекрасно, но онова, което чух и видях през нощта, остана в съзнанието ми чудно като сън.

УЧИТЕЛЯТ ПРАВЕШЕ ЛИ ЧУДЕСА?

Слънчев летен ден. Цветята пред салона бяха приятен фон на белите маси. През лятото обедите се сервираха в градината. В делничните дни братският стол се посещаваше по-малко и човек можеше да седне на средната маса, където сядаше Учителя. Именно в такъв един ден седнах на средната маса, точно срещу Учителя. Дежурните сестри сервираха супата и всички мълчаливо ядяхме. Това бе един рядък случай за мен. Гледах Учителя как се храни и си мислех: "Яде като всеки един от нас, но не е обикновен човек. Може би знае да прави и чудеса." И в съзнанието ми изплува легендата за Христа и жената, чийто яйца се боядисали червени в престилката ѝ, и нахранването на 5 хиляди души с пет хляба и пет риби. Няколко минути след това, Учителя ми подаде своята чиния в която бе останало малко супа. Поех я и слава Богу съобразих, че трябва да довърша супата. Сестрите наоколо ме погледнаха завистливо.

Докато ядях супата от неговата чиния, в устата ми попадна и едно мъничко топче. Задържах топчето между зъбите и после незабелязано от никого го извадих и скрих в носната си кърпичка. След супата ни се сервира ядене и десерт. След това пяхме и разговаряхме както обикновено.

Когато обядът завърши, Учителя се качи в стаята си, а всички се разпръснахме по своята работа. Вървейки надолу по пътя към града, огледах се да видя дали няма някой наблизо и отворих кърпичката – топчето бе кафеникаво и голямо колкото лешник. Не можах да разбера какво точно беше, но в къщи го завих с чиста бяла хартия и го скътах в тайното си чекмедже. От време на време, отключвах чекмеджето и радостно гледах малкото кафяво топче. Оказа се, че то бе от супената чиния на Учителя. Имах го като талисман. Един ден останах неприятно изненадана, когато отключих чекмеджето и видях бялата хартия празна. Никой нямаше ключ от тайното ми чекмедже. Как бе възможно топчето да изчезне! Веднъж говорих с Учителя в приемната му. Случайно погледът ми падна върху едно малко кафеникаво топче върху масата му. Погледнах Учителя. И той ме погледна. Мислено го попитах: – Това същото топче ли е? Няколко минути минаха в мълчание, след малко с мек глас той каза: – Всяко време носи и своите чудеса. Не ти са нужни сега чудесата. Ти се научи да живееш правилно. Да съществуваш е едно, а да живееш съзнателно е друго. Новото учение, което ви нося се заключава в – ПРЕУСТРОЙСТВО НА СЕГАШНАТА ЧОВЕШКА ФОРМА и на нейните удове: лице, нос, очи, чело, устни и т. н. Дни наред, мислих върху тези думи на Учителя.

НОВИЯТ ЧОВЕК

По онова време пишех втората част от сборника си "Игри и песни за децата". Имах желание да включа някои от упражненията или песните на Учителя, но се чувствувах задължена да поискам позволение за това. И така отидох на Изгрева. Пред приемната му имаше приятели. Дойде и моят ред. – Учителю, ще разрешите ли да включа някои от упражненията ви в моя сборник или на някои от песните Ви да сложа движения? – Кога ще се печати книгата? – беше първият му въпрос. – По всяка вероятност след един месец. – Ще ти дам специални упражнения. След тези думи той затвори очите си за няколко минути. Наблюдавах учудена: какво става? Мислеше ли Учителя или беше изморен. Не можех да разбера, стоях без да мърдам. След малко той ме погледна, стана от стола си и каза: – Пиши! И самият той започна да прави ритмични, плавни упражнения, като обясняваше: – Всяко движение е привличане на сили. Ако движенията се извършват правилно, с необходимия ритъм, те ще развият много добродетели у децата. Това е за щедрост... движенията ще привлекат същества на Светлината, на Любовта, на Милосърдието, Вярата. По този начин Учителя ми демонстрира девет упражнения. И аз ги записах. След това поиска да ги изиграя и едновременно да чета написаното. Благодарих му, казвайки че те са лесни и приятни. – А какво име да сложа за техен автор – Бейнса Дуно или само Учителя? – Първо ги опитай с децата. Виж дали ще им харесат и как ще ги играят. Въпросът за авторството не е важен. Източникът е ЕДИН. Ако хората достигнат този източник, винаги ще пият чиста вода. Движение и ритъм – това е хармония на сили! Ритмични

движения при акомпанимент на музика могат да вършат чудеса!

"Когато природата се подновява, птичките пеят.

В началото на всяка Божествена култура, човеците пеят.

Когато светът се пресъздава, Ангелите пеят."

Това е от най-старата книга на света. Всяка добродетел има своя линия на движение. Може да се проведат наблюдения, за да се види влиянието на различните движения за приемане и предаване известни физически и психически енергии. Всички страни на човешкото тяло са свързани с психически процеси. **Някои ключови формули, произнесени правилно и придружени от музика и движения, могат да имат огромно значение.** Когато човек съзнателно движи ръцете и краката си, той привежда към дейност съответните мозъчни центрове, които привличат към себе си повече кръв и енергия, а енергията е сила! Но това е теория. Ти започни да правиш с децата тези девет упражнения. На следната сутрин показах на децата упражненията. Те много ги харесаха и оттогава всяка сутрин започвахме нашите занимания с тези девет упражнения, които наричахме Ведрина. Имах две курсистки и те правиха упражнения с децата. За моя приятна изненада след няколко дни едната ми се похвали, че имала непрекъснати невралгични главоболия, но откакто прави тези упражнения, главата не я боли повече. За успеха съобщих на Учителя. Той само се усмихна и каза: – Новият човек ще се развива по пътя на ритъма и музиката. Едно движение може да съгражда и руши. Нужни са знания и светлина. След няколко месеца, когато бе публикувана част от втората книга "Игри и песни за деца" имаше един раздел "Девет ритмични упражнения за най-малките".

ЕДИН СВЕЩЕН ЧАС

Това се случи по време на моето духовно детство – през 1938 г. Почуках на вратата на приемната. След доста дълго чакане Учителя ми отвори, без да каже нито дума, разбрах че мога да вляза. Когато събувах обувките си в предверието, той влезе в стаята, седна край масата и заговори: – Животът е най-силният стремеж на човешката душа. Животът е целта, познанията – методът за постигане на тази цел, а Бог е средата, условията от които могат да се черпят сили. Всяко живо същество има нужда от среда и условия, в които да расте и да се развива. Средата на човешката душа е Бог. Умът и сърцето са подготвителна среда, чрез която душата приема живота. Душата е потопена във Всемирното Божествено Съзнание. Първото необходимо нещо за човека е да се научи да обича Бога и тази любов ще го свърже с Него и ще го направи щастлив. Не търсете отговор за неща, които се случват в света, а се поучавайте и придобивайте знания. Не е достатъчно да знаете за новия живот, необходимо е **да го живеете**. И ако човек за една година реши да възприема и праща положителни мисли, той ще може да върши чудеса. Направете опит само за една година да калявате волята си: винаги когато ви нападнат лоши мисли, заместете ги с положителни. Не ще има препятствие, което да устои на вашата воля. За да може да расте и да се развива правилно, душата има нужда от вътрешна духовна храна, която ѝ се дава само чрез молитвата. Благородството на човешката душа зависи от неговите мисли за Бога. Мислете за Бога като есенция, която протича през вас. Извън Бога нищо не съществува. Няма по-велико нещо в човешкия живот от молитвата. Тя е общение с Бога, с Първопричината. Чрез молитвата ставаме инструменти

на по-висши сили, които поддържат целия човешки род. Ароматът на цветята е тяхната молитва. И когато се молите оставете настрана личните си работи и интереси и мислете само за Бога. Ако искате молитвата ви да бъде приета, тя трябва да бъде отправена изключително само към Бога.

Докато Учителя говореше така, лицето му светеше, а гласът му се лееше като жива вода. Никога не бях почувствувала силата на Неговото Слово така както в тези минути. В стаята се носеше ухание на цветя и се чувствуваше странно присъствие. Слушах със затаен дъх и записвах, без да зная какво и защо записвам. Учителя постави на масата кожено куфарче, разтвори го и започна да ми показва уредите и чертежите на своите френологически изследвания на българския народ през 1900 година. По начина, по който разгръщаше и оправяше всеки чертеж и ми разказваше как е ходил от град на град, разбрах, че тази работа му беше много скъпа. – Учителю, защо не популяризирате това свое дело? Това са толкова ценни данни! – Аз изпълних задачата си към българския народ. Едно трябва да се знае: всяка идея, колкото малка или велика да е тя, има определено време за своето развитие. За да се популяризира една теория, трябва да има хора, готови да я приложат. Хората са още деца. Няма още кой да слуша, да разбира. Не бива да се бърза. Нищо не се губи. Всичко чака своето време. Хората ще огладнеят и ще потърсят духовна храна. Ще дойде време когато човечеството ще потърси Словото и тогава неразбраното ще стане разбрано. Всяка теория чака своето време.

За Бога няма време и пространство, има само непреривен живот – реалност, която съгражда и възлиза. Почувствувах, че сам Бог говореше чрез устата на Учителя, в този свещен час за онези, които имат уши да

слушат. Когато престана да говори, за миг Учителя затвори очите си. След това стана и погледите ни се срещнаха. Никой не произнесе нито дума. Целунах му ръка и с благодарност излязох. Сложих бележника си в чантата и тръгнах към града с чувството, че идвам от някакъв друг свят.

УЧИТЕЛЯТ ЛЕКУВАШЕ ПО ЧУДЕН НАЧИН

Разказваха за много случаи, при които Учителя бе излекувал разни лица. Един брат С.Л.П., бил болен от тропическа малария. Учителя като научил за това, му изпратил чаша вода и след като я изпил на малки глътки оздравял. Една сестра ми разправя следния случай: Нейната приятелка, също ученичка на Учителя, сериозно се разболяла. Изпратила я на Изгрева да попита Учителя какво да стори, за да оздравее. "Кажи ѝ да вярва в доброто." Тя почакала още малко да чуе нещо реално. Тогава Учителя добавил: "Реални са само фактите", и влязъл в градината. Тя се завърнала при болната и ѝ предала думите на Учителя. Но чудното било, че докато тя още разговаряла с Учителя, болната ѝ приятелка вече почувствувала подобрение. Един ден по-късно била вече съвсем добре и лично отишла да благодари на Учителя. Подобни случаи са добре известни и се разказват от мнозина, но аз съм само от онези, които предпочитат лично видените факти. Учителя ме бе научил да се сприятелявам с вятъра и студа и малките ми постижения в това отношение ме предпазваха от простуда. Все пак случваше се от време на време да се разболявам. Веднъж имах остро заболяване на сливиците. Вместо да отида на лекар отидох на Изгрева и се разхождах пред салона, очаквайки завръщането на Учителя Той дойде

откъм полянката. Отидох при него и му казах защо съм дошла. Той се спря, погледна ме и каза: – Ще ти мине. Пий топла вода и си масажирай врата. Когато излизаш носи шалче. Това е всичко. Благодарих му и тръгнах обратно за града. Още по пътя се почувствувах добре. Вечерта изпих няколко чаши топла вода, масажирах малко врата си и на сутринта бях съвсем здрава. Този факт, излекуването на острата ми ангина само за една вечер, учуди моето семейство, което беше почнало да настоява за лекар. Учителя лекуваше по чуден начин...

БИБЛИЯТА

Учителя винаги идваше в салона на беседа с Библия в ръка. И като начало прочиташе една глава или един стих от Библията. В една от беседите си, той ни зададе за задача, да проучим Библията – Стария и Новия завет. Знаех, че не иска това случайно от нас, че навярно има дълбока причина, но лично за мене беше трудно да чета тази книга към която нямах интерес и не я разбирах. Някои от разказаните там истории ми се виждаха много обикновени. Няколко пъти започнах да я чета и след няколко страници я оставях... след време отново я почвах и отново я оставях. Знаех, че една от първите издадени книги на Учителя – "Заветът на цветните лъчи" – съдържа стихове от Стария и Нов завет. Бях чувала по-стари ученици да казват, че това е свещена книга и, че тя съдържа ключовете на живота. Всичко това ме караше да мисля за Библията. Веднъж като говорих с Учителя, се осмелих да му кажа: – Учителю, иска ми се да прочета Библията, но никак не ми е интересна, дори... Той ме прекъсна, за да не произнеса някоя отрицателна мисъл: Слушай! Всеки ученик трябва цялостно да проучи Живота, както и живота на отделното човешко

същество. Като четеш Библията ти ще проучиш характерната черта на Авраама – неговото послушание. Той оставил баща си и майка си и отишъл в Египет да се учи. Необходимо е да четеш съзнателно и да се мъчиш да разбираш. За да изпълни известна задача, понякога човек трябва да си постави по-близка цел.

Мина време. Не си спомням колко пъти се опитах да чета Библията и все я изоставях. Веднъж ми дойде наум идеята да проуча Библията и да я предам на децата в приказки. Сега вече имах импулс и при новолуние започнах отново да се занимавам с тази свещена книга. Почнах да я чета по-внимателно, защото имах една идея, една по-близка цел. Понякога, но не твърде често, за което сега съжалявам, се обръщах към Учителя за някои обяснения. – Внимавай във вътрешния смисъл на всяка от книгите. Първата книга е **Битие** – начало на нещата. Втората е **Изход** – излизане. Третата – **Левит**, ръководна книга за този който е започнал да ходи. Четвъртата – **Числата**, изчисление за колко време човек може да проходи самостоятелно. **Второзаконие** – има ли закон, нужно е приложение. След това идва книгата – Исус Навин – един от героите, учил при Мойсей. Съдии – в проявяването на съдиите има нещо дълбоко. Книгата Рут говори за влиянието на жената в света. След това идва книгата за царете – еврейският народ започва да се управлява от царе, между които най-забележителни са Давид и Соломон. Във времето на Соломон културата стига до своя разцвет. Той беше мъдър, но се оплете в сърцето на жена. Соломоновци продължават да съществуват по земята и този въпрос, за жената още не е разрешен. Адам, за когото е писано в Битието, създаден по подобие и образ Божий, също не можа да издържи изпита си по този въпрос – жената. Книгите на пророците носят друга култура на човечеството. Те обръщат вни-

манието му към бъдещия живот, към новата култура на света. Който чете съзнателно Библията ще дойде до заключение, че животът в миналото, описан в тази книга е живот и на отделния човек. Всеки минава през Битие, Изход, Левит и т. н. Мъдрият, новият човек трябва да скъса с миналото и да придобие нов начин на живот.

При друг случай, Учителя ми даде следните обяснения: – Адам и Ева не са отделни личности, те са цели поколения. За да добие човек едно благо, той трябва да работи над себе си и да има придобивки. Адам преждевременно искаше да има другарка. Прибързаха и първите човеци, прибързаха и вторите. В лицето на Мойсей, евреите направиха същата погрешка. Той имаше знания, но прибърза да ги приложи за свободата на еврейския народ. Опита се да го освободи по неправилен начин, но не успя. След като уби един египтянин, той се уплаши, избяга в пустинята и прекара там 40 години. Кога Мойсей изгуби красноречието си и стана гъгнив? – Когато уби египтянина. Мойсей беше адепт, член на Бялото Братство и не му беше позволено да извърши убийство. Бог изпрати с него брат му Аарон да му помага да изпълни мисията си. Мойсей освободи евреите, но сам не можа да влезе в Ханаанската земя. При друг разговор върху Библията, Учителя каза: – Всеки псалом съдържа условията и изживяванията на Давид. Извади характерното за всеки псалом. Има важни псалми, които крият в себе си сила и светлина. Когато четеш пророците – Исая, Иеремия, Иезекил, също сравнявай характерите им и условията при които са работили. Не чети бързо, но чети и препрочитай внимателно. Много закони са дадени в Библията и много светлина ще придобиеш като я четеш. Във всяка книга ще откриеш проявите на един закон – светлина по пътя на човечеството. С тези обяснения Учителя ме накара да чета с интерес и

внимание Библията. Старият завет прочетох четири пъти, взех си бележки и го предадох в 33 приказки. Когато дойдох до Новия завет, реших да прегледам някои допълнителни книги по въпроса. Между другите, прочетох и "Живота на Христа" от Чарлз Дикенз. Тази книга много ми хареса и реших, че аз не мога да прибавя нищо повече от неговото предаване на Новия завет. Него прочетох без задачата да го преразказвам в приказки. Благодарна съм на Учителя, че чрез неговата помощ можах поне малко да вникна в тайните на живота дадени в Библията.

НЕ ПРОПУСКАЙ СВОЯ ВЛАК

Облегната на скалата край второто езеро на Рила, наблюдавах как спокойно и благо Учителя разговаряше с онези които идваха при него. Чаках и аз своя ред. Пред палатката му имаше площадка от бели плочки, където на дървена маса и две сглобяеми столчета почти целия ден той приемаше гости. Струваше ми се, че тук Небето и земята си бяха дали среща.

Току що бе дошъл моят ред, когато една сестра ме помоли да попита нещо Учителя – Моля, заповядайте! – казах учтиво и се отстраних. Но докато тя говореше с Учителя, ето че дойде и втора и тя ме помоли да ѝ отстъпя своя ред. Нямах работа и беше естествено да отстъпя и на нея. Когато тя привършваше разговора, започнах бавно да пристъпвам по пътеката към Учителя, но и сега мина край мен един брат и без да ме забележи, застана пред палатката и ме прерди и той. Аз останах четвърта. Щом пристъпих на бялата площадка, Учителя ме погледна сериозно и каза: – Не пропускай своя влак! Друг влак ще дойде и ти ще се качиш на него, но онова което е било предназначено за теб, ще

го вземат ония, които са се качили на първия. Разбрах, че казаното се отнася за отстъпването на реда ми, но го приех, че се касае само за този случай. Благодарих на Учителя му към мен и изразих възторга си, че десет дни успях да набера сили за цяла година. На тази височина човек се развързва от материалните неща и душата му си почива. – Утре се връщам на работа в детската градина и ми се струва, като че ли ще се върна от някакъв друг свят. Благодаря, Учителю, загдето ни водите тук всяко лято. Върнах се в София и на работа. Ежедневието ме пое и отново се занизаха дни, месеци, години на труд и грижи. Успявах, но след много труд, всякога едва в последния момент. След като се вече бях уморила в борбата и постиженията ми бяха без радост. И твърде отрано започнах да се изморявам.

Веднъж, при разговор с Учителя споменах мъката си, че не ми върви в живота. Тичам, хлопам, работя, а кога ще се радвам. Той се усмихна и ми каза: **Всеки човек идва на земята с известни благоприятни възможности, които той би трябвало да използва навреме и на място. Пропуснеш ли момента – губиш.** Човек е колективно същество свързано със слънцето и с цялата слънчева система. Той идва на земята с тласъка да се движи напред и нагоре. Но 80% от хората виждат себе си само като личности и искат да се чувствуват господари на природата. **Днес човечеството върви по пътя на опита, който е път на страдание.** И той не е лош, но Любовта и Мъдростта биха били много по-лесно постижими, ако човек се почувствува колективно същество, искра от вечния живот и ако навреме използва благоприятните моменти, които минават край него и го викат. Послушай да ти кажа: ако човек използва навреме слънчевите лъчи, въздуха и чистата вода, ако задоволява правилно глада, а не вкуса си и то с чиста и прясна

храна, за да възприеме и оползотвори органическите и психологическите хранителни енергии от продуктите и ако навреме се вслуша в Божия глас, който му казва: "Стани, тръгни, работи, навреме гради!", ти знаеш ли че няма да има гладни, бедни, болни и нещастни хора!"

Сега на тебе казвам: "Не се оплаквай, че не ти върви. Ти само пропускаш добрите възможности, които природата ти предлага и гониш последния влак. Казвам ти, не пропущай своя влак! Започни да работиш над себе си с най-малките величини, но работи сериозно и продължително, без срокове, докато имаш постижения. Започнеш ли да работиш над някое свое качество, заживей с вибрациите му неотклонно работи, работи, работи, докато в тялото ти се реконструират съответни клетки. Това се казва работа. Бъди винаги с будно съзнание, бъди разумна и се приближавай към реалностите на живота." – А що е реалност, Учителю? – Реална е Любовта, реална е Мъдростта, реална е Истината. Човекът на новата култура, ще бъде с отворени очи и ще живее с принципите на тези реалности. Днес човешката култура и наука е в своите пелени. Те се движат пипнешком. Ще дойде ден, когато всеки ще може да посещава луната, слънцето и другите планети. Но иска се работа, време... – Вие имате чудни познания, Учителю! – Ти започни с малките неща. Не пропущай своя влак! Всякога бъди будна и внимателна. – Благодаря Ви, Учителю! Вашите думи са словесно мляко за нас хората на земята, където се заражда новата култура, за която ни говорите, за която ни подготвяте. Записах този разговор в тетрадката си с дата, 10 август 1936 г. Дълго размишлявах над думите му... размишлявах и благодарях.

МОЕТО ПИАНО

Преди преселването ми от Варна в София, между многото неща продадохме и пианото. В столицата от време на време, свирех на пианата на мои приятелки и лелеях надежди, че един ден ще имам мое собствено. Минаха години. Бях млада и работех с ентусиазъм. Издадох ръководство за детски учителки, брат ми и сестра ми завършиха училище, взеха хляба в ръцете си и аз можах да скътам пари за едно пиано. То бе по времето, когато изселваха евреите. Те масово продаваха своите вещи на безценица. – Изплакано пиано не ти трябва да вземаш – ми каза Учителя. Случи се така, че в една търговска къща лесно намерих хубаво пиано и първата ми мисъл беше да питам Учителя да го взема ли и къде да го поставя. Последният въпрос беше много важен, защото по това време, самата аз живеех в една малка къщичка при една сестра на Изгрева, а работех в центъра на града в една опитна детска градина, където често идваха гости и изнасяхме показни лекции. Родителите ми пък живееха на другия край на града, а аз бях в преговори за наемане на една къща за цялото семейство, близо до детската градина, където работех. Ето защо се обърнах към Учителя. Той недвусмислено ми отговори: Рекох занеси го при майка си. – Но Учителю, скоро ще наема една къща близо до училището, не е ли най-добре сега да го оставя временно там? И започнах подробно да му обяснявам квартирното си положение. – Рекох, занеси го в дома на майка си – повтори той тихо. – Но Учителю, искам да работя повече с музика при децата, не е ли по-добре да го оставя в училището? – продължавах да настоявам. – При майка си го занеси – потрети той спокойно. – При майка ми, но аз почти не стоя в къщи, кой ще свири там на него? – упорствувах и

настоявах аз в своето невежество. – Много е далеко, Учителю, а аз искам да вложа повече музика в работата си с децата – настоявах на своето, без да си давам сметка, че напразно го питам, щом имам вече установено мнение по въпроса. – Е, може и в училището – снизходително каза Учителя без да повиши тон. И спокойна, че съм питала Учителя и един вид с негово съгласие, пренесох пианото в училището.

Това беше есента на 1942 година. През годината водих идеално заниманията с децата. Говорих им не само с думи, но с акорди и мелодии. Пианото ми беше най-скъпото притежание и го считах за благословено и неприкосновено. И когато на следната година настанаха тревожни дни и чужди самолети запрелитаха над страната, аз занесох в училището при пианото си всички мои ценни неща: книги, ръкописи и дори един чифт нови сини обувки. Въздушните тревоги зачестиха и бяха последвани от бомбардировки над града. Сутринта на 10 януари 1944 година се отбих в училището, въпреки че децата бяха във ваканция, посвирих на пианото и още веднъж се възхитих от хубавия му тон. Дадоха тревога. Станах, огледах спокойно стаята и бързо излязох. Мама беше болна и сама, и трябваше да бързам за вкъщи. Стигнах точно навреме – една, или две минути преди започване на бомбардировката. Целяха центъра на града и бе наистина ужасно. Опожариха го. Вечерта нова тревога и още по-тежка бомбардировка. Решихме и ние да се изселим временно в някое село. Прибрах и опаковах багажа, а брат ми и по-малката ми сестра, отидоха да си вземат заплатите. Молих ги да отидат до училището, да преместят пианото до вътрешната стена и да го покрият с големия килим. Вечерта брат ми и сестра ми се извиниха, че не са имали време да отидат до училището и да се погрижат за пианото. Бях много не-

доволна от невниманието им. На следващата сутрин тръгнахме към гарата и се качихме на първия заминаващ влак. Там всички разказваха случки от последните две много тежки бомбардировки над града. Някой точно зад мене каза: – И училището, онова близо до църквата "Св. Седмочисленици" е в развалини. Развълнувана, обърнах се към говорещият: – Кое училище – гимназията ли? – Не гимназията, а детската градина. Почувствах че побледнявам и с последна надежда отново запитах: – Коя част на сградата е разрушена? – Откъм петела – слънчевия часовник, като с огромен нож е отрязана наполовина – обясняваше мъжът. И четирима мъже от противовъздушната отбрана, намериха там смъртта си.

Изслушах всичко това и се обърнах към семейството си. Всички ме гледаха и очакваха да видят как ще понеса новината. Брат ми и сестра ми вечерта ходили в училището и видели всичко това, но нямали куража да ми обадят. В този момент влакът спря на гара Мездра. Местните жители ни посрещнаха с храна. Един мъж се изправи с табла в ръка пред нашия товарен вагон и когато аз почти щях да се разплача за разрушеното пиано, чу се детски плач зад мен и една женска ръка се пресегна зад мен към таблата и взе хляб и чаша мляко. – Не сме яли два дни, затова плаче – обясняваше майката. Вляво от мен много възрастна жена, с трепереща ръка поднасяше чаша вода към изсъхналите си пропукани устни. А аз щях да плача за загубата на едно пиано. "Занапред ще стана образцова учителка на село без пиано – мина ми през ума. Не условията правят човека, а човекът условията!" Със сподавен глас смело попитах брат си, защо не ми е казал всичко това вечерта. Той ми обясни, че не е посмял да ми каже, че само капака на пианото видял изхвърлен на двора. Настанихме се в с. Търнава. Селяните бяха много мили и състрадателни.

Още на третия ден започнах работа с децата. Към края на януари се завърнах в София, за още багаж и за да видя Учителя, който както научих се бе евакуирал в с. Мърчаево, много близо до столицата. Влакът спря на централната гара в 5 ч. следобед. Беше почти тъмно, когато стигнах до училището. Действително видях капака на пианото захвърлен на двора, а цялата половина на сградата разрушена. На едно от стъпалата на стълбата, водеща към моята стая, видях разтворена книга. Вятърът отваряше и затваряше листата ѝ. Взех я. Беше "Учителя за възпитанието". Почудих се, как само тази книга беше останала незасегната от разрушението наоколо и я поставих в чантата си. Всички големи сгради около детската градина бяха в развалини. Гледката беше наистина покъртителна. Отидох горе на Изгрева. Там нямаше никакви развалини, но бе тъмно,тихо, безлюдно. Обиколих и влязох, където видях светлинка – у брат Иван. Преспах у тях, а на сутринта с неговата шейна с провизии, потеглихме за с. Мърчаево при Учителя. През града беше тъмно, тъжно, страшно, но като минахме Княжево, кончето пое нагоре по шосето и снежинки започнаха да танцуват с чудна красота. Сърцето ми тупкаше, че щях да видя Учителя. Към обяд ето ни пред къщата на брат Темелко. Слязох от шейната и направо по стълбата при Учителя.

Един от първите му въпроси беше: "Какво стана с пианото?" – Е, на парчета е, Учителю. Всичко е под тухлите. Обясних как всичко е разрушено от детонацията на бомбата, паднала на двора, точно до стената на моята стая. – Рекох съберете му частите – пак кротко каза Учителя. Погледнах го недоверчиво. Какво ли си мисли? Той няма представа какво е в града. За какви части ми говори?! – О, Учителю, ако ви бях послушала навреме! Сега пианото нямаше да бъде разрушено.

Учителя нищо не възрази и вместо да потвърди моето непослушание, спокойно повтори: – Рекох, прибери му частите. След една седмица се върнах обратно на село, но през февруари отново дойдох в София. И всеки път когато отивах в Мърчаево да видя Учителя, той ме питаше дали съм събрала частите на пианото. Обикалях училището, но пиано нямаше, само развалини. Когато дойдох за трети път в София, през март, стоях повече дни и срещах по-често Учителя и дори преспах веднъж в Мърчаево. – Рекох прибери частите на пианото – ми каза той неколкократно все така спокойно. Досрамя ме и реших да опитам и прибера, каквото успея да намеря. Отидох до училището и за мое учудване намерих извадени от развалините клавиатурата и педалите на пианото. След два дни отидох отново и намерих и задната му част с лирата и няколко дъски, дело на отбраната. Наех кола, натоварихме всички намерени части и ги откарах у дома, както Учителя ми бе казал преди две години. Преди да се завърна в село, казах на Учителя за стореното. Той се зарадва но не каза нищо. Когато се завърнахме от евакуацията и нормалният живот на града се възстанови, един майстор сглоби и поправи пианото. То и сега е при мен и на него свиря песните на Учителя. Колко малко съм го познавала.

ПОСЛЕДНАТА МИ СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

Ноември 1944 година Бяхме се завърнали от евакуация. София бавно се възвръщаше към нормален живот. Нашето семейство не бе пряко засегнато от бомбардировките, но общото нещастие ни действуваше подтискащо и от работата си отивах направо у дома. На Изгрева също не ми се отиваше, защото знаех че Учителя не всякога слизаше в салона. Той често даваше беседа на брат Симеон.

Когато ми домиляваше да го видя (който е бил при Учителя познава жаждата за ефирния полъх на ведрина който се излъчваше от Него), взимах плик с плодове и отивах на Изгрева. Изкачвах се по стълбите, почуквах тихо на вратата, той отваряше и аз щастливо казвах: – Учителю, слънцето ви изпраща своята усмивка – и подавах плика. Неговата осанка и светлия му поглед веднага ме въодушевяваха. Целувах ръката му и ободрена тичешком по стълбата и обратно по шосето, два трамвая и у дома. Така минаваше времето: на работа, у дома и от време на време при Учителя за минутка-две. – Е, ти всякога ли си много заета и все бързаш? – ме запита веднъж сериозно Учителя, когато бях пред вратата му да полетя обратно, моментално по стълбата. – Не, не съм заета, Учителю, дори сега сме във ваканция. – Кога бихте ме приели? – запитах малко сконфузена, като разбрах, че той иска да ми каже нещо и е недоволен от моето постоянно бързане. – Ела утре в 8 ч. – Добре Учителю, благодаря Ви.

Този път Учителя беше сериозен и замислен. На следната сутрин, точно в 8 ч почуках на вратата му. Отвори ми сестра Савка, а след нея се появи Учителя в сивата си перелина, със снежно бяло шалче на врата, с бяла шапка на главата. – Само Божията Любов, поздравих с вдигане на ръка и веднага добавих: – Учителю, да Ви запаля ли печката в приемната, за да слезете на топло? Но без да ми отговори, той леко заслиза по стълбата и аз го последвах. Учителя отключи. Взехме от антрето дърва и борина и влязохме в приемната. Приклекнах до него с желание да му помогна. – Ти Милке, знаеш ли да палиш огън? – ме запита дружелюбно, като продължаваше да подрежда дръвцата Учителя. – Не Учителю, не умея да паля огън. – Сега гледай, а друг път ти ще я палиш. Научи се да палиш огън – той

свети и грее – каза Учителя и драсна кибритената клечка. Той седна на стола си до масата, а аз на стол до прозореца. Учител и ученик...

Учителя ме гледаше, виждаше и знаеше значението на тази среща, а аз гледах, не виждах и не знаех... – Ти идваш ли на беседи? – поде разговора той. Исках да намеря някакво извинение и почнах с това, че нямам настроение, чувствувам се подтисната от бомбардировките и не ми се ходи никъде. Всъщност причината бе, че Учителя по-рядко слизаше в салона. – Бъди свободна, щом не ти се идва, не идвай. Но знай, че имаш един Изгрев. Изгревът да ти бъде като оазис за почивка. Когато се умориш от града, идвай на Изгрева. И помни, че на беседите присъствуват Светли същества, от които можеш да имаш само полза – каза ми бащински и продължи с чуден израз, който не бих могла да опиша с думи. – Слушай да ти кажа: като ученичка, постави за мярка в живота си най-високият идеал, но когато получаваш материални блага, мери с друга мярка. Ако искаш да бъдеш щастлива на земята, всякога се стреми към най-малкото. Бъди доволна от най-малкото и задържай за себе си най-малкото. Аз бях най-щастливият човек на земята, защото в материалния свят бях всякога доволен от най-малкото, стремях се към най-малкото и задържах за себе си най-малкото. Какво ли не мина през ръцете ми – и пари, и злато, и земя, но аз всякога задържах за себе си най-малкото. В стаята беше тихо и тайнствено като през вечността. Огънят гореше и разпалените съчки топлеха стаята. Въздухът беше наситен с неговото Слово. Чувствувах се потопена в Божествени излъчващи се струи, които действуват като балсам на душата. Нямам думи да изразя мекотата и виделината на тази атмосфера – Неговата аура. Времето отрони няколко минути в мълчание.

Чувствувах, че нещо ставаше... без думи... без сълзи... на земята се разделяха Учител и ученик... Той гледаше, виждаше и знаеше! Аз гледах... не виждах... не знаех.

Учителя погледна часовника си. Станах да си вървя. В последната минута прави пред вратата, Учителя ме погали по косите и прошепна: – **Ако искаш да бъдеш щастлива на земята, винаги се стреми към най-малкото, задържай най-малкото за себе си и бъди доволна от най-малкото.** Целунах му ръката, но този път не знаех защо задържах ръката му с двете си ръце и я целунах три пъти. След това вратата на приемната се отвори и излязохме навън. Денят беше студен, мрачен, тъжен. Един само светъл лъч огряваше планинските върхове и свързваше земята с Небето. Учителя се изкачи по стълбата нагоре, а аз тръгнах надолу към града.

ЕЛЕГАНТНАТА МАСИЧКА

Вървях по шосето към Изгрева. Снегът скърцаше под обувките ми, но не чувствувах студ. С радост носех масичката през рамо, а двете стъкла крепях с ръце. Шосето беше безлюдно – късна вечер. Само луната усмихнато ме гледаше през върховете на високите ели и борове и сякаш споделяше радостта ми. Носех масичка за Учителя – модерна, елегантна масичка. Считах, че ще му бъде удобна да се храни на нея. А под неговата масичка винаги имаше кесии с плодове и бях забелязала, че седи неудобно пред нея. И като събрах достатъчно пари да си поръчам едно писалище, поръчах и масичка за него, лъскава и елегантна. Като стигнах Изгрева, скрих се в лещака точно срещу салона, страхувах се да не ме види никой. Горе стаята на Учителя светеше, а също и лампата на стълбата. Събрах целия си кураж,

тичешком прекосих двора и нагоре по стълбите, почуках на вратата му. Учителя я открехна и погледна. – Извинете Учителю, че толкова късно ви безпокоя. Нося Ви една масичка. Усмихнат Учителя отвори цялата врата и ме покани в антрето. Там нагласих двете стъкла и показах как може да се вози масичката. Радвах се че ще го зарадвам и му обясних как ще му бъде по-удобно да се храни на нея, вместо на неговата. Учителя спокойно прие моята радост и нежно ми каза: – Благодаря ти много за подаръка. Тази масичка наистина е много хубава и ще бъде най-добре да се сервира на гостите с нея. И за болни тя е също много удобна. Не си спомням другите подробности, но двамата с Учителя свалихме масичката долу в стаята за гости. Поставихме я зад един параван. – Тук ще стои, на почетно място за гости – каза той. Аз останах неприятно изненадана и си казах на ума: "Ако знаех че Учителя нямаше да се храни на нея, щях да я задържа за себе си." Но не казах нищо и излязохме от приемната. Извиних се още веднъж, че го безпокоих в такъв късен час, но не желаех да ме види никой. Целунах му ръка и си тръгнах.

Веднъж Учителя ме почерпи с плодове на същата масичка. Чух и други да казват, че Учителя ги черпел на една много елегантна масичка. Минаха години. Учителя премина отвъд. Съветът на Братството избра брат М.И. да се грижи за притежанията на Учителя и братското имущество. Той беше много честен и грижовен човек. Бях близка със семейството му и се случваше да ме поканят някога да му помогна в проветряването и чистенето на вещите. Веднъж докато бършехме прах в приемната и аз самата чистех елегантната масичка, мисълта – ако знаех, че Учителя не ще се храни на нея, щях да я задържа за себе си – отново мина през ума ми. След няколко минути брат

М. каза: – Вземи тази масичка и се храни на нея. Смутена му обясних, че аз съм я подарила на Учителя. – Нищо вземи си масичката – настояваше необичайно братът. Той не разрешаваше никому дори да се допре до вещите на Учителя – Вземи я! Тази вечер ще я занеса в къщи и ти ще си я вземеш оттам – продължи той да настоява, сякаш сам Учителя ми говореше чрез устата му. Без повече обяснения той занесе масичката у дома си и една вечер аз я прибрах оттам. Същата тази масичка е сега в моята стая. Над нея стои портретът на Учителя и ми говори за възможностите на мисълта на един Учител. Аз разбирам, че и след своето заминаване от земята, нашият Учител продължава да ни чува и да ни предава своите мисли. От нас се иска да се научим да чуваме и прилагаме.

КОГАТО СЛЪНЦЕТО СЪБУЖДА ДЕНЯ...

От 22 март до 22 септември а понякога до започване на есенните дъждове, всяка сутрин преди изгрев слънце голямата полянка на Изгрева се изпълваше с мъже и жени. Всеки стоеше тихо, съсредоточено, с молитва и благодарност посрещаше първите лъчи на слънцето. След това се подреждахме в няколко редици и правехме шестте упражнения ежедневно. Веднага след това, музикантите със своите инструменти – цигулки, флейти и китари заставаха в средата на полянката, а ние образувахме кръг около тях. Учителя идваше в центъра на кръга и под звуците на музиката, която той самият беше композирал, заедно с него всички играехме паневритмията – упражнения създадени пак от него. Така през целия този период, всяка ранна утрин в кръг около Учителя, всички ние млади и стари, учени и прости,

бедни и богати, мъже и жени, започвахме деня с плавни упражнения (хармонични движения) под звуците на прекрасна музика. Понякога хора от града идваха да гледат и често след упражненията отиваха при Учителя и задаваха въпроси. Една сутрин прекосявайки полянката на път за града, където ме очакваше моята ежедневна работа, видях че Учителя бе заобиколен от група хора. Приближих се да послушам – имах още 10–15 минути време. Двама граждани явно идващи за пръв път на Изгрева и любопитни да разберат какво става тук, задаваха въпроси на Учителя. Единият попита: – Каква е целта на тези упражнения и защо ги правите толкова рано сутрин в такова неудобно време? – Тези упражнения – започна Учителя, могат да дадат големи резултати. Ако всички българи биха играли всяка сутрин паневритмия съзнателно, никакво зло не би могло да постигне държавата. Време е, цялото човечество да промени своя начин на живот. Хиляди и хиляди години, народите воюват помежду си и погледнете докъде са стигнали! Ние сме пред прага на една нова култура на Любовта, която да побратими народите помежду си и хората. Границите ще отпаднат и народите ще заживеят като братя. Сега говоря за онова, което ще стане. – И кога ще стане това? И главно как ще стане – попита единия гражданин. – В природата има само развитие, а време и пространство – това са човешки величини.

Новото ще дойде, когато старото ще бъде надживяно. Първо ще дойде една метла, да измете всичко старо. Богатите ще изпразнят кесиите си, ще се обедини трудът на работниците, ще се промени идеалът на хората и тогава ще дойде новата култура на Любовта и Братството между всички народи на земята. Ние играем паневритмия за да се свържем с невидимите помагачи от всички светове и по този начин да улесним пътя на

българския народ. Всяко правителство трябва да върви ръка за ръка с народа. Новото ще дойде, но не е ли по-добре, ако дойде с по-малко страдания и с по-малко жертви? Природата има неизчерпаем склад от сили, които са на разположение на всяко разумно същество. Сутрин природата дава най-щедро. Следобед някои други лъчи се преместват с тези на слънцето и даже при някои случаи действуват вредно. – Рекох, не се стремете да вършите велики работи. По-добре започнете с малките неща. Започнете със служене на доброто!

Записах тези думи и затичах надолу по пътя към града на работа. Както слънцето пробужда новия работен ден, тъй и Учителя пробуждаше душите ни със светлината на новата култура за Любов и Братство. Тези мисли, изказани от Учителя, нося в моето тефтерче. Датата е 15 юли 1938 година.

БЕШЕ МАЙ!

Чуден дивен май! Целият Изгрев ухаеше... навсякъде цветя. Пролетна симфония и красота! Слънцето щедро сипеше своите следобедни лъчи и нежни виолетови воали хвърляха прозрачна сянка над цветните лехи под цветята. В салона пред пианото няколко приятели оживено разговаряха и спореха. Аз бях определила среща на една приятелка в салона и чаках. Не след дълго, вратата се отвори. С леки стъпки влезе Учителя и разположен се отправи към групата. Зарадвани от приятната изненада, приятелите го посрещнаха радушно. Незабелязано се приближих и аз до тях. Извадих тетрадката си от чантата и започнах да записвам интересни изказвания, които Учителя даваше за музиката.

– **Не спорете за несъществени неща**. Музиката трябва да ви служи като средство за самовъзпитание. Тя е метод, чрез който нещата израстват. Всеки тон сее семе, което трябва да се посее за да се прояви. Приемете пеенето за себе си като метод за концентриране и връзка с по-висши Същества. Когато пеете концентрирано, ще проникнете в живата сила на всеки тон. Научете се да пеете семпло, правилно, с концентриран ум. Окултната музика трябва да се пее не както пеят хората, а както пеят ангелите. Всяко упражнение пейте по няколко пъти, докато схванете пулса и ритъма на песента. Изпейте сега "Бог е Любов". Ние изпяхме песента, а Учителя тихо свиреше с цигулката. – При пеенето трябва да вземат участие сърцето и умът. Тенорът има отношение към Юпитер, алтът към Венера, сопранът привлича слънчевата енергия, а басът – земната. Всеки тон се подчинява на известни закони и носи специфично влияние. Водещата музика ще използва сегашните методи плюс новото, което тя носи. Динамичност в музиката се предава лесно на светлината. Трябва да знаете как да съчетавате тоновете, за да произвеждат топлина и светлина. Музикантите трябва да знаят трептенията на всеки тон. Основният тон "до" има 256 трептения, от които едната половина – положителна, а другата – отрицателна. Сега, вие пейте и се учете да пеете. Законите, един по един, ще ви се откриват. Учителя взе цигулката и изсвири "В зорите на живота". Свиреше тихо, съвсем тихо, като ехо от ангелски светове. Слушахме със затаен дъх! Беше май... чуден, дивен май! 1935 година на Изгрева. Ето текста на упражнението, дадено ни от Учителя с пожелание да се прилага и пее с успех.

В ЗОРИТЕ НА ЖИВОТА

В зорите на живота (2)
Слънцето изгряваше (2)
на природата граници очертаваше (2)
В душа ми мощен дух пробуди (2)
и в сърце ми любов събуди (2)
събуди, събуди,
и в сърце ми любов събуди.

(Музика и текст, дадени от Учителя)

ПОСЛЕСЛОВИЕ

Далеч съм от мисълта, че настоящата книга може да даде представа за пълния образ на Учителя. Дори и да се прочетат всички томове с беседи, които той е произнесъл в течение на своята работа на земята, ако читателят не е психологически подготвен за духовно прераждане, Словото на Учителя ще остане неразбираемо, образът му странен и непознат.

Случайности няма!

Всичко това, което се случи и ви разказах, се случи за да бъде отбелязано като една страничка от проявите на Учителя, за да го потърсят и намерят онези, на които е дошъл часът на духовното им пробуждане. И като го намерят, да заработят за културата на новото човечество, което ще живее в светлината на Божията Любов, Мъдрост и Истина.

София лятото на 1967 година

Боян Боев

ЕДИН РАЗГОВОР С ПЕТЪР ДЪНОВ – УЧИТЕЛЯ

Много пъти наши приятели от Бялото Братство са ни упреквали в това, че "Свобода" дава място на статии и очерци за сектантски движения в чужбина като духоборите, малеванците, квакерите, назаряните и други, а за движението на Бялото Братство в България, което има много близки черти с вегетарианството и толстоисткото движение у нас, сме мълчали. Вярно е, че сме избягвали да пишем за Бялото Братство*. Мотивите за това са ни били следните: не е все едно да се пише за сектантите в чужбина, които никога няма да прочетат това, което се пише за тях, а тези които четат за тях – българските читатели, нямат възможност да видят лошите черти на тези движения, които е по-добре да се замълчават, отколкото да се разочароват хората от тях. Когато обаче се пише за последователите на Петър Дънов, трябва да се знае, че това са хора, които целият български народ наблюдава и ние не можем така лесно

---

* Под "Бяло Братство" следва да се разбира създаденото общество от Учителя в България, което е само една проекция на Истиското Невидимо Бяло Братство. След заминаването на Учителя, най-добрия начин да се сдобие обикновения човек с представа за Учението, изнесено в Беседите на Петър Дънов, както и със самото общество, действуващо докато е бил Учителя на земята, това са Беседите и документалните материали, които се изнасят в различни книги.

да се произнесем за тях, тъй като това са живи хора, някои от които имат пряка връзка с нас и може би ще се обидят, ако кажем искрено онова, което мислим за тях. А ние не желаем да обиждаме никого – толкова повече, хора, които действително имат нещо хубаво и привлекателно. Някои наши приятели могат да не се съгласят с пишещия тези редове. Те обаче са свободни да се изкажат както мислят. При все това обаче мълчанието на "Свобода" е нарушено. То даде две големи изложения на последователите на Петър Дънов, с които те се защитиха срещу обвиненията на църквата и пресата. Тези статии събудиха интереса на читателите на "Свобода", към това движение и аз реших един ден лично да чуя мнението на г-н Дънов по някои важни въпроси. Това сторих на 7-ми този месец. Приятел от Обществото с тези последователи, ми уреди среща.

Понеделник е. В 9 ч. сутринта, аз поех по шосето, което минава през Борисовата градина и води към мястото, което те са кръстили "Изгрев", защото се намира на един полусферичен хълм на източната част на Борисовата градина, откъдето наистина се наблюдава величествения изгрев на слънцето, към което справедливо учениците на Бялото Братство се отнасят с почитание. Слънцето – та това е изворът на живота, силата, енергията, които движат растителното царство и животинското. Не е ли по-добре то да се почита, отколкото златния телец, на който днес по-голямата част от човечеството служи и кади тамян?

НА ИЗГРЕВА

Пристигам на Изгрева. Навлизам между малките дървени къщички. Виждам един познат есперантист. – Добро утро – му казвам. – Дал ти Бог добро. Къде тъй насам? – Търся един познат – Б.Б. Имам среща с г-н Дънов, а г-н Б. обеща да ме представи. Поглеждаме в къщичката, в която живее Б. Нямаше го. – Ей сега отиде нататък – ни каза друг брат от Братството.

Намерих го в къщичката на една стара, 60-годишна, жива и пъргава госпожа. Любезен и много приказлив, Б. ме представи на госпожата, също тъй много любезна и приказлива. Влязохме в кухнята. Аз седнах на едно миндерче. Госпожата ме заприказва веднага. – Вие поседете малко тук, постоплете се, а аз ще гледам печката да се разгори и да посготвим нещо. Вие вегетарианец ли сте? – Да, от 18 г. вегетарианствувам. – Охо, аз съм по-стара вегетарианка от вас – вече 20 години вегетарианствувам и се чувствувам здрава. Ето, седем пъти с тези крака съм се качвала на Мусала и се чувствувам все още бодра и жизнерадостна. Аз съм стара, но аз имам вяра, имам надежда, имам цели да постигам и затова съм млада – по-млада от младите, които са загубили вярата, надеждата в живота и не търсят нищо друго да постигнат. И знаете ли, кой ме възроди? Кой ме върна към нов живот? – Учителя. Аз бях отчаяна жена, много скърби и нещастия преживях. Изгубих мъж, деца, но бях религиозна и все още вярвах в Бога. Ходех редовно на черква. Моята представа за Бога тогава не ме задоволяваше. Аз тогава чувствувах Бога като същество не любовно, а такова което наказва, което буди страх и страхопочитание. Тази представа за Бога е несправедлива. Бог не е отмъстителен. Той не заплашва никого. Той е Любов. Той е надежда, утеши-

тел, милост. Това узнах аз от Учителя и затова преминах в неговото Братство. И какво лошо има в това? Колко пъти ние слушаме да обвиняват Учителя, че се нарича син Божий. Какво престъпление извършва с това? Защо тогава произнасяме молитвата "Отче наш"? **Кой се обръща с думите Отче наш? Само онзи който се счита за син. А ние не сме ли синове на един и същи Баща, на един Отец?** Защо тогава Учителя да няма право да се нарича син Божий? – Съвършено вярно – потвърдих аз, всички хора на земята трябва да са синове на един и същи Баща. – Време е за отиване вече – обади се г-н Б., който дотогава мълча. Сбогувахме се с госпожата и се отправихме към къщичката, в която живееше г-н Дънов. Наближавайки къщичката, аз видях г-н Дънов по бели пантофи да влиза по високата стълба. Г-н Б. се ръкува с него и му целуна ръка, но не както се целува ръка на татко или на майка, а с дълбока почит, като че ли г-н Дънов е нещо повече от татко или майка, като на един Учител или Мъдрец. Г-н Б ме представи. Аз се ръкувах с г-н Дънов по обикновеному. Седнахме на обикновени столове. Стаичката малка – чиста, слънчева. Г-н Дънов нещо излезе навън, позабави се няколко минути и след това влезе и седна на креслото си до масата.

Един момент помълчахме. Пред мен стоеше един старец на около 70 години, със сива, почти побеляла брада, и също такава дълга коса. Очи малки, но живи, игриви. Лицето му слабо. Личи, че е много здрав. Че вегетарианският режим му е оставил отпечатък на светия и така прилича на образа на свети Петър. – Много хора се интересуват от Б. Братство – нарушавам аз мълчанието. И между нас има хора, които се интересуват от него. А и аз искам да се осведомя по някои въпроси лично от Вас. Аз имам приятели между Бялото

Братство и често съм събеседвал с тях за вашето Учение, но има въпроси неясни, на които бих желал да ми се отговори. Понеже ние, последователите на Толстой в България, сме крайни противници на войната, затова аз искам да ви запитам най-напред какво трябва да бъде отношението на един християнин, на един добър човек към войната и към насилието въобще. Може ли и допустимо ли е в някои случаи, човек да участвува във войната и насилието? – Аз отивам по-нататък от Толстой. Майките да не раждат синове, които ще ходят на война – започна своя разговор г-н Дънов. – Но как майките ще знаят дали техните синове ще ходят на война, за да не ги раждат? – Ето къде е разрешението на въпроса – продължава г-н Дънов. Най-напред ще поставя въпроса така. В един дом братята и сестрите трябва ли да се бият и убиват? Каквото е отношението между братята и сестрите в дома, такова е и отношението между хората. Насилие не трябва да има вкъщи – това е Божественото. И в къщи може да се случи един брат да бие другия брат. Например, някое дете може да пукне главата на брата си, но тава не е желанието на бащата. Това е частно схващане на този брат. По същия начин и човечеството не трябва да има насилие, а че има, това е анормално състояние.

По принцип любовта изключва насилието. Хората често си присвояват права, които нямат. Те са поели ангажимент да не правят насилие. Любовта го изключва. Любовта след това поправя, изправя последиците от това насилие, но ние страдаме. Защото ако хората имат любов не може да има никаква война. Там където има съзнателна любов никакво разногласие не може да има – там има отстъпки. Щом намалее любовта, войната започва. Щом любовта се оттегли, тогава войната излиза като едно вътрешно разногласие на социалния инте-

рес. Но така не се оправят работите, понеже нито една държава, която е воювала, не е въздигнала себе си. Всички тези държави са изчезнали от света. – Срещу войната трябва ли да се борим? Толстой казва, че единственото средство да се борим срещу войната е, да не участвуваме в нея – нито пряко, нито косвено и да не се подчиняваме. – Не физически да се борим, а морално трябва да воюваме за правдата, истината, свободата. Ако една война може да повдигне човечеството, тя е добре дошла (а такава е моралното воюване за правда и истина), но ако война деградира човечеството, тя не е на място. Ние сме против войната, която изключва насилието. Ние сме против всяко насилие, което понижава и развращава човечеството. Войната в един разумен свят е изключена и тя започва там, където е началото на една по-ниска култура.

Войната е несъвместима с един висш свят на разумност. Този въпрос и жените могат да го разрешат, ако в тях се повдига съзнанието и кажат: "Ние не искаме война!" Жените трябва да се решат да не раждат деца, които да воюват. Майката да каже: "Няма да раждам деца, които да воюват!" Майката ще внуши на детето още преди раждането да не воюва – и никоя сила не е в състояние да накара такъв човек да воюва – той има втръсване (отвращение). Ти можеш да го режеш на парчета, но той няма да воюва. Трябва да добие втръсване, а не само временно чувство. Разни хора имат разни съображения за отказване от война. Има някои, които се отказват, като подкупват този или онзи, а не от убеждение. Това са палиативни средства. И религиозни убеждения има палиативни. Човек трябва да има отвращение към войната. Защо ще отидеш да убиваш един човек на война? Никакво зло той не ти е направил! Ти го промушваш с нож и той те промушва. Войната не е нещо

човешко. Тя е атавизъм, падение. Например какви са били подбудите на първия човек? Каин убил брата си поради смешна причина: защото димът на брат му отивал нагоре, а неговият пъплел по земята. Причина ли е да убиеш брата си за дим? Това иска да покаже, че причините за войните са толкоз маловажни, че не струват даже и да се споменават. Една война с нищо не се оправдава. Толстой като засяга този въпрос казва, че едно време войната е могла да се оправдава, но сега не може.

Вестник "Свобода"
Седмичен вестник за обнова на живота,
брой 379, год. IX, София 20.12.1931г.

ДЪНОВ ЗА ВЕГЕТАРИАНСТВОТО

– Аз знам че приятелите на Бялото Братство са вегетарианци, но някои казват че между тях е имало и такива, които казват, че човек може да се храни и с животинска храна. Аз искам да зная дали вегетарианството е единственият начин за хранене на човека или има случаи, когато то може да се замени с месно хранене и кога това може да се допусне?

Г-н Дънов след кратно мълчание започна: – **Божественото е плодната храна, а след това растителната.** Аз отивам по-нататък: цялото човечество в своето развитие всички ще дойдат да станат вегетарианци. Месоядството е една временна фаза. Казват, че условията били заставили човека да се храни с месо... гълъбът не е ли минал през всички изпитания и е вегетарианец, а другите не са останали. Гълъбът не се е съблазнил. Какви са били причините и досега той да употребява само зрънца? Ето характер! Някои обясняват месоядството с особените условия, при каквито се е намирал и

гълъбът, но не всички са устояли на тях. При зачатието, при бременността, майката трябва **да внесе вегетарианската идея в децата:** да им внуши, че те трябва да бъдат вегетарианци. Ако една майка се изкушава във време на бременност и иска месо, то и детето като майката ще иска да яде месо. **Та затова основата на вегетарианството трябва да се постави в организма още в началото.** Сегашното вегетарианство е хубаво, но то е приготовление. Обаче има хора, които са родени вегетарианци и имат отвращение към месото: те са естествени вегетарианци. Вегетарианството е естественото положение. Земята ще стане пълна с плодни дръвчета! Щом се подобрят климатичните условия ще има възможност навсякъде за вегетарианство.

Българите са почти вегетарианци. Българинът счита месото за лукс, за аристократическо ядене. Като дойде неделя българинът ще заколи една кокошка и ще си позволи едно голямо угощение и ще го счита като нещо аристократическо. А англичаните ядат много месо: сутрин, обед, вечер. Животът в своята първична форма е по-близък до растенията и растенията по-лесно могат да ни поддържат отколкото животните. Растението е по-добър трансформатор на природните енергии. Животинската енергия е опасна, защото всички извержения, нечистотии на клетките, след заколването на животното остават там. После друго – когато се колят животни те се изпълват със страх и омраза, които причиняват отрови в тъканите. И на това се дължи днешната неврастения. И ако хората днес разбират психологическата страна на въпроса, то заради благото на бялата раса трябва да се откажат да колят какви да е млекопитаещи – за подобрение на расата. Защото така както вървят, не ги чака нищо хубаво. – Защо пък само млекопитаещите? – Не трябва да се убиват изобщо животните, но споменах

млекопитаещите понеже те страдат повече. Едно млекопитаещо, например **волът чувствува като човек**. Страданията на един охлюв или мида не са толкова интензивни. Изобщо месната храна дава отрицателен резултат. Тя не е хигиенична. **Хигиена няма в нея.** Тя носи повече отрови, отколкото хранителни вещества. Следователно от нея има по-малко придобивки отколкото загуба. Разбира се, не говоря за моралните съображения, които са най-важните. Като дойдат по-учени хора, те могат да въведат със закон, да не се коли нищо повече. Става дума за въздържателното движение. – В САЩ налагат въздържанието, но подбудите за това не са чисто морални, а са примесени с политически. Американците не искат Франция да изплаща своите дългове към Америка с вино, както са смятали да се издължават французите и по такъв начин Франция не можейки да изплати задълженията си стои обезсилена икономически пред Америка.

ЗА ДЪРЖАВАТА

– Какво отношение трябва да има християнинът към държавата?

– Съществува една велика държава в света, една Божествена държава. И нейните закони трябва да се предпочитат пред другите закони. Ние трябва да се подчиняваме на Божественото, което е за предпочитане пред другото. Ние трябва да живеем разумно така, както Природата ни е създала. Ние не можем да съдим едно агне, че не може да разкъсва така както вълкът. Кои животни пренасят полза, месоядните или тревопасните? Ще кажат, ще кажат че не трябвало да бъдем като вола или овцата. Ти казваш: "Да бъдем като волът!" Но каква полза ви пренася лъвът? Волът оре, овцата дава

мляко и вълната си и пример на сътрудничество ви дават. Толстой хубаво разбра, че в неговото учение има неща, които не ги разбраха в техния вътрешен смисъл.

ЗА ЦЪРКВАТА

– Защо вие се обявявате против църквата?

– Ние с църквата няма какво да делим. Да се обявим против църквата, значи да имаме да вземаме нещо от нея или да ѝ даваме. Ние пък нито имаме да ѝ даваме, нито имаме да вземаме нещо от нея: нито външно, нито вътрешно. И ако по някой път говорим истината, то е за общо добро. Ние с това нямаме предвид никого лично. Относно държавата се казва, че всяка власт е от Бога. Аз ви казвам: **"Всяка праведна власт е от Бога."** Щом се направи насилие това не е от Бога. Дали ме е обрал верующ или неверующ, все едно е, защото парите отиват. Виждам, че един безверник не ме обира и казвам: "Този безверник ми е приятел." А пък виждам, че онзи верующ ме обира – аз не му давам почитание, макар че има вяра. Доколкото неговата вяра влиза в живота за да допринесе известна полза на живота, дотолкова тя ме трогва. **Някои считат за безверник всеки човек, който не мисли като тях.** Това не е тяхно право. Остави този човек с тази вяра с която е роден. Ако не е верен на това с което е роден, той не може да бъде верен на нищо, защото той е най-силен с това, с което е роден.

ПЕТЪР ДЪНОВ ЗА ТОЛСТОЙ

– Какво е Вашето мнение за Толстой? – Толстой много обективно разглежда нещата, за да бъде ясен на външния свят. Той е разглеждал нещата много конкрет-

но до техните крайни изводи, но е бил съзнателен, имал е виждане и е разглеждал нещата все по-широко, докато дойде до последния си роман "Възкресение". Ако беше останал още години щеше да напише нещо друго. Във "Възкресение" той намира, че е мъчно да се поправят старите грешки, сторените грешки. Толстой е имал и свои вътрешни вярвания, които никога не е изказвал. Знаем, че външния свят няма да го разбере. На външния свят е писал с логика. Той е изнесъл само това, което могат да разберат.

Вестник "Свобода"
Седмичен вестник за обнова на живота,
брой 380, год. IX, София 20.12.1931г.

– Как схващате въпроса за революцията? – Това е един голям и опасен въпрос. Всички недоволни от този свят мислят, че там е спасението. Ако някой има запичане, може да вземе рициново масло, позволява се. Преобразование трябва да стане в човека. Днес трябва да се роди човекът с Новото съзнание, с Новото разбиране, с Новите методи, с Новите отношения към живота. Щом стане едно коренно вътрешно преобразование, то сама по себе си революцията престава. Щом кръвта е чиста, болезнени състояния няма да се явят, запичане няма да се явява. Но щом се допущат неестествени положения, тогава идват болестите. Страданията в света ще останат, докато се пречисти човечеството. Щом се пречисти ще престанат страданията. Трябва да се изключат всички лъжливи мисли и да остане само чистото, възвишеното, благородното, с което може да се строи. Това значи да имаме материал, с който да се строи бъдещата

култура. Значи – нужно е само коренно преобразование. Законът е: ако зачатието е нормално, то и раждането ще бъде нормално. Ако семето е добро, то и плодът ще бъде добър. – Могат ли Новите течения да повлияят със своята мисъл? – пита един негов последовател, който току що бе влязъл при него. – Могат. Те са спирачки. Ако те не са, то от тая култура нищо – нито помен няма да остане! Те идат да допринесат нещо за културата, да я спасят. Единствено хората на новите течения ще запазят ценното на културата. Те са носители на новото. Те са от Бога. Добрите хора трябва да бъдат толкова силни, че техните мисли да бъдат като слънчевата светлина, да бъдат благодатни, спасители за хората.

Стана дума за "жертвите" на г-н Дънов. – Говорят за жертви на г-н Дънов. Обаче целият свят вижда, че това е глупаво – и те пак продължават да говорят за това.

ЗА ИКОНОМИЧЕСКАТА КРИЗА*

– Как мислите Вие, че човечеството ще излезе от тежката икономическа криза? – Съвършено ново обществено мнение трябва да се образува. Това е хубаво за всички държави. Нужни са най-чисти мисли, едно ново обществено мнение. Това е за тяхното благо. И за най-лошите хора, това е необходимо. Другояче, както сега вървят, този котел ще се пукне. Тези години не могат да издържат. Петдесет милиона безработни има в Европа. Безработните, които отидоха във Вашингтон, как ги посрещнаха? Вместо да ги арестуват или разстрелят, дадоха им храна и легло. Значи така се избягна едно

---

* Виж добавката в края на книгата "Спомени за Учителя"

воюване и жертви. Значи могат да се споразумеят. Умно ако постъпват могат да се избягнат много нещастия. Сега трябва усилена работа. Вегетарианците да проповядват вегетарианството, въздържателите да проповядват въздържанието, туристите да проповядват туризма, общение с природата, есперантистите да проповядват Есперанто, и вътрешната идея на Есперанто, толстоистите да проповядват въздържане от война и пр. Всички да се заемат да проповядват хубавото, новото. Толстоистите да кажат, че е практично за един народ да не се бие. Какво са спечелили българите от войната? Контрибуции плащат сега. Ако не бяха се били, съвсем друго положение щяха да имат. На техния език трябва да се говори. Да им се каже: "Вие се бихте и всичко изгубихте. Какво ви допринесе тази война?" Българите сега са онеправдани и затова са готови да слушат за един разумен живот. И после друго: тая мисъл е вече проникнала в Европа. Против войната има държавници вече. И те вече споделят и учените споделят това разбиране. Те виждат голямата опасност, която иде. При една война, при това изкуство на задушливи газове, не се знае вече кой народ ще спечели. Проблематичен е резултата от войната за всеки народ. Има у хората един вътрешен страх, който ги застрашава и това спира войната. Ако го нямаше този вътрешен страх, то войната щеше да избухне. Тези икономически кризи са едно последствие от живота на европейските народи.

– Къде е изходът? – питам аз. – **Да отстъпят от техния живот на лични интереси и да дойдат до човещината, до възвишеното, до благородното.** Изгрялото слънце все трябва да залезе. И залязлото слънце все трябва да изгрее. Сегашната култура ще се смени с нещо по-хубаво, по-добро. Толстой искаше от жена си да изпълни Христовия закон, понеже знаеше, че инак той ще се

изпълни по друг начин, ще дойдат по-лоши обстоятелства, където не може да се изпълни този закон.

Стана въпрос за богомилите. Г-н Дънов каза: – Някои казват, че богомилите били причина за падането на България под турско робство. Тези твърдения не са обосновани. Причините са съвсем други. Богомилите не са причина за падането на България.

Стана въпрос за изгледите на бъдещето. Г-н Дънов каза: – ДОБРИТЕ ХОРА ТРЯБВА ДА БЪДАТ НА ПОСТА СИ СЕГА, ПОНЕЖЕ БЪДЕЩЕТО Е ТЯХНО. ТЕ ЩЕ ОБРАЗУВАТ БЪДЕЩАТА КУЛТУРА. ТЕ СА ХОРАТА НА БЪДЕЩЕТО. Цяла Европа е пълна с идейни хора! Има много идейни хора. И навсякъде в народа има души повдигнати. Повдига се нещо ново, хубаво, красиво. Блажен за мен е онзи, у когото Бог действува. Щом Бог действува в душата на един човек, последният ще помага. Щом Бог действува в моята душа, аз ще помагам. Новите възгледи са вече въпрос на време. Те никнат като гъби. Има слънце, което изгрява и залязва, но има и друго слънце, което изгрява и никога не залязва. То е разумното слънце на живота. Това слънце иде.

С тези мисли г-н Дънов завърши своя разговор с мене. Аз се сбогувах по същия начин, както при срещата си и излязох. Б.Б. ме заведе на обед у същата госпожа, у която бях преди срещата си с г-н Дънов. За очакване на обяда, аз бях оставен сам в една стаичка, югоизточна, слънчева, на една от стените на която забелязах в рамка поставени следните мисли, вероятно от г-н Дънов:

1. Вложи Истината в душата си и Свободата, която търсиш, ще я придобиеш.

2. Вложи Мъдростта в ума си, Светлината ще дойде и знанието ще ти даде помощ.

3. Вложи Чистотата в сърцето си, Любовта ще дойде и истинският живот ще започне.

ВЕСТНИК "СВОБОДА"
бр. 376 стр. 4 от 29 ноември 1931 г.

ИДЕИТЕ НА Г-Н ДЪНОВ В ЧУЖБИНА

Интересът към идеите на г-н Дънов в чужбина е голям. Идеите, които проповядва г-н Дънов, намират голям отзвук в странство. Английският кореспондент на вестник "Таймс" казва веднъж на един от нашите държавни мъже, след като посети г-н Дънов и надълго се разговаря с него: "Вие имате в България един мъдрец и няма защо да търсите съвети в странство." Редакторът на американското списание "Торц", след като прочел беседата "Великият закон" казва, че няма в цялата американска ораторска литература такива идеи развити, каквито срещнал в тази книга. Розенкройцерското общество в Оушънсайд (Калифорния), след прочитането на някои беседи на г-н Дънов, пише писмо, в което казва, че лицето, което ги е "писало", дълбоко познава тайните на живота. Кореспондентът на унгарския вестник "Гийори хирлап", след като посети миналата година лагера на Изгрева, писа в своя вестник възторжена статия, в която между другото казва: "Учението на г-н Дънов не се основава на догми, традиции и пр. Неговото учение е изложение на великата правда и истина. Той не клишира своето учение в съзнанието на човека, а напротив, разработва известни идеи и посочва начина, човек да ги намери в себе си. Той иска да съдействува за събуждане на истината, която е в човека."

Много се лъжат ония, които смятат да потушат това движение чрез насилнически мерки, защото има вече

множество хора, които изучават идеите на г-н Дънов в Англия, Франция, Италия, Чехия, Югославия, Латвия, Полша, САЩ, Аржентина, Япония и други. Има беседи от г-н Дънов, преведени на френски, английски, руски, италиански, чешки, немски, есперанто. Даже руското издание на беседите е вече изчерпано, макар да е излязло това лято и ще трябва да се прибегне към ново издание. И даже чужденци в странство изучават български език, за да могат да четат беседите в оригинал.

И това е лесно обяснимо, като се има предвид, че беседите на г-н Дънов съдържат оригинални принципи, идеи, върху които трябва да легне индивидуалният и обществен разумен живот. От друга страна, **те посочват методи, по които можем да излезем от душевното положение на хаос, на кризи и да дойдем до онази хармонична култура, в която има условия да се разцъфтят красивите заложби, които се крият в човешката душа и които още чакат своето развитие.** И тези методи са извлечени от живия опит. Те са методи, които ни посочват изучаването на живата природа.

Вестник "Свобода"
Седмичен вестник за обнова на живота,
брой 379, год. IX, София 20.12.1931г.

Библиография на Словото на Учителя Петър Дънов /Беинса Дуно/ Издадени на български език томове лекции и беседи от Учителя до 1949 година

Наименование на тома	Год.на изнасяне	Год.на издаване
I. Първи слова		
Наука и възпитание	1896	1896
Възвание към народа ми	1898	1849
Хио ели мели месаил	1899	1899
II. Неделни беседи		
Сила и живот	1914	1915
		1924
Сила и живот	1915–17	1915
		1927
		1933
Сила и живот	1915–19	1920
		1929
Да възлюбиш Господа	1916–20	1946
Все що е писано	1917	1942
Може ли?	1918	1942
Великите условия на живота	1919	1944
Ще управлява всички народи	1920–21	1948
Новият човек	1921	1947
Сила и живот	1921–22	1922
Сила и живот	1922	1922
Живият Господ	1922	1948
Поучаваше ги	1923	1949
Петимата братя	1923	1949
Двата природни метода	1923–24	1924
Настанало е царството Божие	1924–25	1925
Който дойде при мен	1924–25	1950
Сила и живот (За слава Божия)	1925–26	1927
Затова се родих	1926	1929
Влизане	1927	1930
Праведният	1927	1930
Вехтото премина	1927	1932
Мнозина казваха	1927	1933
Ни мъж, ни жена	1927–28	1933
Синове на Възкресението	1928	1934
За съдба дойдох	1928	1929
Учителю благи!	1929	1924
Който има невестата	1929	1935
Голямото благо	1929	1936
Крадецът и пастирят	1929	1937
Да ви даде	1929–30	1938

Условия за растене	1930	1942
Делата Божии	1930	1942

II.1. Неделни беседи – утринни слова

Абсолютната истина	1930–32	1949
Ново разбиране	1932	1949
Сеятелят	1932–33	1950
Дрехата на живота	1932–33	1950
Учение и работа	1934–35	1939
Ценната дума	1935	1941
Трите родословия	1935–36	1943
Устойчиви величини	1936	1943
Той създава	1936–37	1947
Старото отмина	1937	1947
Ликвидация на века	1937–38	1848
Красотата на душата	1938	1948
Вечно подмладяване	1943	1944
Новото начало	1943–44	

III. Общ окултен клас

Трите живота	1922 1942	1922
Положителни и отрицателни сили в природата	1922	1922
Високият идеал. Разумност в Природата.	1923	1923
Абсолютна справедливост	1924–25	1924
Козативни сили	1925–26	1930
Светлина на мисълта	1926	1930
Условия за разумния човек	1926	1930
Простите истини	1926	1933
Неразрешеното	1926–27	1933
Възможни постижения	1927	1934
Четирите кръга	1927	1934
Великото и красивото	1927–28	1935
Малки и големи придобивки	1928	1936
Добри и лоши условия	1928	1937
Ключът на живота	1928	1937
Смени в природата	1928–29	1938
Форми в природата	1929	1938
Определени движения	1929	1938
Естествен ред на нещата	1929	1939
Степени на съзнанието	1929–30	1939
Доброто оръжие	1930	1939
Божият глас	1930	1940
Просветено съзнание	1930–31	1940
Реалности и сенки	1931	1941
Събуждане	1931–32	1944
Законът на любовта	1932	1936
Начало на мъдростта	1932	1948

Новата мисъл	1932	1947
Работа на природата	1933	1948
Трите посоки	1933	1948
Новият светилник	1943–44	1946

IV. Специален клас

Двата пътя	1922	1934
Противоречия в живота	1922	1934
Допирни точки в природата	1922–23	1935
Добри навици	1923	1936
Разумният живот	1923–24	1925–26
Лекции на младежкия окултен клас (4 тома)	1925	1929
1,2 и 3 лекции на младежкия окултен клас (5 тома)	1925	1929
Влияние на светлината и тъмнината	1925–26	1937
Жива реч	1926	1937
Посока на растене	1926–27	1938
Светото място	1927	1939
Божествената мисъл	1927–28	1942
Божествените условия	1928–29	1942
Отворени форми	1929	1943
Служене, почит и обич	1929–30	1940
Закони на доброто	1930	1940
Път към живота	1930–31	1941
Методи на самовъзпитание	1930–31	1941
Живот и отношения	1931–32	1947
Фактори в природата	1932	1947
Великата разумност	1932–33	1949
Съразмерност в природата	1933	1949
Силите на природата	1943–44	1947

IV. 1. Специален клас – съборни лекции

Разцъфтяване на човешката душа	1923	1923
Да възлюбиш	1924	1940
И обхождаше Иисус всичката Галилея	1925	1940
Вътрешни и външни връзки	1926	1940
Мислещият човек	1927	1940
Закон за единство и общност	1928	1928
Първите стъпки	1929	1929
Право си отсъдил	1930	1930

V. Съборни и планински беседи, лекции, обяснения и упътвания

Мировата любов и космичната обич	1919	1919
Беседи, обяснения и упътвания от Учителя	1919	1919
Беседи и напътствия на събора 1920г.	1920	1920
Новото човечество	1920	1920 1947
Беседи, обяснения и упътвания от Учителя	1921	1921
Беседи и упътвания от Учителя	1922	1922

Разумният живот	1924	1924
Наряд и упътвания	1925	1925
Две свещени положения	1925	1925
Свещеният огън	1926	1926
Пътят на ученика	1927	1927
Любов към знанието		1927
Ключът на живота		1929
Абсолютна чистота	1929	1939
По бога направени	1929	1929
Благословена между жените	1930	1930
Любов към Бога	1931	1931
Нашето място	1931	1932
Отиване и връщане	1931	1932
Светът на великите души	1932	1933
Ценното из книгата на великия живот	1932	1932
Бъдещото верую на човечеството	1933	1934
Часът на любовта	1934	1934
Великото в живота	1934	1934
Царският път на душата	1935	1935
Да им дам живот	1936	1936
Лъчите на живота	1937	1937
Двигатели на живота	1938	1938
Езикът на любовта	1939	1939
Божествен и човешки свят	1940	1940
Възможности за щастие	1941	1941
Опорни точки в живота	1942	1942
Вечното благо	1944	1944

VI. Последно слово

Заветът на любовта	1944	1944
Заветът на любовта	1944	1944
Заветът на любовта	1944	1944

VII. Музикални и музикално-хореографски творби

Песни на Всемирното Братство	1921–22	1922
Песни от Учителя (I част)	1938	1938
Паневритмия (голямата)	1938	
Песни от Учителя	1938	
Паневритмия (малката)	1941	1941
Слънчеви лъчи	1944	1944
Песни от Учителя (II част)	1944	1944

VIII. Специална книга съставена от Б. Дуно

Заветът на цветните лъчи	1912	1940

В тази библиография са включени само отпечатани книги с беседи и лекции. Още около 1800 лекции и беседи не са публикувани. Смята се, че изнесените беседи и лекции са всичко около 7 000.

УЧЕНИЕ
на Всемирното Бяло Братство
изнесено от Бейнса Дуно под формата на Беседи, лекции, разговори, напътствия и примери от личния живот

ИДЕИ

Слово текст	Музика тон	Образ и символи цвят и форма	Движение двигателни форми	Число
Беседи	Песни	Пентаграм	Паневритмия Пластика	Математически и геометрически примери
Изучаване на Беседите и лекциите.	**Изучаване** на музикалната окултна школа.	**Изучаване** на Пентаграма.	**Изучаване** на Паневритмията като съчетание между идея, слово, тон, движение, цвят и число.	**Изучаване** на математическите и геометрическите примери.

Из Спомените на Елена Андреева (1899–1990)

Една от трите стенографки, имала смелостта и доблестта да заяви:

"За най-голяма изненада, след заминаването на Учителя, ние които бяхме на Изгрева, успяхме да се убедим в думите на Учителя. Те се сбъднаха така, както той каза. Ние преминахме през всичките етапи. Всички бяхме подложени на изпит. А преди това бяхме претеглени на българския кантар – така както каза Учителя. Бяхме претеглени, преценени и бяхме бити както трябва. Но не ни пребиха. Защото ни биха със собствените камъни. Нали българската поговорка така казва: "С вашите камъни – по вашите глави." Тази поговорка се оказа окултен закон и ние проверихме, че той е верен и точен. Получихме такава оценка каквато трябваше. Затова днес Изгревът го няма. Но запазихме Словото и можем да ви го предадем, за да сътворите в себе си духовния Изгрев. Ние ви оставяме Словото на Учителя. Това не е малко за вас, следващите поколения. Днес, физическият Изгрев го няма. До края на декември 1972 год. той бе окончателно разрушен. Остана духовния Изгрев, който е сътворен от Словото на Учителя. Ако запазите Словото на Учителя, чрез Него може да се доберете до духовния Изгрев."

1. Стотици пъти Учителя е казвал: "**Не се критикувайте!**" Съветваше ни да намираме по една добра черта един в друг и да мислим за нея. По този начин да търсим Доброто във всеки един от нас.

2. Школата има един Учител, този Учител е безсмъртен и не може да бъде заместен от никого! Дори ако всички братя и сестри се съединят в едно, пак не можем да дадем идеалния ученик! Ето, това беше задачата, която Учителят ни даде като направи подарък на Симеон. Тоест всички ние трябваше да имаме по една изработена добродетел и като се съберяха всички добродетели в едно, те щяха дадат образа на идеалния ученик. Това нещо тогава не го разбрахме. Разбрахме го по-късно, когато Симеон започна да претендира, че с този жест на Учителя, с ябълката, която е получил, е бил определен за Негов заместник. Ето ви една нелепост. И една поука.

3. "Аз си свърших Моята задача тук на земята. Аз ще си замина. Но вас духовете, ще ви заключа на земята. Но за да не се огранича, ще ви оставя ключовете, когато си завършите

вашата работа тук на земята, да си отворите сами и да дойдете при мене."

Петър Дънов – /В един от разказите на Методи Константинов/

4. През 1923 година на "Оборище"14, Братството построи салон и Учителят за пръв път говори там. В този салон ние престояхме пет години, след което се прехвърлихме в новопостроения салон на Изгрева. Беше 1926 година, когато възрастните приятели решиха да се направи от Братството организация, да се въведат организационни норми в живота му.

Всички говореха, че Братството трябва да стане по-организирано, че всеки си прави каквото си иска и че няма никакъв ред, че трябва някаква дисциплина да се въведе, че трябва да се направи устав, че трябва да се направят членски карти, в които да се вписва членски внос и изобщо да бъдем образец на идеална вътрешна и външна организация. Дори смятаха да въвеждат униформи, за сестрите една, а за братята – друга. Приятелите бяха решили да поставят този въпрос пред Учителя една сряда след беседата. Въпросната сряда дойде, но Той не дойде. Учителя изпрати по брат Тодор Стоименов едно писмо в бял плик. Писмото беше в три реда и гласеше:

"**Когато Любовта царува, смут не става.**
Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава.
Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее."

Учителят отговори с това писмо.

Нас може да ни организира само Духът!

5. Веднаж Учителя каза: "**Ние няма да правим от Ученето църква. Ако някой се опита да направи църква, аз ще я разруша**."

Друг път Учителя заяви: "**Ако от моето Учение направите религия, аз ще я разруша**."

6. Учителят ни идваше много често тук на гости. Когато идваше разговаряхме за беседите и всички проблеми около тях, нали ние бяхме стенографките, ние дешифрирахме беседите и ги подготвяхме за печат.

7. Дразгите в братството след онези две бомби, за които споменах, подготвиха почвата за избухване на третата бомба на Изгрева. Първата бомба бе взривена след отпечатването на книгата "Учителят" /работа извършена от Борис Николов/, втората бомба бе взривена след отпечатването на песнарката на Мария Тодорова. А третата бомба бе предизвикана чрез финансовата ревизия на Братството.

8. Всички ръководители на Братствата от България се събраха през 1949 година в Айтос и там се състави и одобри братският устав на "Общество Бяло братство". Там се избра пожизнено Върховен братски съвет от седем души, за вечни времена, докато са живи на земята.

9. А приятелите искаха стари форми, които ги имаше в света, искаха чрез тях да заставят другите да им се подчиняват. В Русе бе направена и комуна. И какво стана накрая? Комуната се разтури, членските карти и уставът не успяха да задържат единството на братството в Русе. Изпокараха се за имотите. Тази форма се разпадна. Защото не е по Учителя.

10. Защото онзи, който има връзка с Бога на него не е нужен посредник между него и Бога, не са му нужни устав, членски карти, ръководител, Върховен братски съвет. Защото той има връзка с Бога, знае каква е волята на Бога, и за да бъде ученик в тази Школа, трябва да изпълни Волята Божия.

11. На 6 декември 1957 година натовариха 19 камиона с литература от Изгрева и я унищожиха чрез претопяване. Това бяха беседи на Учителя. И това го направиха не чуждоземци, не чужди завоеватели, а българи.

12. "Изберете сега една комисия по вдъхновение от Братството от седем души за да следи за общия ред. За една година да бъдат избрани, а след една година – други." /Петър Дънов-Учителя/

13. Из "Работа на окултните сили", стр.10

"Една от главните мъчнотии е, че вие се стараете да поправяте неща, които не се нуждаят от поправяне. Вие искате да сложите ред и порядък. Това общество си има свой ред и порядък, то си има ръководство от друго място. Сега вземете за пример, защо вие не харесвате това общество. Вие казвате: какво ще кажат хората, какъв е Уставът на това общество? Я вижте, как е нагласен светът! Ами че какво се нуждае това общество от устави? Като имат другите общества устави, защо не седите при тях? Всичката ви грешка седи в това, че вие искате, като дойдете тук, да се проявите както в света. Не, тук ще се проявите най-естествено, по Божествено." /Петър Дънов-Учителя/

14. През 1948 година Братският съвет направи постъпки за юридическо признаване на общество "Бяло братство". Тогава беше направена една фатална грешка., като се подаде молба да бъде зарегистрирано обществото към Комитета по

вероизповеданията, в който влизат православната, католическата църква и всички други видове религии и секти. А това не е религия, нито секта, това е Школа, а не верска общност "Бяло братство."

15. Из "Настанало е Царството Божие", седма серия, печатница Малджиев, Русе, стр.9

"Някои казват, че Бялото Братство е в България. Голяма чест е направило то на България, ако мислите, че то е тук. Всемирното Бяло Братство не може да избере такъв малък народ за свое седалище. То не е избрало нито Англия, нито Франция, нито Германия, нито Русия. Другаде си има То свое седалище.

Българите трябва да знаят, че свободата им е дадена от Бялото Братство. И ако съгрешат, Белите братя ще се разправят с тях. Бялото Братство не е нещо видимо, то не е секта, не е църква, то е нещо живо извън тези покварени условия, в които живеят хората. Тъй както живеят хората сега, това което имаме не е Братство.

В една от миналите се беседи аз определих: брат е онзи, който от излизането си от Бога до връщането си при Бога, през всичките съществувания, ти е бил брат. Брат ти е този, който при всичките условия на живота си е бил готов да се жертвува за теб. "

16. Значи ние, учениците от Школата бяхме при нозете на Великия Учител и слушахме и нищо не изпълнявахме. Велико беше нашето непослушание! И всеки правеше това, което му изнасяше.

Тези няколко фрагмента от спомените на Елена Андреева са изложени с едничкото намерение да спомогнат за намирането на правия път към Изхода от Великото непослушание, което като признание прави чест на осъзнаващите го, но още по-добре е, да се избягват поне донякъде някои от грешките, причинени от невслушването и невникването в напътствията на Учителите в Школата на Живота. /Учител в Школата на Живота, според Учителя е всеки, в който действува Духът на Истината, тоест да отговаря на горепосочените критерии за Истинност./

22 януари 1995

Издателство
"Хелиопол"

На вниманието на истинския Читател на Беседите!

Опорни точки
по проблема за съхраняване, издаване и разпространение на Беседите

1. Нека всички хора искат да бъдат ученици на Христос, **Ученици на Христа**, а не ученици на някой друг след него. Защото след Христос има една Божествена школа на Живота, под ръководството на Духа на Истината.

2. Учението, което изнася в Беседите Петър Дънов е Учение за Божествената школа на Живота. Според него има ученици и учители, но в Божествената школа на Живота. Това е Новото, което идва, като приложение. По-високото от това да си ученик в Школата на Живота е единствено званието "Ученик на Христос".

3. Христос никога не е поставял ограничения и не е делил хората около себе си на външни и вътрешни, на избраници и външни. В работата, която е вършел, е имало вътрешни и избрани. **Само в Работата.**

4. Основното е човек да има **подтик да служи на Бога**.

5. Петър Дънов говори в своите напътствия: "**Всеки един човек да прилага, да има по едно малко приложение. По едно малко приложение всеки ден.**"

6. Отново Петър Дънов говори на българите: "**Човек трябва да сее свещеното семе навсякъде. Където отиде, да остави нещо. Безспирно трябва да се сее. Да носи човек постоянно зрънца със себе си.**"

7. Нов Кредит Отгоре!

8. Хора трябват!

9. Българинът като вземе да чете почва да мисли. И по-добре да го накараш да чете, отколкото да му говориш.

10. По едно малко приложение всеки ден!

11. Българите много трудно възприемат и ако българите възприемат новото, Божественото, полесно ще го приемат другите народи.

12. Те като работят заедно, ще се сближат, на нивата, за копаене, за снопи. Така да се сближават в процеса на работата на нивата. Да работят задружно. Ако са десет души, десет пъти по-леко ще свършат работата. И по-скоро. Обаче няма да се дели работата. И тогава ще видят как работи Законът.

Така говори Петър Дънов (Учителя).

Такава е волята му по въпроса за **как да се работи в света за новите идеи**.

13. От Беседите на Петър Дънов /Учителя/, паметници няма да правим.

14. "Духът и буквата" очевидно ще бъде полето върху което ще се воюва, за да се доведе до Приложение това изначално Христово Учение в Беседите.

15. "Свещено е това Слово"– заявяват някои и продължават да одумват всеки един дръзнал да направи опит за разпространението Му. "Не е на нужната висота новоизлязлата книга, корицата не е свещено бяла. Свещеното слово трябвало да излиза в блестящ вид." Опитът да се ускори разпръскването на семенцата за такива хора няма стойност, защото те се считат за избраници, които са със запазено място във Вечността, а там нямало място за бързане. Според този начин-модел на мислене, този който е узрял за Словото, сам щял да го открие и използва. Свещеното слово трябвало да не се изнася във външния кръг, където обикновените хора не можели да го разберат.

16. "Като е свещено, защо тогава не Го прилагате, написаното в Свещеното Слово?" "Вие ли сте избраниците и вие ли определяте как да тече това Слово за в бъдеще?"– На тези въпроси разбира се следва скромното заявление, че всеки работи според силите си. Но как работят, когато времето безвъзвратно изтича. Колко е броя на спирките, преди последната да бъде изпусната? "Малките възможности" от Беседите, тяхното използване и прилагане, трябва ли да се припомня отново това? "Погрешките", неизбежни в хода на работата, които въпреки всичко водят до едно движение и коригиране, трябва ли да се припомня и това? **По-добре оптимизационен модел на дело, отколкото перфекционистки модел само на приказки.** Нека бъдещето да ни съди, кой е бил прав и кой – крив. Но сега нека работим, да разхвърляме семенцата върху нивата! Настоящата сит-

уация в България е един факт, който показва, че с Учението до този момент са се разпореждали хора, които са го натикали в тясната рамка на една секта, свързана с името на Петър Дънов. Огромен похлупак е бил изграждан от невежеството и скудоумието на иначе физически привързаните към него членове на т.нар. "Върховен Братски Съвет". Очевидно ако има виновни, то те са от действуващите сред този Братски Съвет. Но кой го е избрал този съвет и може ли някой лично да поеме отговорност за неговите действия, без да се скрива зад колективната отговорност и решения? Легитимен истински братски съвет понастоящем не съществува. Както и общество "Бяло Братство" във вида, приживе на Учителя, няма. Има само една изкорубена остаряла конструкция, която е стерилна в своите действия и която символично продължава да обитава близо до един "трансформатор", в един полуполитически клуб. Новата конструкция следва да бъде легализирана, но не по юридически път, а чрез съвместното разбирателство и одобрение. Юридическо регистриране е нужно само там, където се произвежда нещо, в случая с Издателската структура, но само там. Устав не е нужен. Нужно е съвместно разбирателство. В Новите мехове, ново съдържание! И едно място, взето под наем, просторно и светло, където на първо време ще се събират хората за конструктивни предложения, а не за спорове и одумвания и фарисейски медитации.

Най-важният проблем е изграждането на Единна Информационна Банка с Беседите. **Вторият по важност проблем**, това е увеличаване броя на носителите на Беседите, аудио и книжовни приносители, да се работи с тираж минимум пет хиляди и се въведе ред в издаването и преиздаването, последователност по години и

класове. **Третият по важност проблем**, това е разпространението и единната дистрибуторска мрежа. Да стигнат беседите навсякъде из страната. Да се разпръснат тези семенца между хората!

17. От Беседите не бива да правим паметници и музейни сбирки. Напротив, самите беседи трябва да се пуснат да текат сред хората, като живителна струя, **да тръгнат в обръщение като монети в човешките отношения**. Да се вкарат в живота. Да се отприщи струята на Изначалното Христово Учение, съдържащо се в тях. Да се обясни на хората, че изначалното християнство се съдържа вътре в тях. А пред аргумента, че Христовото Учение и приложението Му е вътре в тях, се стопяват всякакви противодействия. Тоест, ако се излезе с платформата, че това е Учение на Дънов, на Мировия учител, естествено противодействието ще дойде от страна на православната църква, която поне като православна идея е силна в сърцата на българина. Вместо да се противопоставят две духовни каузи, работещи за Христа, би трябвало да се използва енергията на по-старата по форма-православната от втората, пожизнената. Въпреки, че изначалната представена позиция от втората, е всъщност най-древната. **Чрез стратегия и приобщаване, според ситуацията.**

"Ако на хората не им говорите на техния език няма да ви разберат." На православния трябва да се говори с езика на православните аргументи. На католика с езика на католическите. На протестанта – с езика на протестантските аргументи.

18. "Да го поднесем Словото в суров, необработен, оригинален, нешлифован вид."– предлагат някои. Така всеки може да има възможността да размишлява и да

работи свободно с него, да вникне в него. Но все пак, външната аудитория дали ще може да схване отведнъж дълбоките пластове под външно наивната трактовка в притчи и обикновени примери от живота. В една част от Беседите аудиторията е била от хора с мислене отпреди век. На селяните, Учителя е говорил по просто, на хората от народа е говорел с конкретни примери, а не с отвлечени понятия. **"Методите трябва да се изменят всеки ден според обстановката и аудиторията."** Би ли могло да се иска от съвременния интелектуалец отведнъж да прояви интерес към скритата мъдрост зад простоватия вид на Беседите? Самият Христос е бил още по-символичен и говорещ в притчи. Съвременният човек в края на XX век е свикнал с други мерки и пренастройването му трудно би станало отведнъж. "Ако е узрял и събуден, то няма сила, която да му попречи." Моля ви, малко толерантност и снизходителност, защото нека си припомним нашите собствени първи стъпки в търсене на светлинка в тунела и едно безкрайно чукане по затворени врати. Нека не мерим хората с твърди мерки, защото "с каквато мярка мерите с такава ще ви бъде отмерено!" Нека не забравяме реакцията на Христос към тогавашните книжници и фарисеи: "И вие не влизате в Царството, но и не допускате други да влезнат в него."

Нешлифованото слово, оставянето му във вид, който крещящо е излязъл от рамките на сега употребяваните изрази и думи, само би навредило на приобщаването към Словото на нови читатели. Например думи като "мязам", "турям", "дето", съвсем малко на брой.

19. Оптимизационният модел на издаване и преиздаване на Беседите ще се наложи от самия живот, който

не обича мъртви окончателни форми. Постоянното оптимизиране в преиздаването, /възможно е да има академичен модел и популярен осъвременен модел/, може би това е нещо, което ни припомня философията за елипсата и параболата от самите Беседи.

"Докато е на земята, човек иска да свърже двата края на параболата, да я огъне, но не успява." – говори Петър Дънов. Да оптимизира връзката, ето това е вече действителната работа. Но тя не става с насилие на физическия свят. Път ли се строи, къща ли се строи, все ще има някакъв недостатък. Завършените процеси не могат да бъдат идеални. Като механически процеси те винаги се отличават с някакъв недостатък. Идеалните процеси са незавършените. Всичките велики работи се крият в незавършените процеси, в оптимизационните процеси. Перфекционисткият модел /перфектус-завършен/, завършеният модел, това е модел, свойствен на ограниченото човешкото мислене. Човекът, който все недоволствува и накрая поради страх от грешки нищо не създава. По-добре е да се сгреши и после да се коригира, тоест оптимизира, отколкото да се умува безкрайно и щурмува невъзможното огъване на параболата в форма на елипса. Това е валидно и за процеса на издаването и преиздаването на Беседите. Ето какво говори Учителя:

"Дайте възможност на душата си да се свърже с Божия Дух, за да се осмислят незавършените процеси. Само тази връзка е в състояние да покаже на човека знанието на елипсата, като завършен процес и на параболата – като незавършен."

И така, елипса или парабола. Елипса, това значи протакане във времето и търсене след дълги безплодни

дискусии кое е по-правото – духът или буквата. Парабола, това значи работа и оптимизиране в хода на тази работа, взаимно изправяне на неизбежните допуснати грешки. По-добре да се работи и да се греши, отколкото въобще да не се работи и само да се стои на едно място. Опасността от последното произтича от стерилния спор, кое е по-важното: **Да предадем Учението точно по буквата и то да не покълне поради остарелите форми на изразяване. Или да предадем Учението с оглед на неговото Приложение, което би трябвало да бъде в Духа, а не в буквата.** А какъв би бил стерилният спор при едно евентуално превеждане на чужд език на част от Беседите? Никой не би се осмелил, защото като Свещено слово, очевидно е и голяма осъзнатата отговорност.

Братя и сестри, Господ не съди никого. По-страшен и по-жесток от човешкия съд, от съда на книжниците и фарисеите, от съда на адептите и учениците, от съда на самозваните учители няма. Божествените мерки са различни от земните, тези с които често смело отмерваме и ръсим "човешка справедливост". Божественият съд не е такъв какъвто си го представяме. На Господ Му е по-скъп грешника, който си е признал грешката и е бил в движение в търсене на правата посока, отколкото фарисея и книжника, който от страх да не направи грешка, е скрил талантите в земята, нито ги използва, нито дава на другите да ги ползват. Нека отново си припомним приказката за талантите и **направим връзката с тези таланти от Беседите.** Може да си припомним още приказката за изгубената овца, за блудницата и камъните.

20. Волята на Петър Дънов е определено заявена, колкото и някои да се опитват да я отклонят и опаковат

чрез стерилните спорове за авторски права и запазване чистотата на Словото.

Волята на Петър Дънов е свещена, братя и сестри!

21. "Аз предавам едно Учение на българския народ. Те са длъжни да го предадат на другите народи." *Петър Дънов*

"И ако българите приемат новото, Божественото, по-лесно ще го приемат другите народи." *Петър Дънов*

22. Авторско право има целия народ в този дълбок смисъл, според Божествените закони. Но от гледна точка на земните закони, които очевидно са действуващи на земята и подчинени на първите, авторско право върху Беседите трябва да съществува. Но упражнявано от кого, в името на какво? От т.нар. Издателска структура, занимаваща се с издаването и разпространяването на самите Беседи, в името на тяхното предаване и достигане до хората*. Ако обикновеният човек затъне в спорове, то това е защото забравя за Божествените закони. Не може да се ограничи спора за авторското право в тясната рамка на елипсата, тоест на човешките, земни закони, без да се има предвид позицията на самата парабола. Авторското право като проблем също се осветлява от беседата за отношенията между елипсата и параболата.

23. Привържениците на самородните диаманти знаят добре разликата между оригинала и обработения

---

* Виж спомените на Елена Андреева относно "Съвета на седмината", избирани за по една година.

ния майстор диамант. Духовното суровоядство е препоръчително освен за отделни отшелници, изнезли далеч от трасетата на съвременния модел на живот. Музейните експонати в сферата на духа не са удачни точно тук.

Свещеното слово, ако е наистина свещено за някои, би трябвало да се разпространява без сектантски подход и настоявания за завършени, перфектни опаковки. Бели корици и позлатени букви, отговарящи на свещеното съдържание. Белите корици и златните букви са така далеч от истинското приложение на Христа, колкото и блестящите одежди на Ватикана от намеренията на архиепископа-апостол Петър. Скука, липса на живот, безкрайни лавици от томове в бели подвързии и позлатени букви, това няма нищо общо с Божествената школа на Живота.

24. Ако това Слово е свещено, то трябва **първо да се прилага.** Съхранението беше един мотив, който като аргумент действуваше цели 45 години. Но след това той продължи да звучи. **Докога ще Го съхраняваме като Го стискаме това Свещено Слово?** Прилагането като закон е по-голямо от закона за съхранението. Има едно такова съхранение, при което бисерите поставени в гробница, са по-мъртви от тези, които са били използвани като разменна монета между хората. Та нали самите бисери трябва да се движат между хората, а не да гният в подземията в името на самото съхранение. Ако те са свещени би трябвало свещен да бъде стремежа за тяхното прилагане в действие. Съхранение на чистотата в името на една стерилна чистота не е истинско приложение на Словото. **Тези, които не съумяват да вземат решение за Приложението, носят пред Бога точно**

толкова отговорност, колкото и одързостилите се да прикрият нарочно с користна цел богатството, непринадлежащо им. Нека завършим тези опорни точки с последната точка за талантите.

25. *"На един даде пет таланта, на друг два, на трети един, на всеки според способностите му; и тръгна."*

"А тоя, който получи единия, отиде разкопа в земята, и скри парите на господаря си."

"След дълго време дохожда господаря на тия слуги и прегледа сметката с тях"

"Тоя, който бе получил един талант рече: Господарю, аз те знаех че си строг човек; жънеш гдето не си сеял и събираш, гдето не си пръскал; и като се убоях, отидох и скрих таланта ти в земята"

"Господарят му в отговор каза: Зли и лениви слуго! Знаел си, че жъна гдето не съм сеял, и събирам гдето не съм пръскал; ти прочее, трябваше да внесеш парите ми на банкерите, и когато си дойдех, щях да взема своето с лихва. Затова, вземете от него таланта и дайте го на този, който има десет таланта. Защото на всекиго, който има ще се даде, и той ще има изобилие; а от този който няма, от него ще се отнеме и това, което има."

Евангелие от Матей
гл. 24 т. 15,18,19,24,25,26,27,28,29

26. Притчите от Евангелието и настоящия етап. Групата на книжниците, групата на фарисеите, групата на садукеите, слугите които не спазиха волята на своя господар, двата основни модела на мислене спрямо разпространението словото в Беседите. Къде е всеки един читател на Беседите в това море от въпроси?

Проблемите чукат на вратата. Последната спирка! Може да не бъде изпусната **само чрез работа**!

10. 03.1995 г. Издателство "Хелиопол"*

---

* Това не е лична гледна точка, това не е личностна позиция, това е един израз на разпространяващия се модел на мислене, който се появява в противовес на утвърдилия се цели 50 години след физическата смърт на Петър Дънов друг модел на мислене, застъпван главно от по-старите само като физическа възраст последователи на Учението. И старият и новият модели на мислене впрочем сами свидетелстват за себе си според делата си. И двата модела би трябвало да се анализират и внимателно претеглят.

Основни опорни точки
Приложение на Учението на Христос изнесено в Беседите и **различаване** изявата на Светият Дух /Духа на Истината/

(Приложение на Учението на Христа съдържащо се в Беседите и изявата на Духа
– това да бъдат двата критерия, мярката с която мерим)

1. Поставяне в основата идеята за Триединството, Бог-Отец, Син-Христос и Светият Дух/Дух на Истината/.

2. "Не се назовавайте учители, един е вашият учител." Колко повече, това се отнася за втората част на триединството, Сина-Христос. Един е само Христос и е единственият упълномощен от Отеца-Бог, следователно Той е Учителят.

3. Други Учители няма. В своята беседа "Учителите", Петър Дънов, говори: **"Онзи, който не е осенен от Духа Божи, няма право да учителствува, защото ще престъпи Божествения закон".** Значи, че само там където се намира третата част от Триединството може да има повод за наименование "Учител".

Петър Дънов е наречен популярно от народа, от някои свои простодушни слушатели "Учителя", /а не "Учителят"/. Самият той казва: "Какво искам от вас, от сегашните хора? Искам да търсите Господа, а не мене." "Една воля съществува – Божията Воля. Един Господ – Бог на Любовта, никакъв Дънов! Слушам да преливате от пусто в празно по цели дни, че кой е Учителя, кой е баща му, майка му, има ли братя и сестри, има ли роднини, къде и какво е учил, женен ли е и т.н. Нещата отвън не се познават. Кой, кой е и какъв е, отвън не се познава. Човек се познава по това, което съдържа в себе си. Искате да имате ръководството на Духа. Дайте си дума в десет дни да не мислите лошо един за друг и за никого. Само доброто и хубавото за всички! Това е Духът"! /За съдба дойдох-неделни беседи, год XI, 1928 год./

В 20-ти век, Учители с делата на Христос няма. След самият Христос друг Учител няма, има негови последователи и ученици, които се познават по това, че Духът на Истината работи в тях. Самото назоваване "учителю" и самото самопровъзгласяване за "ученик" е безпредметно. Учители и ученици няма, но има **прило-**

жители на Христовото слово, в които и чрез които действува самият Дух на Истината.

Петър Дънов говори за учител и ученик, **но в училището на живота, в Школата на живота**, в която всеки е и учител и ученик. Тоест няма провъзгласяване и звания "учител", "ученик на някого". "Ученикът и учителят трябва да работят едновременно двама с помощта на духа." Тоест самият Петър Дънов не признава никакви учители и ученици, освен тези от щколата на живота, при това само тези зад които работи съвместно Духът на Истината./Сила и живот, беседата – "Учителите"/

И така, не се назовавайте нито учители , нито ученици на кое да е учение. Всички следвате в Школата на Живота, някои после преминават в Университета. Няма деление на отворени и затворени общества, няма окултни общности, няма посветени, няма огласени. Който е такъв "посветен", той работи **в тишина.** Посвещението в настоящото време се извършва не с мистерии и шумотевица в окултния карнавал. То става в процеса на работата и не се придружава с духовни имена. Името истинско на човека касае единствено него на физическия свят. Другото е фойерверк и изява на личностния елемент в човека-егото. Духовни външни учители и външни ученици на Дънов няма, външни ученици на Бялото братство няма, такова понятие "дъновизъм" няма. Ако се появи някой, който е истински Учител, той няма да иска да го познаете. Всички онези наричащи себе си Учители, "гуру" или пък ученици на еди кой си Гуру са или адепти, безкрайно далеч от десният-правият път – пътя на Светлината и Бялата ложа, или пък жалки измамници, изкарващи прехраната си чрез наивността на спящите.

Има учители и ученици само в окултния карнавал, на сцената на театъра на абсурда. Но в Божествената школа на живота маските се свалят рано или късно. По-добре по-рано. Крайно време е! Онези, които са привързани към личността на Петър Дънов, към т.нар. "Учителя", нека зачитат Неговата Воля! Това е най-добрият израз на любов към онзи, от Който са видели само Светлина. Нека имат смелостта и подтиснат личното в себе си, което търси привързване и нека осъзнаят, че Учителя, както го назовават не е искал да го търсят и назовават като "Учител" (**Беседите и Словото в тях е по-автентично от личните спомени на някои негови външни почитатели и назоваващи себе си ученици**). В него е действувал **Духа на Истината** и доколкото този Дух е бил чрез него в България, **наистина той е имал право да бъде назован Учителят, но той не е позволил.** Най-много, което е било допус-

нато, това е било простодушното "Учителя". Разлика има огромна между "Учителят" и "Учителя", не само една буква "т", а въпрос принципен. "Един е вашият Учител", говори Христос. "Само, който е осенен от Духа на Истината", говори Петър Дънов. Не може едно да се говори, а друго да се върши. Беседите "Учителите" и "Стари и нови мехове" биха помогнали на съвременния човек, който търси Истината в Беседите, в Словото, а не в субективните впечатления и спомени. **Не трябва ли да се вярва повече на самото оригинално Слово и на Духа, който се е проявявал зад повечето от Беседите,** отколкото на самопровъзгласилите се за негови последователи и ученици, неколцина, придържащи се към Буквата вместо към Духа да основат затворено общество от самото Учение и нарекли го "Бяло Братство". Какъв парадокс! Къде е Бялото братство, може би само в България и центърът на него са те, нарекли себе си "бели братя и сестри"? Ето защо, когато времето им изтича:

КРАЙ на системата "учители и ученици". Остава единствено тази система, в която критерият е "приложението на Учението на Христа, изнесено в Беседите и "изявата на Духа". Системата на вътрешните ученици! Как ще ги познаете? Чрез работата! Казано е как – "по плодовете им ще ги познаете". Колкото до Духът, той се изявява чрез Светлина около човека в който Е , видима и за обикновеното око.

"***Който постъпва според Истината, отива към Светлината за да се явят делата му, понеже са извършени в Бога.***"

4. Школата на живота няма нищо общо с кое да е окултно затворено общество. Тя е отворена постоянно и понятието окултизъм в неговия външен аспект на скритост и затвореност е като такова най-чуждото нещо за Учението, което проповядва Христос. Няма външна школа на живота, няма външно училище на Живота, самото училище на живота е имплантирано в самият Живот. Божествената школа на живота не е херметична, нито е затворена за непосветените. Напротив точно по това, че посвещенията в нея се дават в самия ход на живота, а не от илюзията на масонските ритуали, това я прави Божествена. Самият Христос проповядва Учение не само за избраници измежду фарисеите и книжниците, а Учение за митари и грешници, които като приказката за спасената овца биха могли също да са скъпи на Господ.

Къде са днешните книжници и фарисеи, ако не в църковната институция и затворените окултни общества, общества на интелекта и жаждата за окултна сила и опитности, общества в които

еднакво силно царува вируса на егоизма и безлюбието. Може името, което носи обществото да е "Братство", но в него да вирее свободно одумването, завистта и безлюбието. Общността /обществото/ става наистина "бяло братство", когато вътрешно се е организирало така, че да не дава място за подобни вируси.

Школата на живота не е външна школа, ето защо тези които основават общества като това на Бялото братство, /всъщност Бялото братство не е на земята/, би трябвало да знаят кому служат. На разпространението и приложението на Учението, изнесено в Беседите/възможно единствено при един отворен характер на съответната организация-общност/ или на вируса на безлюбието, който заплашва да унищожи тотално съвременната култура. Впрочем тя трябва да бъде сменена, но как ако не се даде възможност за отворен характер на Учението, без то да се затваря в рамките на затворено общество"Бяло братство".

В Божествената школа на живота не само, че няма място за учители и ученици, като досегашните, нароили се толкова много видове "гуру", но там няма място и за каквито и да е окултни-затворени-херметични общества.

Както няма външни учители и ученици, (ако въобще има действуващи учители и ученици, то те са вътрешни), така няма и външна Школа, външно общество. Има **приложение на Христовото учение и изява на Духа на Истината**, има една единствена Божествена Школа на Живота, в която е Учител самият Живот и Училище чиито класове се преминават от всеки, без делене на външни и вътрешни. В Божествената Школа няма външно назоваване на бели братя и сестри. В по-горните класове братята и сестрите са по вътрешен признак, затова и не се назовават като такива.

"Аз оставям всичко да върви по естествен ред и никого не насилвам, никого не пъдя, а изправям грешниците и приготовлявам учениците за които ще дойде време да се запалят, а щом се запалят, **то угасване вече няма, ще започнат да дават плод**. Аз се жертвувам и те сега трябва да се отрекат от себе си. Аз не се взирам в техните погрешки, сега имам по-важна работа. Всичко зная и бих могъл да ги изправя, обаче не искам. Оставил съм ги свободно. Аз съм за свободата, не искам да се налагам. Съзнателният сам ще се изправи. Тази Школа върви по абсолютен път, защото и вън от школата пак е Школа, всичко е в плана на Бога."/Петър Дънов/

5. Нека Петър Дънов /Учителя/ да е един мъдрец за първокласниците на Божествената школа на живота, за следващите класо-

ве той вече става Беинса Дуно, олицетворение на Учител зад който говори Духа на Истината. Тези, които го назовават "Учителя" са извън Школата. Колкото и парадоксално да е това, то е факт. Но нека да остане "Учителя" като едно прозвище дадено му от народа. Имаме Учителя, имаме мъдрецът Петър Дънов, имаме Беинса Дуно, имаме Духът на Истината. Духът на Истината е над всички действуващи Учители след Христос и не бива да се отъждествява този Дух на Истината с Беинса Дуно. Обръщението към народа от кого е? Не от Петър Дънов, не от Беинса Дуно, не от всемировият Учител, който впрочем не съществува. А от Духа на Истината! Има триединство. Учителите по-горни ли са от Духа на Истината? Питайте Христос! Та нали те ако са Истински Учители, Духът действува чрез тях. След Отеца е Сина, след заминаването Му остава неговия пълномощник – Светият Дух. Другото е от човешката глупост. Имаме оригинално слово на Беинса Дуно, имаме оригинално слово на Духа на Истината. **Да се научим да търсим къде говори Духа на Истината.**

Ето какво заявява самият Петър Дънов, който изнася Беседите: "Работете с Беседите най-вече, защото там най-точно се проявява Духа на Истината и чрез тях той ще ви напътва."

6. Допуснати грешки – трябва да се отчетат, внимателно да се анализират и корегират.

Първа грешка – допуснато бе в разговорния език понятието "дъновизъм", а оттам и схващането за секта.

Втора грешка – допуснато бе съществуването на затворено общество, на понятието "ученици", на понятие "Всемировият Учител". Допуснато бе отъждествяване на Прилагането на Учението в Беседите със съблюдаването на външните признаци като вегетарианство, посрещане на слънцето и др.

Как ще се разпространява по този начин в света Учението? Защо Западна Европа е пълна с подобни херметични общества и групи и в същото време е безплодна откъм идеи за Духа откъм приложение на Христовото чисто учение, защо е така завладяна от егоизъм и безлюбие? От какво ще загине съвременната култура, ако не от егоизъм и безлюбие!

Трета грешка – поставен бе знак на съвместимост между понятието окултизъм и Учението. Не се показваше ясно, че това всъщност е Христовото Учение в най-чист вид.

7. Пречките за разпространението на Учението в настоящия период са:

– отъждествяването му с понятието дъновизъм, тоест превръщането му в секта – смесването му с окултизъм от популярен вид

– ненамиране общ език на толерантност с православната църква като институция

– стремежа да се лидерствува между някои от последователите му, възприели Учението във външната му форма, това че гледат на Учението и Беседите като на бащиния, с която могат да разполагат лично, междуличностните отношения, осеяни с елементи на завист и стремеж кой да е на първата скамейка, кой да води хорото.

– неразбиране разликата между Дух на Истината и Беинса Дуно, шествуващото в съзнанието на някои възрастни последователи понятие Всемирен Учител, тоест по-голям и от Христос, разпространилото се дори и в службата по регистриране на общностите, понятие "Всемирно Бяло Братство"

– неразбиране разликата между истинското Христово Учение и настоящото християнство, смесването им като приложение, едното говори за прилагане в Духа, другото – в буквата и ритуалите.

– неразбирането на Беседите изнесени от Петър Дънов в техния Христов дух, като съдържание и като приложение на онова, което Христос е говорил, като актуализиран израз на истинското Христово Учение.

10.01.1995 г.
София

Издателство
"Хелиопол"

ВЪВ ИЗПЪЛНЕНИЕ ВОЛЯТА НА БОГА
Е СИЛАТА НА ЧОВЕШКАТА ДУША!

Учителя

ДА НЕ УВЯХВА НИВГА БЪЛГАРСКАТА РОЗА
И ДА СЕ ОРОСЯВА ПОД НЕБЕСНАТА ДЪГА!

Учителя

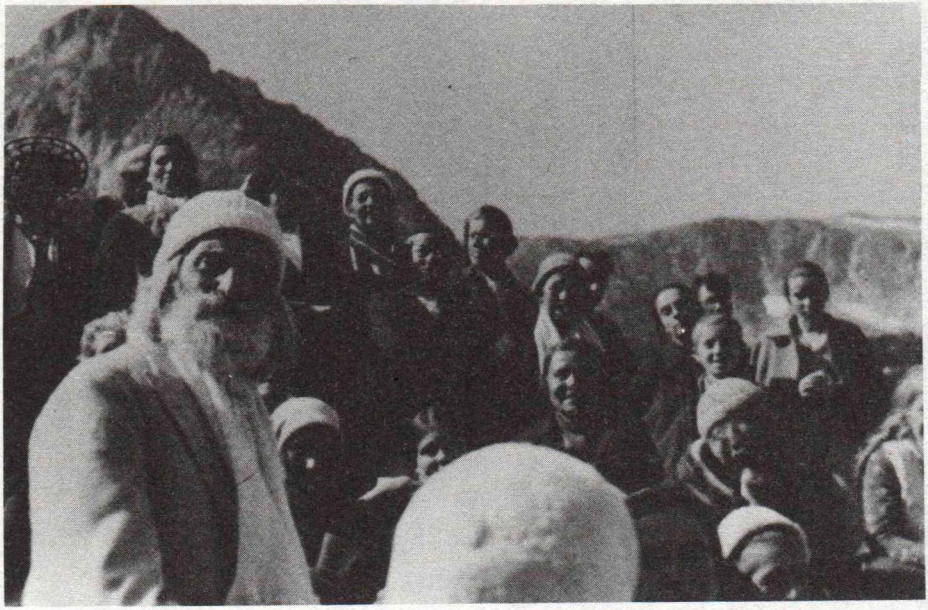

ИЗДАТЕЛСТВО ХЕЛИОПОЛ

„СЛЕДВАЙ СЪРЦЕТО СИ!“

КНИЖАРНИЦА „НОВОТО БИТИЕ“

София 1000, ул. Хан Крум 7 А (до пл. Славейков)

За контакти: тел. **0887 025 404**

e-mail: **heliopol@abv.bg**

Интернет сайтове на Хелиопол:

www.book-heliopol.com

www.rosovazora.com

www.imadrugpat.org

www.heliopol.com

www.beinsa.net

www.7rilskiezera.com

Книжарница „**Новото Битие**“

Книжна борса **Болид,** ет. 2

Книжарница „**Астея**“ тел. 02 981 10 58

Книжарница „**Новата Епоха**“ тел. 02 981 32 79

Книжарница „**Розова Зора – Билкария**“, гр. Стара Загора, ул. Княз Борис I № 104, срещу централна поща

Книжарница, гр. Русе, ул. „Борисова“ № 56

Верига книжарници **Сиела**

Верига книжарници **Букпойнт**

Верига книжарници **Хеликон**

Когато Любовта Царува смут
не става. Когато Мъдростьта
управлява реда не се нарушава.
Когато Истината грѣе плода цьвта
и зрѣе. Иаве, Ива. Шела шелу

14. I 1923.
София.

А

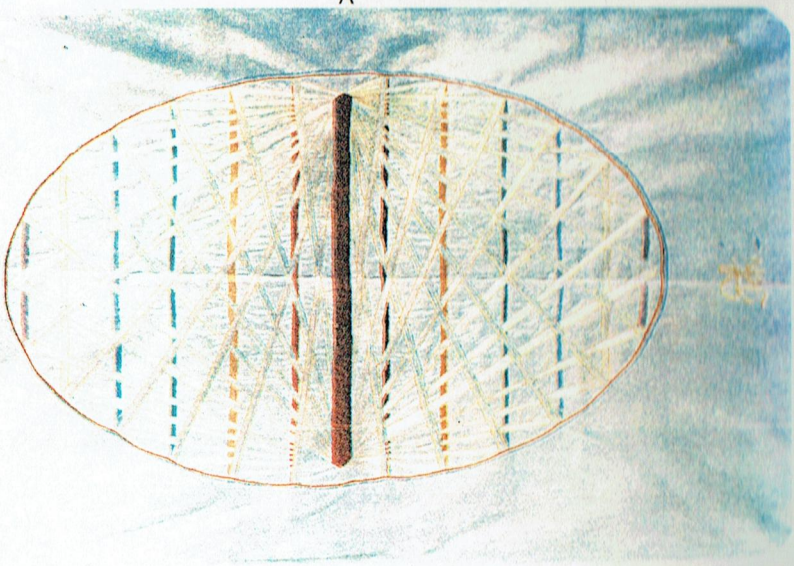

А

Знамето на Всемирното Братство, изразяващо човешката еволюция

Цена 15 лв.